

Yêu Nghiệt Hoàn Sinh

Contents

Yêu Nghiệt Hoàn Sinh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	30
9. Chương 9	34
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	52
15. Chương 15	55
16. Chương 16	58
17. Chương 17	62
18. Chương 18	66
19. Chương 19	69
20. Chương 20	72
21. Chương 21	76
22. Chương 22	80
23. Chương 23	84
24. Chương 24	88
25. Chương 25	93
26. Chương 26	98
27. Chương 27	103
28. Chương 28	108
29. Chương 29	112
30. Chương 30	116
31. Chương 31	121
32. Chương 32	125
33. Chương 33	128
34. Chương 34	132
35. Chương 35	136
36. Chương 36	142
37. Chương 37	146
38. Chương 38	150
39. Chương 39	155
40. Chương 40	159
41. Chương 41	161

Yêu Nghiệt Hoành Sinh

Giới thiệu

Thể loại : hiện đại, 1×1, ngược luyến tình thâm, tranh đấu, HENhân vật chính : Nhan Mộ Thương x Đinh NghiPhối h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nghiet-hoanh-sinh>

1. Chương 1

“Kít –“ theo âm thanh của tiếng phanh xe, một chiếc taxi dừng ở đầu ngõ. Người đàn ông ngồi bên trong nhận lấy tiền lẻ trả lại của lái xe, cẩn thận đếm lại một lần, lúc này mới cảm thấy yên tâm, chậm rãi mở cửa xe đi ra.

Đèn nê-ông lấp lánh đủ màu sắc, cô nàng trên tấm biển quảng cáo ăn mặc khêu gợi, chu đôi môi đỏ mọng nhìn y, mị nhãn như tơ (). Hai bên khu phố đầy những Pub nối tiếp nhau, tiếng nhạc mơ hồ cùng với ánh đèn màu hồng mập mờ không rõ ràng, từng chút từng chút phát ra.

() mị nhãn như tơ: ánh mắt quyến rũ

Khóe môi người đàn ông khẽ nhấc lên một tia mỉm cười, trên trán theo thói quen khẽ lướt qua một tia không hài lòng, lấy ra điện thoại bấm một dãy số, sau đó vừa để điện thoại sát vào tai vừa dọc theo khu phố đi về phía trước.

Tiếng chuông sau khi vang lên bảy, tám lần rốt cục cũng được người tiếp máy.

“Alo?” Ngữ khí tràn đầy bực mình, “Làm sao?”

“Lăng Vi, em đang ở nơi nào?” Người đàn ông vừa nhòm vào bên trong quán bar bên đường, vừa dùng ngữ khí mạn bất kinh tâm () hỏi.

() mạn bất kinh tâm: thờ ơ, không để ý

“Em ở trường học a!”

“Ở lớp tự học buổi tối sao?”

“Đúng vậy đúng vậy! Anh gọi điện cho em làm cái gì chứ?”

Người đàn ông đã đi tới cuối phố, rẽ vào một khúc ngoặt, dừng lại bước chân: “Anh gọi đến trường em, thầy giáo các em nói em hôm nay không đi học.”

“....Vậy cũng không cần anh quan tâm!”

“Em ở đâu?” Hai mắt y đang nhìn chăm chăm vào một thân ảnh đứng dưới cột điện ven đường, bất động thanh sắc () tiếp tục nói điện thoại.

() bất động thanh sắc: bình tĩnh, thản nhiên

“Đã nói không cần anh quan tâm! Em.....oa a a a a a!”

Theo tiếng kêu sợ hãi, cô gái đang cầm di động, ngậm điều thuốc tựa vào cột điện không ngờ bị người từ phía sau một phen đoạt lấy điện thoại, vừa quay đầu cổ tay liền bị bắt lấy.

“Đình.. Đình.. Đình Nghi!” Điều thuốc cô gái đang ngậm lập tức rớt xuống, sợ tới mức nói chuyện cũng nói lắp, “Anh anh anh...”

“Trốn học không tốt, nói dối lại càng không tốt.” Đình Nghi mỉm cười đoạt lấy di động, thực tự nhiên bỏ vào túi áo mình, “Con gái con đưa ra vào nơi này, còn hút thuốc — Lăng Vi em còn nhớ bản thân mình là một nữ sinh cao trung () không?”

() cao trung: cấp 3

“Đem di động trả lại cho tôi!” Ngữ khí Lăng Vi tràn đầy bức dọc “Ai cần anh quản?”

“Di động tịch thu, học sinh cao trung không cần thứ này.” Đình Nghi nhếch mày, “Ngày mai không cho phép ở lại, anh đưa em đi học.”

“Anh là cha tôi hay mẹ tôi hả? Anh có tư cách gì quản chuyện của tôi?”

“Ngô, nói cho cùng..” Đình Nghi dùng chút lực cầm lấy cổ tay Lăng Vi, hài lòng nhìn thấy cô đau nói không ra lời, hơi mỉm cười “Vậy có muốn anh gọi cho cha mẹ em, hỏi xem câu trả lời của họ không?”

Lăng Vi ngậm miệng lại, hung hăng nhìn người đàn ông trước mắt.

“Anh trai em còn đang ở nhà chờ em về ăn cơm a.” Người đàn ông buông tay ra, vỗ vỗ bả vai cô “Hôm nay là sinh nhật cậu ấy.”

“Ai muốn trải qua sinh nhật cùng anh ta? Ngày nào anh ta chết tôi liền mua bánh ga-tô về bái tế hắn!”

Sắc mặt Đinh Nghi lạnh xuống “Lăng Vi, em lặp lại lần nữa?”

Lăng Vi run lên một chút nhưng vẫn như cũ ngang ngạnh “Tôi không có cái loại anh trai đó!”

“Triển Lăng Vi, tùy hứng nhưng phải có mức độ! Lăng Tiểu bọn rợn cả buổi chiều, chuẩn bị một bàn đồ ăn em thích chờ em trở về, em còn muốn như thế nào? Cậu ta là anh trai em, em cùng cậu ta có cái gì thù hận đến mức em phải rửa cậu ta chết đi?!”

Lăng Vi cười nhạt “Vậy mẹ tôi năm đó đang khỏe mạnh là chết như thế nào?!”

Im lặng một lúc lâu sau, cuối cùng Đinh Nghi nhẹ giọng nói “Lăng Vi, đó là ngoài ý muốn.”

Lăng Vi gắt gao nhìn y, sau đó nở nụ cười “Đúng vậy, anh ta vô tội nhất, anh ta cũng là kẻ bị hại mà thôi!”

Trong mắt Đinh Nghi hiện lên một tia đau lòng, nhẹ nhàng ôm Lăng Vi vào trong ngực “Lăng Vi, đã là quá khứ, mọi sự tình đều đã qua. Nhiều năm như vậy rồi, hãy quên đi.”

Lăng Vi vùi vào ngực y, ghé ngang nói “Xin lỗi, em cũng không có cách nào hận Triển Lăng Tiểu được.”

Đinh Nghi chỉ có thể thở dài ôm lấy cô.

Qua một lúc, Lăng Vi nhẹ nhàng thoát ra khỏi ***g ngực y, miễn cưỡng cười “Yên tâm đi, em hiểu được chuyện gì có thể làm chuyện gì không thể làm. Không cần lo lắng. Đinh Nghi, anh không trách những lời khó nghe vừa rồi của em chứ?”

Đinh Nghi cười cười “Tiểu nha đầu, em lúc nào nói với anh những lời dễ nghe chứ?”

Viễn mắt Lăng Vi thêm đỏ “Em, em...em thực ra....” Cắn môi, cuối cùng vẫn không nói ra lời.

“Quên đi, hôm nay em không muốn trở về cũng đừng về đi.” Đinh Nghi thở dài, sờ sờ đầu cô “Anh đưa em về trường học.”

Lăng Vi im lặng gật gật đầu.

“Sau này không nên lại tới chỗ như này nữa, con gái không cho phép hút thuốc, nghe không? Di động trả lại em, anh sẽ mỗi ngày gọi điện kiểm tra, nhớ kĩ muốn gạt anh còn chưa đủ sức đâu, biết chưa?”

Lăng Vi lau lau mắt, nhận lấy di động, nở nụ cười: “Chú thật dài dòng, chú ạ!”

Đinh Nghi gõ đầu cô một cái: “Không biết lớn nhỏ.” Sau đó liền đi về phía đầu phố lên xe.

Lăng Vi khẽ cúi đầu đi sau y, yên lặng nhìn cái bóng thật dài trên mặt đất.

Đinh Nghi...Nhiều năm qua, đối với em tốt như vậy, đối với Triển Lăng Tiểu cũng tốt, vì sao thế?

Anh thật là một người đàn ông ôn nhu. Đáng tiếc em biết, không phải là vì yêu em, hay yêu anh ta.

...

Đưa Lăng Vi về trường học rồi, Đinh Nghi quay về chỗ ở. Dừng xe xong đẩy cửa ra, mùi thơm của đồ ăn nóng hổi xông vào mũi. Sau đó không ngoài dự đoán là một đôi mắt mong ngóng.

“Lăng Vi đâu?” Triển Lăng Tiểu nhìn phía sau y “Em ấy không cùng về với anh sao?”

Đinh Nghi bất đắc dĩ cười “Nó không chịu về.”

Trên mặt Triển Lăng Tiểu nháy mắt tràn đầy vẻ thất vọng. Người đàn ông phía sau nắm vai cậu dịu dàng an ủi “Không sao. Có anh cùng em cũng vậy mà.”

“Con bé, con bé vẫn không chịu tha thứ cho em...”

“Em lại không có sai. Tiểu nha đầu không hiểu chuyện, chờ nó lớn sẽ hiểu rõ.”

Đinh Nghi cũng cười nói cậu đừng để bụng, sau đó nhìn qua người đang ôm cậu trong lòng “Bánh ngọt và rượu vang đều chuẩn bị tốt rồi chứ?”

“Yên tâm, tôi tự mình đi mua đó”

Đinh Nghi vô cùng kinh ngạc nhếch mày: “Ồ, vất vả rồi. Với tính cách của cậu, không phải chỉ biết sai bảo cấp dưới đi làm sao?”

Nhan Mộ Thương cười ngọt ngào “Lăng Tiểu là bảo bối của tôi, tôi đương nhiên việc gì cũng phải tự thân làm.” Nói xong còn hôn một cái trên mặt Lăng Tiểu.

Triển Lăng Tiểu lập tức đỏ mặt “Anh, cái anh này...”

Đinh Nghi cười lớn, tiếp lời cậu “Cái tên này, chính là lấy buồn nôn làm thú vị. Lăng Tiểu, đến bên cạnh tôi nào, cẩn thận lời ngon tiếng ngọt đều là không thật lòng.”

Nhan Mộ Thương cũng cười cãi lại: “Tôi chính là đối Lăng Tiểu lòng tốt không chút bắn khoăn, muốn lừa bảo bối của tôi đi sang bên cậu ư, miễn đi!” Vừa nói còn vừa ôm sát người trong lòng, mắt phượng dài mở lớn tràn đầy cảnh cáo, không tiếng động tuyên bố giữ chủ quyền.

Về mặt Đinh Nghi một bộ không chịu nổi, đi đến nhà bếp.

Lăng Tiểu chờ sau khi Đinh Nghi rời đi, nhẹ nhàng thoát ra khỏi ngực Nhan Mộ Thương, thấp giọng nói: “Anh...anh không cần làm trò trước mặt Đinh Nghi như thế này!”

“Như thế nào?” Càng thêm ác ý vỗ thắt lưng cậu, tiếng cười Nhan Mộ Thương mờ ám mà trầm thấp, “Sợ cậu ta ăn dấm() sao?”

() ăn dấm: ghen

Mặt Lăng Tiểu đỏ lên: “Em dù sao cảm thấy...không tốt. Tuy rằng anh ấy chưa từng nói qua cái gì, nhưng mà chúng ta như vậy, chúng ta dù sao...”

Nhan Mộ Thương cười niết má cậu: “Yên tâm đi, Đinh Nghi không phải loại người nhiều chuyện. Anh biết cậu ta nhiều năm như vậy, anh hiểu rõ cậu ta.”

Lăng Tiểu nháy mắt mấy cái “Em trước kia còn cho rằng anh và anh ấy là một đôi.”

“Ha!” Cười khê một tiếng, Nhan Mộ Thương từ trong túi lấy ra điều thuốc, châm lửa đưa lên miệng, “Cậu ta như vậy không thú vị, sao có thể hợp với sở thích của anh? Anh và cậu ta quen nhau mười bảy năm, cậu ta uống trà chỉ uống Phổ Nhĩ (), xem TV chỉ xem tin tức thời sự mới. Không thích ăn cơm Tây, chán ghét uống rượu vang — nhiều năm như thế, không hề thay đổi.”

() trà Phổ Nhĩ: một loại trà được sản xuất ở vùng Vân Nam, Trung Quốc, được ép thành từng bánh

“Cảm tình của các anh rất tốt đi?”

“Cũng được đi..” Chậm rãi phun ra một ngụm khói, Nhan Mộ Thương mỉm cười “Coi như là hợp nhau.”

Lăng Tiểu bỗng cảm thấy rất hâm mộ.

Thực hâm mộ việc Nhan Mộ Thương và Đinh Nghi lúc đó so với cậu nhiều hơn mười bảy năm kia.

2. Chương 2

Buổi tối cơm nước xong xuôi, Đinh Nghi nửa cưỡng ép Nhan Mộ Thương giúp đỡ mình rửa chén bát sau đó liền đá hần trở về. Nhan Mộ Thương tuy rất tức giận nhưng nhận thấy người đang ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu (). Cho đến khi Đinh Nghi mang giấy của hần vứt đến cửa thì cũng chỉ biết từ biệt mà rời đi.

() người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu: không thể làm theo ý muốn của bản thân, bắt buộc phải chấp nhận hoàn cảnh.

Đinh Nghi ở phía sau hần cười đến xấu xa: “ Trâu già gặm cỏ non, cũng không phải cứ đến ăn dễ dàng như vậy. Ở chỗ này ăn không thì có thể, nhưng ở không thì đừng hòng nghĩ đến.”

Nhan Mộ Thương cắn phần nhìn lại y:” Đinh Nghi cậu nói cái gì? Cậu dám nói tôi là...” Nói còn chưa dứt thì “Phanh” một tiếng, cánh cửa đóng sầm trước mặt hần.

Hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến tiếng gầm thét từ ngoài cửa, Đinh Nghi đem cửa khóa trái lại, xoay người, mặt điềm nhiên như không có chuyện gì mỉm cười với Lăng Tiểu:” Lão sắc lang kia chính là muốn bị tổng cổ về như vậy đấy. Lăng Tiểu, cậu cũng nhanh nhanh đi tắm đi”

Lăng Tiểu nhỏ giọng nói:” Anh ấy sẽ không giận chứ?”

“Cậu ta tối nay ăn đến ruột đều sắp vỡ ra, còn có cái gì không hài lòng chứ?” Đinh Nghi cười sờ sờ đầu của cậu “Lăng Tiểu tôi dạy cho cậu một chiêu, loại nam nhân như Nhan Mộ Thương này không thể quá thuận theo, không thể nuông chiều, chính là phải câu được dạ dày của hần chậm rãi mà dày vò – hần đối với cậu tốt mười phần, cậu đối lại hần một phần là đủ rồi, không cần cần thận từng li từng tí như vậy, hiểu không?”

Lăng Tiểu nhú mày:“Vậy không phải..... rất vô lương tâm sao?” Cậu cảm thấy Nhan Mộ Thương đau cậu, thích cậu, cậu hần là nên hồi đáp gấp bội. Hơn nữa, cậu cũng là thật sự rất thích Nhan Mộ Thương a.

Làm sao lại muốn dùng loại thủ đoạn này để trói chặt anh ấy chứ?

“Ha ha ha, cậu cùng Nhan Mộ Thương nói lương tâm?”Đinh Nghi cười ha hả:“Vô gian bất thương a Lăng Tiểu, với Nhan Mộ Thương tình trường cũng như thương trường, luôn chỉ theo đuổi lợi nhuận lớn nhất. Đừng làm cho cậu ta cảm thấy đã hoàn toàn chiếm được cậu, này không phải trêu đùa cậu ta, mà chính là tự bảo hộ mình, hiểu chưa?”

Lăng Tiểu cúi đầu:“Anh ấy..... trước kia thật sự thực hoa tâm () sao?”

() hoa tâm: yêu nhiều người cũng lúc, lảng nhãng, không chung thủy

Nụ cười trên mặt Đinh Nghi chậm rãi kết thúc, Lăng Tiểu như trước nhìn xuống dưới mặt đất, thanh âm có chút run rẩy: “Anh ấy, chính là cảm thấy tôi rất mới mẻ, cho nên mới ở bên tôi đi?”

Trầm lặng đến xấu hổ.

“Cậu suy nghĩ quá nhiều rồi.” Đinh Nghi cuối cùng thở dài, vỗ vỗ vai cậu, nhẹ giọng nói, “Xin lỗi tôi nói có chút hơi quá. Nói như thế nào đây? Nhan Mộ Thương không phải cái loại đàn ông vì đi tìm cảm giác mới mẻ mà tùy tiện triển khai một đoạn tình cảm. Hắn hoa tâm, ha ha, là vì hắn rất xấu tính a. Lăng Tiểu, hà tất tự coi nhẹ mình chứ?. Cậu đối với cậu ta là còn dư dả a.”

“A?”

“Cậu ta đã ly hôn, lão nam nhân ba mươi mấy tuổi có cái gì mà ở trước mặt cậu kiêu ngạo chứ?” Đinh Nghi mỉm cười, “Cậu đáng yêu, đơn thuần, là loại hình cậu ta thích nhất. Cậu ta không phải vừa thấy cậu liền yêu cậu sao? Bằng nhận thức của tôi đối cậu ta nhiều năm như vậy, kia chính là lần đầu tiên cậu ta chủ động theo đuổi một người đấy.”

Lăng Tiểu đỏ mặt cũng cười: “Nhan đại ca mới ba mươi hai tuổi, bị anh nói thật giống một lão đầu tử ()”

() lão đầu tử: lão già (có ý ghét)

“Cậu ta so với cậu không phải chính là lão già sao?” Đinh Nghi cười cười, “Hôm nay Lăng Vi còn gọi tôi là chú a.”

Ánh mắt Lăng Tiểu buồn bã: “Lăng Vi, em ấy trước sau vẫn không chịu tha thứ cho tôi.”

“Con bé kia chỉ mạnh miệng mềm lòng mà thôi.....”

“Không, em ấy hẳn là hận tôi.” Lăng Tiểu nhẹ giọng nói, “Bởi vì tôi đã hại chết mẹ.”

Vụ tai nạn nhiều năm trước kia vĩnh viễn là một cơn ác mộng quấn quanh ở đáy lòng cậu, mặc cho thời gian có trôi đi như thế nào, cũng không phai nhạt được.

“Cậu không có sai.” Thanh âm Đinh Nghi dị thường bình tĩnh mà kiên định, “Lăng Tiểu, cậu không cần tự trách bản thân mình.”

Lăng Tiểu bởi vì câu này mà đỏ hốc mắt.

Nếu không phải cậu, mẹ cũng sẽ không phải chết đi? Nếu khi đó cậu không ở trên đường tan học ngu ngơ tin tưởng lời nói dối của gã nam nhân xa lạ kia, cho rằng gã thật sự là bạn của cha, dẫn gã về nhà, mẹ sẽ không sẽ bị người nọ dùng dao đâm bị thương, lại càng sẽ không vì bảo vệ cậu mà ôm gã nam nhân kia cùng nhảy xuống cửa sổ?

Từ cửa sổ lầu bảy nhảy xuống có lẽ là rất đau, mẹ à?

Nhưng mà khi đó cậu ngoài việc trốn ở một góc run rẩy khóc thút thít, cái gì cũng không làm, thậm chí ngay cả dừng khí chạy qua ôm lấy chân gã kia đều không có. Vì thế cậu trơ mắt nhìn mẹ ở trước mặt mình nhảy xuống.

Cậu vĩnh viễn không thể tha thứ cho cái sự nhất gan và ích kỉ của chính mình.

Năm ấy, cậu mười tuổi, Lãng Vi bảy tuổi.

Sau khi mẹ mất ba năm, cha cậu tái hôn. Đinh Nghi lúc này xuất hiện vào giữa cuộc sống của cậu. Y là em trai mẹ kế của cậu, so với cậu lớn hơn mười tuổi, cùng chị gái dọn vào nhà bọn họ ở. Lãng Tiếu còn nhớ rõ tình cảnh khi lần đầu tiên nhìn thấy Đinh Nghi, y mang theo túi quà tặng thật to, đứng ở cửa nhà của cậu, một đôi mắt cong cong ánh lên nét cười, hé ra khuôn mặt ai nhìn vào cũng yêu mến. Lãng Tiếu vừa thấy y, liền nhịn không được trong lòng sinh ra cảm giác gần gũi.

Lãng Vi cũng thực thích y, tuy rằng khi Đinh Nghi đưa ra món đồ chơi là một con gấu nằm úp sấp cho con bé, con bé không được tự nhiên “Hừ-” một tiếng, nhưng vẫn là chạy ngay về phòng, ở trên giường cẩn thận xem lại.

Cậu cùng Lãng Vi tuy rằng không ghét Đinh Nghi, nhưng lại trước sau không thể tiếp nhận người “mẹ mới”, làm sao cũng không có biện pháp đối với vợ mới của cha lộ ra vẻ tươi cười, vì thế không khí mỗi ngày trong nhà đều thực xấu hổ. Cuối cùng, cha Lãng Tiếu đành phải mua một căn nhà khác cùng vợ bàn bạc việc ra ngoài ở riêng. Mà Đinh Nghi thì lưu lại chiếu cố hai anh em Lãng Tiếu cùng Lãng Vi

Sau này Lãng Vi học cao trung liền có ý định ở lại kí túc xá, mà cậu đã cùng Đinh Nghi sinh hoạt nhiều năm như vậy. Có đôi khi ngẫm lại, vì sao cậu lại yêu Nhan Mộ Thương, mà lại không phải Đinh Nghi? Giống như giữa Đinh Nghi và Nhan Mộ Thương, tương giao ăn ý nhiều năm như vậy, vì sao không có phát triển trở thành tình yêu?

Có lẽ..... Giống như Nhan Mộ Thương đã nói vậy, Đinh Nghi làm cho người ta cảm giác tựa như một chậu than đỏ, chậm rãi phóng ra nhiệt lượng, tuy ấm áp nhưng cũng không đủ mãnh liệt đi.

“Này, cậu còn muốn tựa ở trên người tôi bao lâu nữa?” Bỗng dưng đỉnh đầu vang lên thanh âm bắt đắc dĩ của Đinh Nghi, Lãng Tiếu phục hồi tinh thần lại, bây giờ mới phát giác chính mình vẫn ghé trên vai của Đinh Nghi.

“A, thật có lỗi.” Lãng Tiếu vội vàng lùi thân thể ra, vẻ mặt hơi thẹn thùng. Sau đó, cắn cắn môi nhẹ giọng

hỏi, “Anh cùng Nhan, Nhan đại ca là quen biết từ cao trung sao? Anh...anh ấy khi đó là người như thế nào?”

“Cậu ta? Cùng hiện tại không khác lắm, thư tình thu tới tay thật nhẹ nhàng.” Đinh Nghi hồi tưởng lại, cười cười, “Rất nhiều nữ sinh thích cậu ấy. Cậu ta lại chịu chơi, rất nhiều bạn bè xung quanh.”

“Anh cùng anh ấy là bạn tốt nhất phải không?”

Đinh Nghi sửng sốt một chút, chậm rãi nở nụ cười: “Không, đương nhiên không phải. Chúng tôi chỉ có thể tính là bạn bình thường mà thôi.”

“Nhưng là nhiều năm qua các anh vẫn duy trì liên hệ với nhau a.” Lăng Tiểu có chút kinh ngạc, “Tôi còn nghĩ đến các anh từ trước đến nay chính là bạn tốt nhất.”

Đinh Nghi đi đến bên cạnh bàn trà, rót chén trà, chậm rãi uống cạn, sau đó đưa lưng về phía Lăng Tiểu trả lời: “Tôi cùng cậu ta chỉ có một số bạn bè chung mà thôi. Lăng Tiểu, muốn biết chuyện trước kia của Nhan Mộ Thương, phải chính cậu đi hỏi cậu ta đi.”

Thực rõ ràng, y cũng không muốn tiếp tục cùng Lăng Tiểu nói chuyện về Nhan Mộ Thương. Lăng Tiểu miễn cảm nhận thấy được, bản thân mình tựa hồ đụng chạm đến một góc tối nào đó trong lòng mà không muốn ai chạm tới của người kia..

Y cùng Nhan Mộ Thương trước kia..... Có lẽ từng phát sinh chuyện gì không thoải mái đi.

Đinh Nghi nói không sai, muốn biết chuyện quá khứ của Nhan Mộ Thương, tốt nhất là tự mình đi hỏi hần. Nhưng mà, Lăng Tiểu luôn sợ, sợ chính mình ở trước mặt Nhan Mộ Thương quá nhỏ bé, lại sợ chính mình hỏi lỡ lời, làm cho Nhan Mộ Thương mất hứng.

Trong cuộc tình này, cậu luôn bị vây ở thế bị động cùng nhu nhược. Khiếp đảm, sợ hãi, lo được lo mất. Hóa ra qua nhiều năm như vậy, cậu vẫn như cũ không có thay đổi.

3. Chương 3

Cuối tuần, Đinh Nghi chuẩn bị một đồng hồ ăn vặt đến trường Lăng Vi thăm cô. Lăng Tiểu cầm trong tay một quyển sách tranh mới, do dự nhìn chằm chằm động tác thu dọn đồ đạc của Đinh Nghi.

Đinh Nghi đem một gói khoai thái lát mỏng nhét vào túi vải, ngẩng đầu nhìn cậu một cái, giơ tay cầm tập tranh trong tay cậu bỏ vào trong túi: “Ra sách mới muốn đưa cho Lăng Vi, có cái gì phải sợ?”

“Em ấy... em ấy không thích xem loại sách này....” Lăng Tiểu lấp bắp, nghề nghiệp của cậu là tác giả sách truyện thiếu nhi, mỗi quyển đều là tự tay vẽ hình minh họa, ước mơ chính là có thể viết ra bộ sách bán chạy giống như Harry Potter vậy, còn có thể được dựng thành phim. Đáng tiếc cậu không có vận khí tốt như vậy, lượng tiêu thụ mỗi quyển sách cũng trung bình, mỗi lần nhà xuất bản gửi sách cho cậu, cậu đều đem giấu ở trên giá sách của mình, không dám đưa cho người khác xem.

Thậm chí ngay đến cả Nhan Mộ Thương cậu cũng không cho xem, Đinh Nghi luôn luôn cười nhạo cậu, cũng không phải viết tiểu thuyết sắc tình, làm gì phải sợ như vậy. Lăng Tiểu hơi đỏ mặt nói: “Anh ấy sẽ chê cười truyện của tôi.”

Đinh Nghi không thể làm gì khác hơn ngoài thở dài, làm kẻ duy nhất chia sẻ niềm vui sướng sau khi cậu ra sách. Hiểu rõ cậu kỳ thực rất hy vọng Lăng Vi cũng có thể đọc sách mới xuất bản của mình, nên mỗi lần đều đem sách mới của cậu gói kĩ đưa cho Lăng Vi, về phần cô đến tận cùng là có xem hay không, cũng không biết.

“Nhan Mộ Thương hẹn cậu ăn cơm à?” Đinh Nghi kéo kín khóa của túi vải, quay đầu hỏi một câu.

“Ừm.”

“Vừa đúng lúc, cậu nói cho cậu ta biết, buổi tối hội bạn cùng lớp cao trung của chúng tôi tụ họp, chỗ cũ lúc sáu giờ rưỡi.”

“Tại sao muốn tôi thông báo?” Lăng Tiểu khó hiểu hỏi.

“Tôi lười gọi điện thoại, cậu tiện thể nói một tiếng là được.” Đinh Nghi đeo túi lên vai, đi giày, nhớ tới điều gì lại nói thêm một câu, “Đúng rồi, khi nào hẹn gặp thầy giáo của Lăng Vi ăn một bữa cơm đi, con bé kia gần đây trốn học liên tục.”

Lăng Tiểu lấy làm kinh hãi: “Lăng Vi trốn học?”

Đinh Nghi cười cười: “Chỉ sợ là tới thời kỳ phản nghịch rồi. Cậu tìm thời gian gặp mặt thầy giáo con bé, hỏi chút tình hình gần đây của nó, thật sự không tốt thì đừng cho nó ở lại kí túc nữa.”

Lăng Tiểu nghiêm túc gật đầu.

Đinh Nghi bỗng cảm thấy, bản thân mình có lúc thật giống cha của hai anh em nhà này.

...

Buổi trưa, Lăng Tiểu cùng Nhan Mộ Thương hẹn ăn cơm, sau đó Nhan Mộ Thương hỏi có muốn đến nhà hắn không, Lăng Tiểu vui vẻ đáp ứng.

Ngồi trong xe, Lăng Tiểu có chút khấn trương — cậu hôm qua quyết tâm cả một buổi tối, muốn biết Nhan Mộ Thương trước đây là người như thế nào, muốn biết hắn đã từng thích qua dạng người gì. Mấy vấn đề này...hắn không tính là quá phận chứ?

Chuyện của cậu, Nhan Mộ Thương đều biết rõ ràng a!

Tới nhà Nhan Mộ Thương, tuy nói không phải lần đầu tiên tới, nhưng Lăng Tiểu vẫn xấu hổ mặt đỏ đi theo sau Nhan Mộ Thương vào cửa. Ngồi xuống uống ngay một ly nước lạnh Nhan Mộ Thương đưa, Lăng Tiểu cố lấy dũng khí mở miệng: “Em, em muốn xem một chút ảnh chụp trước đây của anh.”

“Ừm?” Nhan Mộ Thương đang ôm cánh tay cậu hơi buông ra một chút, cúi đầu nhìn cậu, “Ảnh gì?”

“Chính là anh hồi nhỏ a, ảnh hồi trước đi học.” Lăng Tiểu nắm cái ly, thanh âm ngày càng nhỏ, “Em muốn xem bộ dáng trước kia của anh ra sao.”

Nhan Mộ Thương chăm chú nhìn cậu, thấy Lăng Tiểu bị hắn nhìn càng ngày càng không được tự nhiên, rốt cục nhịn không được cười phá ra: “Em muốn xem anh lấy cho em xem, làm gì phải cẩn thận như vậy? Anh không phải đã nói với em sao? Bất kể em đối anh có yêu cầu gì, anh đều đáp ứng hết.” Sau đó liền đứng dậy, đi vào phòng.

Lăng Tiểu nhẹ thở ra một hơi.

Đến lúc đó, vừa xem ảnh vừa hỏi Nhan Mộ Thương chuyện trước kia, anh ấy sẽ không giận chứ? Cũng sẽ không hoài nghi cậu là cố ý điều tra quá khứ của hắn đâu nhỉ?

Chờ Nhan Mộ Thương cầm cuốn album từ trong phòng ra ngồi xuống bên cạnh cậu, Lăng Tiểu khấn trương đem vật cầm trong tay, để ly nước xuống.

Theo một trang lại một trang album mở ra, có Nhan Mộ Thương hồi nhà trẻ, có hắn lúc học tiểu học, có hắn lúc học cao trung Càng đi về sau Lăng Tiểu càng khấn trương, rất sợ chợt lật tới bức ảnh Nhan Mộ Thương ôm một người con gái.

Sau đó, Lăng Tiểu phát hiện một tấm ảnh có Đinh Nghi.

“Là Đinh Nghi!” Lăng Tiểu vội vàng chỉ gương mặt trên tấm ảnh kia, “Là anh ấy hồi cao trung sao?”

“Đó là hình cả lớp bọn anh năm cao trung thứ hai ()”. Nhan Mộ Thương rút tấm ảnh kia ra, “Bên trong nhiều người như vậy em liếc mắt cái có thể nhận ra Đinh Nghi, đủ lợi hại a.”

() năm cao trung thứ hai: lớp 11 bên mình

Lăng Tiểu đưa tay tiếp nhận tấm ảnh từ tay hắn, cúi xuống nhìn kĩ, phát hiện đứng giữa Đinh Nghi và Nhan Mộ Thương là một nam sinh khác, nam sinh kia cười rất vui vẻ, biểu tình Nhan Mộ Thương có chút cứng ngắc, mà Đinh Nghi thì hoàn toàn thất thần, ánh mắt cũng không biết nhìn đi nơi nào.

Lăng Tiểu nhìn ảnh chụp nam sinh đứng giữa đó, bỗng nhiên cảm thấy có chút quen mắt.

Kì quái, vì cái gì cảm thấy dường như đã gặp ở nơi nào rồi?

“Xem đủ rồi sao?” Nhan Mộ Thương từ trong tay cậu lấy đi bức ảnh, kẹp lại theo album, “Anh lật tiếp.”

“Chờ một chút!” Lăng Tiểu vội vàng dè lại, sau đó lật trở về trang trước, chỉ vào người nam sinh lúc đó đứng cùng hắn và Đinh Nghi, “Ba người các anh, trước đây là bạn tốt sao?”

Khuôn mặt mỉm cười của Nhan Mộ Thương đột nhiên cứng lại, trong lòng Lăng Tiểu run lên, đang lúc hồi hận mình nói sai, ai dè Nhan Mộ Thương liền khôi phục trạng thái bình thường, bộ dáng cười uể oải, “Em đã đoán đúng.”

Trên mặt hắn vẫn mang theo ý cười, nhưng mà cảm giác được trong ngữ khí của hắn không hề mỉm cười.

Nếu như cậu đoán không sai, nam sinh này hẳn chính là người kia mà Đinh Nghi nói, anh ta cùng Nhan Mộ Thương là bạn bè chung hoạn nạn đi?

“Vậy anh ấy hiện tại...”

Chuông di động của Nhan Mộ Thương bỗng vang lên, cắt ngang lời đang muốn hỏi thăm của Lăng Tiểu. Nhan Mộ Thương đem album bỏ lại cho cậu, ý bảo từ từ xem, sau đó bước đến một phòng khác nhận điện thoại.

Lăng Tiểu đang cầm album, sau lại lật, phát hiện ảnh chụp cao trung của Nhan Mộ Thương cũng không nhiều, hơn nữa gần như tất cả đều là một đám người chụp chung, không tìm thấy hẳn một mình cùng ai chụp ảnh.

Mà cậu lật xong hết album, lại không ở thêm một tấm hình nào phát hiện Đinh Nghi, hay bóng dáng cậu nam sinh kia.

Nhan Mộ Thương nghe xong điện thoại, vội vàng đi tới, mang theo vẻ áy náy nói: “Thật có lỗi, anh có việc phải vội ra ngoài.”

Lăng Tiểu vội vã để album xuống, đứng lên: “Không sao, em đi về trước được mà.”

Nhan Mộ Thương gật gật đầu, đưa cậu tới cửa, Lăng Tiểu nhớ tới, vội quay đầu lại nói: “Đúng rồi, Đinh Nghi muốn em nói với anh, sáu rưỡi tối đám bạn học cao trung bọn anh có tụ hội, chỗ cũ.”

Nhan Mộ Thương vẻ mặt cứng một chút, lập tức lại cười cười: “Anh biết rồi.”

Sau khi tiễn Lăng Tiểu ra về, Nhan Mộ Thương ngồi trở lại trên ghế sa-lon, mở album, rút bức ảnh kia ra. Thật lâu sau, ánh mắt tối đi một chút, khép lại album.

“Cậu rốt cục đã về chưa, Đường Hoan?”

4. Chương 4

Trong sân vận động, tiếng người nói chuyện ồn ào, giải thi đấu vô địch bóng rổ các trường cao trung đang được tiến hành. Chung quanh khán đài người ngồi rất đông, đại đa số đều là những sinh viên mười sáu, mười bảy tuổi, đương nhiên còn có rất nhiều bậc phụ huynh, ngẫu nhiên cũng xen lẫn vài người rảnh rỗi không liên quan.

Trận đấu đi tới hồi phần khích, những âm thanh ồn ã trầm trở khen ngợi không dứt bên tai. Trên tay Nhan Mộ Thương cầm điều thuốc, chậm rãi phun ra từng đám khói trắng.

“Ai nha, thực hoài niệm.” Nam nhân ngồi bên cạnh hắn, đeo một đôi kính râm gần như có thể che khuất nửa khuôn mặt, tay giơ lon bia lên uống một ngụm, “Sân vận động này trước kia vừa cũ lại rách nát, không thể tưởng được hiện tại trở nên đẹp như vậy a.”

“Cậu mười mấy năm đã không trở lại, biến hóa lớn đâu chỉ có cái sân vận động này.”

Đường Hoan nghiêng mặt qua nhìn Nhan Mộ Thương, khóe môi gợi lên một tia cười: “Cậu cũng thay đổi rất nhiều.”

Nhan Mộ Thương không nói gì.

“Tôi vốn là còn hẹn Đinh Nghi.” Dùng giọng điệu không chút để ý nói xong, Đường Hoan nhìn về phía trận đấu, “Nhưng cậu ấy nói buổi chiều không rảnh. Tôi nghe được bên cạnh Đinh Nghi có tiếng nói của con gái — cậu ấy đã kết hôn rồi sao?”

“Không có.” Nhan Mộ Thương nhàn nhạt trả lời, “Cô gái đó hẳn là con gái của anh rể y, chẳng qua là học sinh cao trung thôi.”

“Cậu thì sao?”

“Ly hôn rồi.” Nhan Mộ Thương dập tắt điếu thuốc, bỏ tàn vào trong chiếc gạt tàn ở tay vịn ghế ngồi, “Còn tốt chưa có con.”

“Ha ha, cậu xem, ba người chúng ta quả nhiên đều giống nhau.” Đường Hoan ngẩng đầu lên nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, nhẹ nhàng phun ra một câu, “Chết cũng không được yên thân.”

Chết cũng không được yên thân.

Tôi nguyên rửa cậu, bất luận yêu thương ai, có chết cũng không được yên thân.

....

Tay Đinh Nghi run lên, nước trong cốc suýt chút đã văng ra hơn phân nửa. Lãng Vi ngồi ở phía đối diện y, miệng cắn cắn ống hút uống nước trái cây, có chút kinh ngạc nhìn y: “Trà thực nóng sao?”

Đinh Nghi lắc đầu, định thần lại, nắm tay thừa dịp bỏ vào trong túi.

“Anh từ lúc tiếp nhận cuộc điện thoại kia sau đó trong lòng liền không yên.” Lãng Vi nhướn mi, “Vì sao nói buổi chiều không rảnh? Anh không cần ngồi ở chỗ này mời em uống nước trái cây?”

Đinh Nghi cười cười: “Tiểu nha đầu đừng có suy đoán lung tung.”

“Mới quen bạn gái sao?” Lãng Vi lấy tay chống cằm, con mắt lấp lánh nhìn y.

“Đã nói em đừng đoán lung tung mà” Đinh Nghi bất đắc dĩ nhìn cô một cái, chuyển hướng đề tài, “Lãng Vi, em vì sao gần đây luôn trốn học?”

“Vì sao? Bởi vì em chán ghét đi học a.” Lãng Vi quay đầu đi tựa như không có gì, “Em đã học hai lần năm ba rồi (), thi không được chính là thi không được a, cha em khi nào thì mới có khả năng đối mặt với sự thật đây?”

() năm ba: lớp 12

“Em mà đem tâm tư đều dùng ở việc học tập, sẽ không phải.....”

“Lại nữa lại nữa rồi!” Lãng Vi hơi nhướn mi, “Đinh Nghi, em đã 19 tuổi rồi! Em không phải là người sinh ra để đọc sách vì cái gì cưỡng ép em đi theo cái hướng kia? Nói thật cho anh biết nhé, em đã cùng một công ty quảng cáo ký hợp đồng, trốn học chính là đi chụp hình bìa quảng cáo cho tạp chí.”

Đinh Nghi mở to hai mắt: “Em còn có ba tháng nữa là thi đại học!”

“Không sao cả.” Lăng Vi uống một hớp lớn trong ly đồ uống, “Dù sao cũng không thể thi đỗ.”

Đinh Nghi nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, Lăng Vi vẫn cúi gằm đầu xuống. Cô tuy rằng nói thực kiên định, nhưng trước sau vẫn không chịu cùng ý đối mặt. Dần dần, Đinh Nghi mỉm cười: “Lăng Vi, vậy cho anh xem cuốn tạp chí kia đi?”

Lăng Vi đột nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn y.

“Anh trai em mỗi lần ra sách đều cho anh xem đầu tiên.” Đinh Nghi nâng chén trà lên, nhẹ nhàng thổi thổi, “Đương nhiên, nếu em cảm thấy chính mình chụp hình quá khó coi thì quên đi.”

Lăng Vi vừa mừng vừa sợ: “Anh, anh không phản đối em đi chụp quảng cáo?”

“Em lớn như vậy, điểm ấy được tự do quyết định luôn đi?” Đinh Nghi cười nhìn cô, “Cũng không phải chuyện gì không thể. Nói đi nói lại, em thật sự không thích học, có ép cũng ép không được a.”

“Cha em có thể thấu hiểu được một nửa như anh thì tốt rồi. ” Lăng Vi than thầm.

“Thì bởi vì anh không phải cha em mới có thể tùy ý em như thế này.” Đinh Nghi bắt đầu nhìn cô một cái, “Nếu em là con gái anh, anh sẽ không thông suốt như vậy.”

“Anh tuổi lớn như vậy, nếu không nhanh chạy đi kết hôn, chỉ sợ đến lúc đó nghĩ muốn sinh con, cũng là lực bất tòng tâm.”

Đinh Nghi bật cười: “Cảm ơn đã quan tâm.”

Lăng Vi lại cúi đầu, ngậm ống hút lẩm bẩm nói một câu. Đinh Nghi không có nghe được, hỏi Lăng Vi nói cái gì, Lăng Vi cũng không chịu lặp lại lần nữa.

Đinh Nghi thấy sắc mặt cô ửng đỏ, tâm niệm khẽ động — chẳng lẽ con bé này có bạn trai, thẹn thùng không dám nói?

Nghĩ như vậy, Đinh Nghi không khỏi cười rộ lên, có một loại xúc động tự hào “Nhà ta có con gái mới lớn”.

“Buổi tối anh phải về ăn cơm sao?” Lăng Vi bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Đinh Nghi lắc đầu: “Không, buổi tối anh cùng bạn học thời cao trung tụ tập.”

Lăng Vi sửng sốt, lập tức bốn cợt cười: “VẬY — có thể nhìn thấy mối tình đầu của anh hay không?”

Mối tình đầu?

Đinh Nghi nhẹ nhàng cười cười, mang ấm trà lên, chậm rãi rót thêm trà.

Không thể nhớ lại, không thể buông xuôi, không thể thở dài, không thể nghĩ tới.

Nếu vẫn không thể thoát khỏi... cứ vậy mỉm cười, uống trà.

Nuốt vào sự cay đắng, mới có thể cảm giác được vị ngọt đọng lại nơi đầu lưỡi.

Đối diện với cặp mắt hàm chứa ý trêu ghẹo của Lăng Vi, Đinh Nghi bỗng nhiên cảm thấy chính mình quả nhiên là già rồi.

Tư vị yêu thương một người như thế nào vậy cô bé? Chắc là trong lòng tràn ngập ngọt ngào, đừng cảm tiến tới đi?

Như vậy cũng thật tốt.

“Cho dù anh có mối tình đầu, hiện tại cũng là mẹ của đứa nhỏ đi?” Đinh Nghi tùy ý cười cười, nhận lấy hóa đơn từ người phục vụ, “Không có gì đáng chờ mong.”

“A, đàn ông không phải đều có mối tình đầu sao?”

“Con bé này, em là xem quá nhiều tiểu thuyết rồi.” Đinh Nghi lấy ví ra thanh toán tiền, sau đó quay đầu nhìn Lăng Vi, “Lần sau đi ra uống trà, nên đổi lại thành em mời anh. Chụp quảng cáo hẳn là tiền công cũng không ít tệ lắm đi?”

“Đinh Nghi anh là đồ keo kiệt!” Lăng Vi kêu lên.

Đinh Nghi ha ha cười, hướng cô phát phát tay, xoay người rời đi.

5. Chương 5

Đinh Nghi một mình đi trên đường, ánh hoàng hôn dần được thay thế bởi màn đêm đang buông xuống, dòng người trên đường ngày càng đông đúc. Nhìn nhìn đồng hồ đã gần tới sáu rưỡi. Nhưng cách địa điểm

cần tới càng gần, bước chân lại càng chậm lại, thật sự rất muốn tìm lấy cớ gì để không phải tham gia cuộc tụ tập này.

Tất cả đều bắt đầu từ cuộc điện thoại trưa nay.

Đường Hoan.....Trong nháy mắt nghe được giọng nói từ người ấy, cả người y đều cứng ngắc. Suýt nữa là ngay lập tức không cần nghĩ ngợi đã tìm cớ cự tuyệt cùng cậu ta gặp mặt, sau khi di động ngắt máy, ngay cả chính mình cũng cảm thấy có chút buồn cười.

Chưa từng nghĩ tới cậu ấy còn có thể trở lại thành phố này, chưa từng nghĩ tới còn có thể gặp lại cậu ấy.

Vẫn cho rằng chuyện cũ năm đó theo thời gian trôi qua đến giờ đã dần tan biến. Vẫn cho rằng chỉ cần không quay đầu lại, liền có thể yên tâm thoải mái mỉm cười như cuộc sống vẫn bình lặng tiếp diễn. Muốn quên đi một người nhưng không phải là do từng bị thương tổn, mà hoàn toàn ngược lại, người cần phải trốn tránh là người kia mới đúng.

Đáy lòng mỗi người đều cất giấu một con yêu nghiệt.

Chôn vùi, nghiền nát, đè nén, đốt thành tro..... nhưng không cách nào biến mất.

.....

Bên trong KTV () tiếng nói cười ồn ào, trên mặt bàn ngổn ngang những vỏ chai bia. Vài người rống loạn vào chiếc micro, hoàn toàn không biết cái tiếng ca chấn động quá mức ấy của mình làm mấy bức tường cũng phải rung chuyển.

() KTV: phòng hát karaoke

Cánh cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, người vừa đến mặt mày rạng rỡ còn không kịp mở miệng đã bị thô bạo kéo vào trong phòng.

“Đinh Nghi cậu thế nào mà đến muộn một giờ liền!” Một chiếc micro dính đầy nước miếng ngay lập tức nhét thật mạnh vào trong tay Đinh Nghi, “Phạt, phạt cậu hát một bài.....”

Đinh Nghi bất đắc dĩ nhìn cậu bạn trước mặt mình hiển nhiên đã say đến không còn rõ phương hướng, may mắn có ai đó đi đến đẩy tên kia ra: “Hát cái gì mà hát! Đinh Nghi cậu quả nhiên không nể mặt tụi này, muốn chúng tôi thay nhau gọi điện thoại cho cậu mới bằng lòng đến! Chính cậu nói đi, phải bị tụi này phạt thế nào?!”

Đinh Nghi đành phải xấu hổ cười: “Thật xin lỗi.”

“Ha ha, phạt cậu ấy uống rượu vang, cậu ta ghét nhất uống thứ này!” Có tên ác ý nói to.

“Khó lắm!” Đinh Nghi sợ hãi, vội vàng cầu xin tha thứ, “Tôi vừa mới nhấp một ngụm liền nôn ra!”

“Phạt cậu còn sợ cậu nôn? Chúng tôi thế nhưng mỗi người đều nôn hết một lần rồi!” Người tới mang theo một bình rượu vang, không thuận theo, ý đồ không buông tha mạnh mẽ rót cho y. Cuối cùng vẫn có người đi ra thay y giải vây: “Bỏ đi, cho cậu ấy uống bia đi.”

Đinh Nghi vừa thấy người đứng lên là Đường Hoan, nụ cười trên khuôn mặt thiếu chút nữa cứng ngắc. Cho đến khi hơi lạnh toát lên nhẹ từ trong cốc thủy tinh trong tay y phả lên, y mới nhanh chóng ngẩng đầu uống liền một hơi.

Buông cốc bia xuống, đưa mắt nhìn quanh phòng y mới thấy Đường Hoan, cũng thấy cả Nhan Mộ Thương.

Khi còn cao trung cũng giống như vậy, một nhóm thường xuyên ồn ào tổ chức uống rượu ca hát cùng một chỗ. Chính là khi đó phòng không có lớn như vậy, âm thanh không có tốt như vậy, bọn họ..... cũng không có trưởng thành như bây giờ.

“Đường Hoan, cậu rất không thú vị đi!” Tiếng oán giận vang lên: “Bình rượu vang này là cố ý giữ lại cho Đinh Nghi mà!”

“Bắt cậu ấy uống rượu vang không phải là hại chết cậu ta đi.” Đường Hoan lười biếng cười, “Nhân đạo một chút đi.”

“Đàn ông con trai nào có uống rượu vang liền nôn Đinh Nghi, thể chất của cậu cũng rất đặc biệt a!”

Đối mặt với lời đùa cợt, Đinh Nghi cũng không phản bác, chỉ là cười cười nâng chén lên nhận phạt.

“Cậu quả nhiên..... từ đó về sau đều không dám uống rượu vang sao?” Bên tai bỗng nhiên truyền đến âm thanh trầm thấp của Đường Hoan.

Bàn tay cầm cốc của Đinh Nghi run rẩy một chút, không có trả lời, lại nhanh chóng uống cạn một cốc bia. Sau đó cười cùng một người lại một người, mỗi người đến lại chạm cốc, ai cũng không cự tuyệt, cứ uống vào từng cốc.

Đường Hoan quay trở lại sô pha ngồi, ôm chặt hai tay nhìn y.

“Cậu ấy một chút cũng không thay đổi.” Đường Hoan bỗng nhiên quay đầu nói với Nhan Mộ Thương, “Rõ ràng không muốn đến nhưng vẫn đến đây, còn có thể cười đến dường như không có việc gì như vậy.”

Nhan Mộ Thương ngồi bên người Đường Hoan, cười cười: “Tôi vẫn như trước kia chán ghét tính cách này của cậu ta.”

“Ha, cậu không biết là lời này nghe vào lỗ tai tôi rất không có sức thuyết phục sao?”

Nhan Mộ Thương ánh mắt chợt lóe, vội che giấu bưng lên một cốc bia, chuyển hướng đề tài: “Cá tính của cậu thay đổi rất nhiều.”

Đường Hoan mỉm cười: “Đúng vậy, tôi có lẽ đã thay da đổi thịt.”

“Tôi thực không nghĩ tới còn có một ngày tôi có thể cùng với cậu ở chung tự nhiên như này” Nhan Mộ Thương ôn nhu nhìn Đường Hoan, “Mấy năm nay tôi vẫn rất lo lắng cho cậu...”

“Cảm ơn.” Đường Hoan mở hai tay ra nằm tựa lưng lên sofa, cười đến thoải mái, “Tôi rất tốt. Ngược lại là Đinh Nghi, người vẫn không thể thoát ra được là cậu ta đi?”

Nhan Mộ Thương ánh mắt lóe ra: “Có lẽ vậy.”

Đường Hoan thấp giọng cười rộ lên: “Khi đó chúng ta ba người thật sự là rất thắm.....”

Tầm mắt Nhan Mộ Thương xẹt qua chiếc đồng hồ chói lóa trên cổ tay Đường Hoan, trong mắt hần hiện lên tia áy náy. Miệng hé ra đang muốn nói cái gì, một thanh âm sát phong cảnh bỗng nhiên vang lên trên đỉnh đầu bọn họ: “Uy, hai người các cậu! Biết tình cảm các cậu rất tốt, cũng không cần từ đầu tới đuôi dính vào cùng nhau, đem chúng tôi biến hết thành không khí đi? Đinh Nghi uống cùng chúng tôi mỗi người một ly rồi, giờ đến phiên hai người các cậu!”

Hai người không hẹn mà cùng ngẩng đầu. Đinh Nghi đứng ở đằng sau cậu bạn đối diện mang theo bình rượu nhỏ vừa kháng nghị với hai người. Đinh Nghi do quay lưng về ánh sáng, dưới bóng mờ không rõ biểu cảm trên mặt của y, một mảnh mờ mịt.

“Ba người các cậu trước kia không phải rất thân thiết sao? Nên uống nhiều hơn chút đi!”

Thanh âm Đinh Nghi mang theo ý cười: “Chẳng lẽ hôm nay chủ đề là đánh gục tôi sao? Đường Hoan bao nhiêu năm không trở lại, nhân vật chính hẳn là cậu ta chứ!”

Đường Hoan lập tức rót một chén rượu ngăn lại cái miệng của y: “Nói gì thì nói, bây giờ cậu trước tiên uống cùng tôi ba chén đã rồi nói tiếp!”

Nhan Mộ Thương ngồi trên sofa nhìn bọn họ, bỗng nhiên hồi tưởng lại khi bắt đầu vào cao trung, lần đầu tiên cùng Đường Hoan và Đinh Nghi có ấn tượng là trong buổi tập trung toàn trường, hai người bọn họ bởi đánh nhau cùng nam sinh khác mà bị xử phạt trước mặt mọi người. Đọc bản kiểm điểm là Đinh

Nghi, cả người băng bó cũng là Đình Nghi, Đường Hoan ngoại trừ cái đầu phát run, từ đầu đến cuối cũng không nói một câu gì.

Sau đó Nhan Mộ Thương lại nghe nói, bởi vì các nam sinh kia bắt nạt Đường Hoan, đoạt tiền của cậu ta. Cho nên Đình Nghi liền mang theo Đường Hoan, mai phục trên đường tan học của mấy kẻ kia, chờ bọn kia đi qua, từ phía sau vượt qua dùng cây gậy đánh ngã. Hắn lúc ấy chỉ cảm thấy vô cùng khiếp sợ, tuyệt không có thể tưởng tượng cậu con trai mặt mày loan loan cười nở rộ cùng với kẻ hung hãn đánh lộn kia là cùng một người.

Cho đến tận sau này khi ba người bọn họ trở thành bạn bè, cho đến khi hắn dần dần thay thế Đình Nghi, thành người thân cận nhất với Đường Hoan, ấn tượng của hắn đối với Đình Nghi lại vĩnh viễn dừng lại tại một khắc kia—một nam sinh hé ra khuôn mặt vô cùng thâm trầm, lại vẫn như cũ dường như không có việc gì đọc bản kiểm điểm trước mặt toàn bộ thầy giáo và học sinh trong trường.

6. Chương 6

Cùng bạn học tụ tập thẳng đến hai giờ đêm mới kết thúc. Nhan Mộ Thương tự lái xe tới, liền hỏi Đường Hoan hiện đang ở nơi nào, cậu ta trả lời là ở khách sạn.

Nhan Mộ Thương mơ hồ nhớ tới Đường Hoan hình như đã từng nói qua cậu ấy lần này trở về là muốn làm một bộ phim – làm sao cũng không nghĩ tới nam sinh trước kia lúc nào cũng thẹn thùng nhút nhát, thế nhưng nay đã làm đạo diễn.

Đường Hoan mấy năm gần đây đúng là một đạo diễn trẻ tuổi nhưng cũng có tiếng vang, mới lúc này cùng nhau uống rượu còn có người cười hỏi, có thể cho cậu ta nhận một vai trên màn ảnh hay không? Không cần thù lao cũng được a.

Đường Hoan nhẹ nhàng cười: “Có thể. Nhưng là.....” Liếc mắt một cái tới cái bụng phì phì tròn trĩnh của đối phương, cậu ta kiềm chế cười to và nói, “Cậu chính là có thể sắm vai giả nữ múa bụng đi.”

“Cái gì?”

“Có hy sinh tài năng thì thành quả nghệ thuật mới có giá trị — cậu chịu bằng lòng trong phim của tôi hy sinh một phen, mang ngực giả, để trần múa thoát y sao?”

Mọi người cười phá lên.

Trở lại thời điểm Nhan Mộ Thương lái xe đưa Đường Hoan về. Hắn hỏi Đình Nghi có muốn cùng nhau về không, Đình Nghi lắc đầu nói không tiện đường, nên chính mình kêu tắc xi về.

Ngồi trên xe, Nhan Mộ Thương thuận miệng hỏi Đường Hoan: “Cậu lần này làm bộ phim điện ảnh gì?”

“Tôi xem trúng một cuốn tiểu thuyết, nên muốn chuyển thể thành điện ảnh.” Đường Hoan tựa đầu vào chỗ tựa lưng, nhìn ra ngoài cửa xe, “Trước mắt còn chưa liên hệ với tác giả.”

“Còn chưa liên hệ với tác giả cậu đã chạy đến đây?” Nhan Mộ Thương có chút kinh ngạc, “Nhỡ đâu người ta không cho cậu chuyển thể thì làm sao?”

“Vậy cứ cho là tôi trở về cố hương ngắm cảnh du lịch a.” Đường Hoan không hề gì đáp lại, “Dù sao tôi cũng lâu rồi không được nghỉ ngơi.”

“Bộ phim điện ảnh của cậu làm tại thành phố này sao?”

“Ừ. Cảnh tượng miêu tả bên trong cuốn tiểu thuyết kia cùng với thành phố này rất giống nhau” Đường Hoan nhắm mắt lại, hiển nhiên là có chút buồn ngủ, “Tôi chớp mắt một lúc, đến nơi thì cậu gọi tôi.”

Nhan Mộ Thương đáp ứng rồi chuyển tâm lái xe.

Hắn từng nghĩ đến, Đường Hoan có lẽ cả đời cũng không thể tha thứ cho hắn, hai người bọn họ có lẽ cũng không bao giờ gặp lại. Ai ngờ gặp lại, vẫn đậm phong khinh () lại là hắn.

() vẫn đậm phong khinh: đậm nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi à nhàn nhạt, không màng đến, không quan tâm cho lắm

Hóa ra năm tháng thật sự có thể thay đổi một con người. Chính là hắn cùng Đinh Nghi, nhiều như vậy, tận lực để tâm vết sẹo kia, làm bộ sống an tường như không có gì xảy ra, mặc cho năm tháng trôi đi, cảnh còn người mất, lại vẫn như cũ duy trì khoảng cách không gần không xa.

.....

Lăng Tiểu ngồi ở phòng khách xem tivi, nghe được tiếng mở cửa, lập tức chạy đi ra.

“Đinh Nghi..... Đinh Nghi?” Cậu nhìn Đinh Nghi có chút găng sức cởi đôi giày, dùng sức xoa cái trán, lập tức hiểu được y uống có chút hơi nhiều. Vội vàng chạy đến đưa tay ra đỡ y, dìu về phía toilet.

“Nôn ra hết được thì bụng sẽ thấy thoải mái hơn.” Lăng Tiểu vỗ lưng y, liền nói.

Đinh Nghi vô lực xua tay: “Đã nôn rồi..... Cho tôi cốc nước đi.”

Lăng Tiểu chạy nhanh dìu y đến ghế sofa ngồi, sau đó đi đến phòng bếp pha một cốc nước ấm. Lúc sau đi ra thấy Đinh Nghi nằm lộn xộn trên sofa đã ngủ rồi.

Khe khẽ thở dài, Lăng Tiểu đành phải cúi xuống ghì lấy thắt lưng đem y nâng dậy đưa vào phòng, đặt lên trên giường. Đinh Nghi mơ màng tỉnh lại, mở nửa mắt thấy Lăng Tiểu: “Cậu như thế nào còn chưa ngủ?”

“Ngủ không được.” Lăng Tiểu xoay người đi đến buồng vệ sinh giặt sạch cái khăn mặt rồi đi ra, ngồi ở bên giường Đinh Nghi, nhẹ nhàng đặt trên trán y, “Tôi sợ anh uống nhiều nên chờ anh về nhà.”

“Tiểu quỷ, học được cách quan tâm người khác à.” Đinh Nghi muốn cười, dạ dày lại thấy khó chịu, đành phải nhắm mắt lại, “Tôi không sao, cậu nên đi ngủ đi.”

“Khuya như vậy mới trở về, điện thoại cũng không gọi một cuộc, tôi rất lo lắng cho anh đấy!” Âm thanh của Lăng Tiểu có một chút run run.

Đinh Nghi vốn định cười trêu chọc cậu hai câu, lại đối diện với cặp mắt thật sự lo lắng kia, bỗng nhiên trong lòng run lên một chút. Trong trí nhớ một đôi mắt khác tương tự hiện lên ở trước mắt, dần dần sự thật cùng hư ảo lẫn lộn hòa vào nhau.

“Thực xin lỗi.....” Thì thào nói ra một câu, ngực Đinh Nghi giống như bị xé rách thật sự khó chịu, “Thực xin lỗi..... Tôi không phải cố ý.”

Lăng Tiểu như bị dọa nhảy dựng lên, thoáng chốc có chút ngượng ngùng đứng lên: “Tôi, tôi cũng không phải trách anh..... Tôi đi giúp anh đổi khăn mặt.” Vội vàng lấy khăn mặt trên trán Đinh Nghi xuống, đi đến toilet dùng nước ấm một lần nữa giặt sạch. Bỗng nhiên nghĩ đến y đi tham gia tụ tập với bạn học thì Nhan Mộ Thương cũng phải ở đó, thế nào lại không đưa Đinh Nghi về nhà? Rõ ràng nhìn y uống thành như vậy, thế nhưng lại lái xe về nhà! Lăng Tiểu nghĩ đến không khỏi bức tức – sao lại có kiểu bạn tốt như vậy!

Đi trở về phòng Đinh Nghi, Lăng Tiểu mở miệng nói: “Anh cùng Nhan Mộ Thương.....”

Vốn muốn hỏi các anh như thế nào không về cùng nhau, ai ngờ Đinh Nghi bỗng nhiên giống bị người nào quất một roi, trong phút chốc ở trên giường đứng phắt lên: “Tôi cùng cậu ta cái gì cũng chưa.....”

Còn chưa nói hết câu lại nhìn đến Lăng Tiểu trừng lớn hai mắt, rồi đột nhiên tỉnh táo về hiện thực, kịp thời nuốt trở lại.

Đinh Nghi lắc lắc đầu hỗn loạn, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười tươi: “Tôi cùng cậu ta..... tôi cùng cậu ta cái gì cũng chưa uống.”

Có chút xấu hổ trầm mặc.

Đinh Nghi bắt buộc tầm mắt chính mình không cần né tránh, tuy rằng trong lời nói này ngu ngốc tới cực điểm ngay cả chính y cũng cảm thấy gượng ép đến buồn cười.

Sau một lúc lâu, Lăng Tiểu cười cười: “Ách, xem ra Nhan đại ca còn có chút lương tâm, không có bỏ đá xuống giếng () .”

() bỏ đá xuống giếng: thừa cơ lợi dụng

Đinh Nghi thở dài một cái, lại ngả người xuống giường, nhắm hai mắt lại. Lăng Tiểu không lên tiếng tắt đèn, rời khỏi phòng.

Lăng Tiểu ôm chăn ngồi ở đầu giường.

Cậu không muốn hoài nghi, cũng không dám hoài nghi. Bởi vì Nhan Mộ Thương chính miệng nói qua với cậu, Đinh Nghi không thú vị như vậy, làm sao hợp khẩu vị anh ấy.

Nhưng hai người bọn họ, cho tới bây giờ đều ngậm miệng không nói ra chuyện cũ trước kia. Lăng Tiểu cẩn thận nhớ lại, theo cậu thấy thì Nhan Mộ Thương ngày đó bắt đầu cũng chỉ biết anh ấy cùng Đinh Nghi là bạn tốt nhiều năm. Bọn họ quen biết nhau như thế nào, làm bạn ra sao, sao lại đem tình bạn này không nóng không lạnh duy trì mười bảy năm, hai người bọn họ đều không cùng cậu nói rõ.

“Tôi cùng cậu ta cái gì cũng chưa.....”

Lăng Tiểu biết, Đinh Nghi thực ra muốn nói cũng không phải câu “Tôi cùng cậu ta cái gì cũng chưa uống.” kia

Biểu tình kinh ngạc như vậy, hành động thất thố như vậy. Lăng Tiểu chưa bao giờ gặp qua một mặt yếu ớt đó của Đinh Nghi.

Cậu rất quen thuộc Đinh Nghi, mặc dù có gương mặt ôn hòa ấm áp nhưng bên trong cũng rất kiêu ngạo, cá tính lại vô cùng cường thế. Y có thể mỉm cười vỗ đầu cậu hay nói giỡn, nhưng tuyệt không thể uống say nói lung tung.

Đây là lần đầu tiên Lăng Tiểu nhìn thấy biểu cảm không thể khống chế của Đinh Nghi, cho dù chỉ trong vài giây ngắn ngủi kia.

Lăng Tiểu đem chăn nhấc lên trùm qua đầu. Cậu bỗng nhiên nhớ tới lúc trước Nhan Mộ Thương yêu cậu, khi hướng cậu theo đuổi, Đinh Nghi nói một câu.

Y nói: “Tôi cũng không phản đối hai người kết giao. Nhưng Lăng Tiểu, hãy nhớ kỹ tự giữ lấy cho mình một lối thoát, không cần đem mọi tình cảm của mình toàn bộ đều đặt ở trên một người nam nhân.”

Cậu vẫn nghĩ đến Đình Nghi là nhắc nhở cậu Nhan Mộ Thương từng thực hoa tâm.

Nhưng hiện tại cậu bỗng nhiên hiểu được, Đình Nghi nói như vậy, chính là bởi vì y so với bất luận kẻ nào đều hiểu rõ về Nhan Mộ Thương hơn. Vậy có lẽ..... Ngay cả chính cậu cũng bị liên lụy ở bên trong, thì hai người họ cũng không nguyện ý đối mặt với quá khứ đã qua.

Lăng Tiểu bắt đầu phát run, mỗi khi cậu sợ hãi, cậu chỉ biết phát run. Cậu thích Đình Nghi, khác hẳn với tình cảm cậu dành cho Nhan Mộ Thương. Không phải ái mộ, không phải sùng bái, mà là đơn thuần thích.

Cậu không muốn sẽ thương tổn y, cậu lại càng không muốn bị thương tổn. Cuối cùng, Lăng Tiểu quyết định, làm như cái gì cũng không biết, cái gì cũng không phát hiện.

Thực xin lỗi, Đình Nghi.

Cậu ở trong lòng nhỏ giọng nói, tôi là thật sự, muốn nắm chặt hạnh phúc lần này. Cho dù anh cùng Nhan Mộ Thương thật sự có từng phát sinh sự tình gì, thì cũng đã trôi qua.

Đúng vậy, đã là quá khứ.

Cuối cùng, cậu tự thôi miên bản thân lặp lại những lời này, im lặng ngủ.

7. Chương 7

Đình Nghi ngày hôm sau tỉnh lại, cảm giác duy nhất là đau đầu do say rượu. Bụng trán thở dài, tối hôm qua thật sự là quá say, mấy năm nay ra vào đủ loại nơi chốn, tiệc rượu linh đình, không phải chưa từng uống nhiều nhưng mà việc uống đến suýt nữa nhận sai người nói bậy, vẫn là lần đầu tiên.

Cửa phòng bị đập đến chấn động, “Đình Nghi, đồ con heo kia! Còn không thức dậy, lão nương sẽ tiến vào lật chăn đó!”

Là thanh âm của chị gái y Đình Hoàng.

Đình Nghi càng ngày càng thấy đầu đau như muốn nứt ra. Vội vàng từ trên giường đứng lên, rửa mặt thay quần áo sạch sẽ, mở cửa đi ra ngoài, chị gái y hai tay đan chéo trước ngực, tựa ở cạnh cửa nhìn y, tựa tiểu phi tiểu (): “Tối hôm qua làm cái gì thế? Gọi điện thoại cho em không tiếp, ngủ thẳng đến mười hai giờ mới dậy — nhìn khuôn mặt em sưng phù giống như đầu heo vậy!”

() tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười

Đình Nghi đành phải xấu hổ cười cười. Từ nhỏ đến lớn, y chỉ sợ chị mình a.

Cha mẹ Đình Nghi ở lúc y còn nhỏ do tai nạn giao thông mà qua đời, y cùng chị gái từ nhỏ liền ở lại nhà những người thân thích kiếm cơm ăn lớn lên. Bọn họ vốn không phải con nhà có tiền, họ hàng cũng đều là những hộ sinh hoạt bình thường không dư dả, không nhà ai có thể tự lực nuôi lớn chị em họ, đành phải hàng năm thay phiên nhau đảm nhiệm phí sinh hoạt và tiền học của hai người. Đình Nghi và Đình Hoàng từ nhỏ chỉ biết đạo lý một phần tiền phải bẻ thành hai nửa mà tiêu, cũng biết cam chịu số phận không cùng những đứa nhỏ khác so bì. Không có cha mẹ bên cạnh, có bị bắt nạt cũng chỉ có thể tự mình hoàn trả lại. Đình Nghi đánh lộn rất lợi hại, Đình Hoàng so với y còn ác hơn, bị người đè trên mặt đất vẫn có thể đem kẻ kia cắn cho cổ tay chảy máu, chết cũng không nhả ra. Chị em hai người từ nhỏ đến lớn dắt tay liều mạng với thiên hạ, đánh khắp tam nhai lục hạng () vô địch thủ.

() tam nhai lục hạng: ba đường sáu hẻm à ý chỉ khắp mọi nơi.

Đình Nghi vẫn cảm thấy, kiểu nữ nhân như Đình Hoàng lại có thể gả ra ngoài, đối với thành Phương Bát là được cô nể mặt lắm đó. Nghĩ đến đây, không khỏi hết sức thông cảm với người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách đọc báo.

Người đàn ông ngồi trên sofa tên Triển Minh Hào, là anh rể của Đình Nghi, cũng là cấp trên của y. Nhìn thấy hai chị em bọn họ đi tới, đặt báo xuống, mỉm cười nhìn về phía Đình Nghi: “Đình Nghi, lại đây ngồi.”

Đình Nghi đi qua, ngồi xuống bên cạnh Triển Minh Hào. Chị y cũng đi theo ngồi xuống. Chứng kiến Đình Hoàng như chim nhỏ nép vào bên người Triển Minh Hào, vẻ mặt đoan trang hiền thực cầm lấy quả táo trên bàn gọt vỏ, Đình Nghi gần như phải hoài nghi nữ nhân vừa rồi mang vẻ mặt hung ác ngăn y ngoài cửa phòng, chẳng qua là ảo giác của y.

Nhìn quanh không thấy bóng dáng Lăng Tiểu, Đình Nghi có chút giật mình: “Lăng Tiểu đâu?” Theo lý cha cậu ấy ở đây, cậu không có lý do gì không ở cùng.

“Đã nhận một cuộc điện thoại, nói biên tập nhà xuất bản tìm cậu ấy, đã ra ngoài rồi.”

Triển Minh Hào nhú mày, hẳn tuy rằng không thích Lăng Tiểu dựa vào viết tiểu thuyết làm nghề nghiệp, cảm thấy đó quả thực là việc làm không đáng hoàng. Nhưng hẳn cũng biết Lăng Tiểu rụt rè hướng nội, hứng thú cùng yêu thích duy nhất cũng chỉ có tự mình viết truyện, hơn nữa cảm giác sâu sắc từ nhỏ đối nó quan tâm không đủ, cũng không đành lòng buộc nó vào công ty làm việc nó không thích. Mỗi lần nghĩ đến hai đứa con của mình, một đứa trốn ở nhà không ra khỏi cửa nửa bước, một chút năng lực giao tiếp xã hội cũng không có, một đứa không chịu học hành không nghe lời chỉ ham thích chơi bởi trưng diện, Triển Minh Hào đã cảm thấy một chữ “lo” nằm ngang đầy lòng.

Một đứa hai đứa đều là cái dạng không ra hồn này a!

Đình Nghi cũng biết Triển Minh Hào không thích nghề nghiệp của Lăng Tiểu, không có nói thêm gì, bưng chén trà ngon trên bàn lên uống một ngụm.

“Đúng rồi, Đinh Nghi.” Biểu tình Triển Minh Hào bỗng chăm chú nhìn y, “Lăng Tiểu có phải có người yêu rồi không?”

“A?” Đinh Nghi giật mình, nước trà vừa uống vào xem chút nữa phun ra, “Sao, sao cơ?”

“Tôi nhiều lần gọi điện cho nó, nó đều nói ở bên ngoài ăn cơm. Hỏi nó là cùng người nào, thì chỉ nói là bạn bè.” Triển Minh Hào cười cười, dường như rất vui vẻ: “Mấy ngày hôm trước, tôi tan tầm lái xe về nhà, nhìn thấy nó ở cổng rạp chiếu phim chờ người. Bạn bè bình thường không đến nỗi hẹn nhau đi xem phim đi? Thành bé kia từ trước đến nay lại không có bạn bè.”

Đinh Nghi vừa nghe thì đoán chừng Triển Minh Hào chỉ nhìn thấy Lăng Tiểu ở trước cửa rạp chiếu phim chờ người chứ vẫn chưa chứng kiến người cậu ấy chờ là ai, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

“Việc này tôi cũng không rõ.” Đinh Nghi cười đến thực tự nhiên, “Nếu như là thật...chờ đến thời điểm thích hợp cậu ấy sẽ nói cho chúng ta biết thôi.”

Cũng không biết Triển Minh Hào có chấp nhận được sự thực này hay không.

“Chú hỏi nó một chút, nếu quả thật có yêu mến bạn gái, đừng ngại giới thiệu cho chúng ta biết.” Ngữ khí Triển Minh Hào có chút thương cảm, “Nó cũng chỉ thân thiết gần gũi với chú.”

Đinh Nghi không nói gì, hồi lâu mới ậm ừ đáp ứng không rõ ràng.

Lại nói chuyện phiếm một hồi, thừa dịp Triển Minh Hào đứng dậy vào toilet, Đinh Hoảng bỗng dựa sát lại, thấp giọng nói: “Đinh Nghi, em nói thật đi, Lăng Tiểu có phải cùng...cô gái không được tốt kết giao hay không?”

Đinh Nghi cả kinh: “Làm sao có thể...Này, chị...”

Đinh Hoảng néo tai y một cái thật mạnh, thấy y đau đến nhăn mi lại, mới thỏa mãn buông tay: “Em từ nhỏ đến lớn, mỗi lần nói dối là cái bộ dạng này. Nói, có phải đối tượng qua lại với Lăng Tiểu em cảm thấy không tốt cho nên giúp cậu ấy giấu diếm không?”

Đinh Nghi bất đắc dĩ nói: “Em không có ngây thơ như thế! Em thật sự là không biết.”

Đinh Hoảng hoài nghi nhìn y: “Thật không?”

“Thật.”

Đinh Hoảng thở dài: “Em dù sao cũng coi như bề trên, cậu ấy kết giao bạn gái, em cũng phải giúp đỡ nhìn

xem là dạng người như thế nào. Đứa nhỏ kia cùng em thân nhất, em cũng nên quan tâm nhiều đến chuyện của cậu ta.”

Đinh Nghi thật sự không lời nào để nói.

Y có thể xác nhận, lấy tính cách của Lăng Tiểu, tuyệt đối là đánh chết cũng không dám thú nhận đang cùng Nhan Mộ Thương kết giao. Mà Nhan Mộ Thương vốn không quan tâm những chuyện đại loại cùng con người ta qua lại, còn muốn thông báo cho cha mẹ đối phương một tiếng. Đối với hắn mà nói, chuyện yêu đương chỉ là chuyện của đương sự hai bên.

Nói cách khác, hai người đó chỉ sợ căn bản là không nghĩ tới sự tình từ nay về sau.

Trông nom hết lòng cũng không cần trông nom sự tình kia a. Đinh Nghi dưới đáy lòng than thở, y trở mắt nhìn Lăng Tiểu rơi vào nhưng cũng chỉ có thể mặc cho chuyện ấy phát triển. Tình yêu đúng là liều thuốc độc, Lăng Tiểu thực tủy tri vị (), đắm chìm trong đó, là đắng hay ngọt cũng chỉ có chính cậu ấy tự lực gánh vác.

() thực tủy tri vị: có ăn mới biết vị à ở đây ám chỉ bạn Tiểu đang yêu nên mới biết tình yêu như thế nào.

Dám bước đi bước đầu tiên, chính là khởi đầu kiên cường qua nhiều năm như vậy của cậu ấy.

Thật sự không thể quá nghiêm khắc, nếu không cậu ấy càng ngoan cố hơn.

“Còn em, Đinh Nghi?” Thanh âm bỗng đột nhiên ghé vào lỗ tai y vang lên, “Em còn không kết giao bạn gái sao?”

Đinh Nghi đột nhiên khôi phục lại bình thường, cũng không biết nói như thế nào, sau một lúc lâu chỉ nói một câu quanh quanh “Trước mắt còn chưa gặp được người thích hợp...”

“Em a...” Đinh Hoảng lắc đầu thở dài, “Thật không hiểu em chọn chọn tuyển tuyển dạng như thế nào. Trước đây em qua lại với mấy cô gái, chị cảm thấy cũng không tồi, nhưng mỗi lần đến cuối đều không có gì — em có chứng sợ kết hôn sao?”

Đinh Nghi cười cho qua “Chị à, em còn không già đến nỗi làm chị lo lắng em không tìm được vợ chứ?”

Đinh Hoảng nhìn y, hồi lâu không nói lời nào. Đinh Nghi bị cô nhìn có phần không được tự nhiên, đang muốn chuyển đề tài câu chuyện thì chợt nghe Đinh Hoảng nhẹ giọng nói: “Đinh Nghi, chị không biết trước đây em thích người như thế nào, trải qua tình cảm khắc cốt ghi tâm ra sao, nhưng em hãy nghe chị nói..” Đinh Hoảng nhìn thẳng vào mắt y, gần từng chữ một, “Chuyện trong quá khứ, vĩnh viễn là quá khứ. Lúc đó không nắm lấy được, sau này cũng không thể quay lại. Đừng để quá khứ ảnh hưởng tới hiện tại, hiểu chứ?”

Đinh Nghi thân mình chấn động một cái, chậm rãi nở nụ cười “Chị, chị suy nghĩ nhiều rồi. Em thật sự chẳng qua chưa gặp được người thích hợp thôi mà.”

“Em đã ba mươi hai tuổi rồi đó.”

“Chị gả cho anh rể, anh ấy đã ba mươi tám rồi.”

“....”

Đinh Hoảng bại trận, bàn về đấu võ mồm, Đinh Nghi đã nhận thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất. Ngay cả Triển Minh Hào đều đã từng nói, chuyện làm ăn mà phái Đinh Nghi đi đàm phán thì hẳn yên tâm nhất, thái độ tuyệt đối chân thành, miệng lưỡi nhanh nhẹn trơn tru, chiếm hết tiện nghi còn làm đối phương cảm thấy không bị thiệt, quả nhiên là cao thủ giết người không thấy máu trên thương trường.

Chính là thế, nhưng, biết em không ai bằng chị, vô luận Đinh Nghi lại giả bộ như thế nào, tại sao phải giả bộ, cô vẫn có thể nhìn ra manh mối.

Cô hiểu rõ y lúc cao trung từng có một hồi tình cảm thống khổ. Khi đó cô từ trước đến nay nhìn em trai kiệt ngạo bất tuân của mình thế nhưng lại bị buộc đến loại tình trạng này. Nhưng mà đoạn tình cảm kia, chẳng biết tại sao không ngờ vô tội mà chết ().

() vô tội mà chết: ở đây là không biết nguyên nhân gì mà tự nhiên kết thúc.

Cô chưa từng hỏi qua Đinh Nghi, cô làm như cái gì cũng không biết. Tính cách hai chị em họ rất giống nhau, đều có thói quen chỉ một mình xử lý miệng vết thương, chờ nó khép lại, chờ hồi sinh.

Không chịu dựa vào bất kì kẻ nào, bất kì đấng kỳ tích gì, mặc kệ gặp phải khó khăn gì đều phải chính mình cắn răng đối mặt — trước đây khi yêu Triển Minh Hào, cô hầu như đều phải quên đi bản thân là một nữ nhân.

Cô có tình yêu của chính mình, Đinh Nghi thì sao? Người em trai ngoan cố, quật cường, kiêu ngạo, giáo hoạt kia của cô....Ai tới yêu đây?

Khẽ thở dài một tiếng, che dấu sự đau lòng. Lần nữa ngược mắt lên, vẫn là cười cười trêu trọc không chút hình tượng: “Nhưng mà cũng không quan hệ, đàn ông càng già càng được giá, anh rể em bây giờ còn có thiếu nữ theo đuổi đó.”

Đinh Nghi cười tủm tỉm, nháy mắt mấy cái: “Vậy chị cần phải trông chừng thật kĩ, anh rể của chúng ta tuổi tác thật là một nhành hoa, nhưng chị lại là đậu hủ nha, chị à!”

“Em nói cái gì? Tiểu tử chết tiệt ngứa da phải không!”

Quan tâm cũng không buồn nôn, đau lòng sẽ dùng bạo lực phát tiết ra...Cách mà chị em nhà họ Đinh biểu đạt tình yêu lúc đó chính là vận vẹo như vậy.

8. Chương 8

Buổi sáng Lăng Tiểu nhận được điện thoại của biên tập Hứa bên nhà xuất bản, nói muốn mời cậu cùng ăn cơm. Cậu liền lập tức đồng ý ra ngoài — vốn là do một mình cậu đối mặt với cha cùng mẹ kế lớn hơn mình hơn mười mấy tuổi hết sức xấu hổ, trước kia vào thời điểm này bình thường đều có Đinh Nghi ở nhà làm dịu đi không khí thay cho bọn họ, đáng tiếc y tối hôm qua uống say quá, vẫn chưa rời giường.

Lăng Tiểu cũng biết quan hệ của mình với cha còn cần phải bồi dưỡng nhiều, nhưng cậu cũng không có cách nào, cũng cảm thấy chính mình có lỗi với cha, đã hại chết mẹ. Về phương diện khác tự đáy lòng lại có chút oán giận cha cưới Đinh Hoảng, cảm thấy cậu có lỗi với mẹ.....tâm tình vừa áy náy vừa oán giận này khiến cho Lăng Tiểu hoàn toàn không thể thần nhiên đối mặt cùng Triển Minh Hào.

Quên đi quên đi, cứ trốn tránh cho tới khi quên đi..... Dù sao cậu từ nhỏ đến lớn, mỗi khi không muốn đối mặt với tình hình thực tế thì trừ bỏ trốn tránh cũng không có cách khác.

Tay cầm di động từ xe taxi đi xuống, Lăng Tiểu dựa vào lời chỉ dẫn trong cuộc gọi, hết nhìn đông tới nhìn tây cuối cùng cũng tìm thấy địa điểm mà cô Hứa hẹn gặp, đẩy cửa tiến vào một quán ăn Tây.

Một người phụ nữ ngồi ở chỗ gần cửa sổ, mái tóc dài nhuộm màu đỏ rượu, trang điểm thật xinh đẹp, trên vành tai là một đôi khuyên màu xanh sapphire phản chiếu ánh sáng rực rỡ, hấp dẫn ánh mắt của đại đa số đàn ông trong quán.

Lăng Tiểu thật cẩn thận đi lại gần:”Cô Hứa.....”

“A, cậu đã đến rồi?” Hứa San đang cúi đầu đùa nghịch di động, vừa thấy cậu, lập tức mỉm cười, “Muốn uống chút gì không?”

Lăng Tiểu thụ sủng nhược kinh:”Tôi, tôi tự mình gọi. Cảm ơn.” Vừa nói vừa đem menu trên mặt bàn kéo đến trước mặt mình. Trong lòng còn có chút bồn chồn, cô Hứa này là biên tập phụ trách của cậu, bình thường đối với cậu ôn hoà, nhiều lắm khi nào có bản thảo quan trọng thì dặn dò hướng dẫn cậu qua điện thoại, hoặc là thông báo cậu việc sửa chữa chỉnh lý bản thảo. Lần này bỗng nhiên hẹn cậu đi ăn cơm, còn đối với cậu khách khí như vậy, Lăng Tiểu càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ — chẳng lẽ, chẳng lẽ chính là muốn cùng cậu hủy bỏ hợp đồng?

Phục vụ đưa lên cho cậu một ly trà sữa, Lăng Tiểu vừa uống vừa lặng lẽ quan sát Hứa San. Cô vẫn cúi đầu gửi tin nhắn, ly nước chanh trước mặt cũng không uống được mấy phần. Lăng Tiểu lại càng mơ hồ thêm, không biết cô ấy hẹn cậu đến đây rốt cục là có chuyện gì.

“Cô, Cô Hứa.....”

Vừa muốn mở miệng hỏi, bỗng nhiên ánh mắt Hứa San sáng lên, cô đứng lên hướng tới cửa nhà hàng bắt đầu vẫy vẫy tay. Lăng Tiểu bị dọa một cú, quay đầu nhìn, chỉ thấy một người đàn ông hướng về phía bàn bọn họ đi tới.

“Hứa San, đã lâu không gặp.” Anh ta mỉm cười bắt tay với Hứa San, ngồi xuống, sau đó nhìn về phía Lăng Tiểu.

Lăng Tiểu ngu ngơ hơi giật mình ngồi ở chỗ kia, nhìn người này.

Cảm giác..... giống như từ trên bìa tạp chí đi ra..... Người đàn ông này chẳng qua chỉ mặc một chiếc áo sơ mi bình thường cũng có thể khiến cho gương mặt kia xinh đẹp như vậy, còn có chút chói mắt, khí chất tự tin trầm tĩnh, lập tức làm cho Lăng Tiểu tự cảm thấy xấu hổ.

“Cậu chính là Triển Lăng Tiểu?” Người đàn ông có chút buồn cười nhìn cậu.

“A, tôi, chính là tôi.” Lăng Tiểu hơi đỏ mặt trả lời, trong lòng nói thầm, như thế nào cảm thấy đã gặp qua ở nơi nào đó? Trong cuộc sống thường ngày của cậu tuyệt không quen biết người nào chói lóa như vậy, vậy, đó là gặp qua ở nơi nào nhỉ? Nghĩ đi nghĩ lại, Lăng Tiểu vẫn là nghĩ không ra đến tận cùng đã gặp người này ở đâu.

“Lăng Tiểu, đây bạn tốt của tôi, Đường Hoan.” Hứa San thấy Lăng Tiểu vẫn ngốc hồ hồ nhìn chằm chằm Đường Hoan mặt ngẩn ra, nhú nhú mày, đưa tay đẩy đẩy cậu một chút, “Anh ấy là cố ý tới tìm cậu.”

“A! Tôi, tôi nhớ ra rồi!” Lăng Tiểu bỗng nhiên thốt lên, chỉ vào mặt Đường Hoan, “Anh là đạo diễn trẻ tuổi mà gần đây đang gây xôn xao! Tôi đã từng nhìn thấy anh trên truyền hình rồi, chương trình giải trí mỗi ngày lúc sáu giờ.....”

Hứa San khụ một tiếng thật mạnh, sắc mặt có chút hóa đen.

Lăng Tiểu lập tức nhận thấy được ánh nhìn của toàn bộ mọi người trong nhà hàng, thoáng cái chân tay luống cuống, ngay cả lỗ tai cũng đỏ lên.

Thật...thật sự mất mặt.....

Đường Hoan “Xi-” một tiếng cười ra, nhìn chằm chằm Lăng Tiểu một cách hứng thú: “Nga, tôi nổi tiếng như vậy sao?”

“Được rồi, cậu đừng phóng điện loạn lên!” Hứa San tức giận trừng mắt liếc nhìn người kia một cái, sau đó quay đầu nhìn Lăng Tiểu, “Này, tôi hôm nay chẳng qua chỉ là người trung gian, người muốn tìm cậu là anh

ta.”

Lăng Tiểu còn ở trong trạng thái hối hận vì hành vi thất lễ của mình, vẫn choáng váng nên nghe chưa hiểu Hứa San đang nói cái gì, mờ mịt gật đầu.

“Anh ấy thực sự thích cuốn tiểu thuyết gần đây nhất của cậu, muốn biên soạn thành phim điện ảnh.”

Lăng Tiểu vẫn như cũ ngơ ngác gật đầu.

“Cậu nếu không ý kiến, cụ thể chi tiết hai người có thể thương thảo một chút.....”

Lăng Tiểu bỗng nhiên bình tĩnh hỏi: “Cô nói cái gì?”

Hứa San biểu tình quả thực hận không thể bóp chết cậu ta: “Cậu.....cậu vừa rồi là đang mộng du sao?!”

Đường Hoan rốt cuộc nhịn không được, cười ha hả.

Lăng Tiểu xấu hổ không chịu được, đành phải vừa giải thích vừa bưng ly trà sữa lên giả bộ uống.

Hứa San oán hận trừng mắt liếc nhìn cậu một cái, đang chuẩn bị đem lời nói mới rồi lặp lại một lần, Đường Hoan cười vui vẻ ngăn cô: “Không bằng để cho tôi nói đi.”

Lăng Tiểu có chút khấn trương nhìn anh ta, gật gật đầu.

“Tôi đã đọc tiểu thuyết kia của cậu, thực sự rất thích.” Đường Hoan tay bưng tách cà phê lên, chậm rãi quấy, “Cậu cũng biết tôi là đạo diễn đi? Tôi nghĩ muốn mua bản quyền tiểu thuyết của cậu, biên soạn lại thành phim điện ảnh.”

Lăng Tiểu tròn mắt há hốc mồm nhìn anh ta: “Như nào có thể, truyện này là dành cho thiếu nhi mà.....”

Không có nghe nói qua Đường Hoan quay phim nhựa dành cho thiếu nhi a? Anh ta không phải được xưng là tài năng mới xuất chúng trong giới đạo diễn sao?

“Tôi biết.” Đường Hoan chậm rãi uống một ngụm cà phê, “Cho nên tôi nói, là cải biên a.”

“A?”

“Ý của tôi là, kết cấu cùng tình tiết trong tiểu thuyết của cậu tôi đều thích. Nhưng là đồng thoại (), đều

không phải là chỉ có thể dành cho thiếu nhi xem mà? Người trưởng thành cũng có đồng thoại của người trưởng thành a.” Đường Hoan mỉm cười, “Tôi muốn đem tiểu thuyết của cậu cải biên thành một bộ đồng thoại của người lớn.”

() đồng thoại: truyện cổ tích.

“Cái gì?” Lăng Tiểu chấn động, “Điều này sao có thể? Tôi, tôi rõ ràng viết là chuyện xưa của hai đứa nhỏ mà!”

“Thêm vào yếu tố mới là có thể thay da đổi thịt mà.” Đường Hoan vẫn mỉm cười như trước, “Tuổi của cậu cũng vượt qua hai mươi tuổi, tính viết đồng thoại cả đời sao? Lần này đúng là cơ hội tốt cho cậu ném thử một chút thay đổi trong sáng tác a..... Chẳng lẽ nói, cậu trừ bỏ viết về những đứa nhỏ với mộng tưởng hảo huyền cái gì cũng không viết được?”

Người này..... Người này sao có thể nói cay nghiệt như vậy!

Lăng Tiểu giận sôi lên, quả thực không muốn cùng anh ta nhiều lời, đứng dậy bước đi.

“Tức giận sao? Ha ha, nếu cậu thay đổi ý kiến, có thể thông qua Hứa San tới tìm tôi. Tôi cho cậu một tuần.”

Phía sau truyền đến một thanh âm lười biếng, Lăng Tiểu cũng không quay đầu lại liền đi ra ngoài.

Người này..... nghĩ rằng chính mình thực sự rất giỏi sao? Nghĩ rằng được anh coi trọng sẽ hưng phấn đến mức đi đến ôm đùi anh sao? Ai muốn anh đợi một tuần chứ?

Cho anh đợi đến mốc meo đi!

Một mạch đi tới trạm xe buýt, Lăng Tiểu thoáng bình ổn lại một chút bỗng nhiên khuôn mặt đáng ghét của người kia lại hiện ra trong tâm trí cậu.

Đường Hoan, Đường Hoan..... Không đúng, cảm thấy anh ta nhìn quen mắt, không chỉ vì nguyên do đã từng nhìn thấy trong tivi.....

A –

Cậu nghĩ tới, khuôn mặt kia giống như đã nhìn thấy ở đâu...

Cậu thấy một thiếu niên giống Đường Hoan, lúc ấy cậu tỉ mỉ quan sát bức ảnh ở nhà của Nhan Mộ Thương..... người đàn ông này, là bạn bè thời trung học của Đinh Nghi và Nhan Mộ Thương.

9. Chương 9

Lăng Tiểu ở bên ngoài lung lay gần một ngày, đến giờ ăn cơm tối mới trở về nhà. Đẩy cửa ra cũng không thấy bóng dáng Triển Minh Hào cùng Đinh Hoằng, biết bọn họ có lẽ là trở về nhà kia rồi, không khỏi nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Đổi một đôi dép lê, cởi áo khoác đi đến phòng bếp, chỉ thấy Đinh Nghi trên người đeo tạp dề, đang ở nhà bếp chuyển tới chuyển lui, luống cuống tay chân tìm dầu ăn tìm muối, có vẻ vô cùng vụng về. Lăng Tiểu nhìn không được muốn cười, người này thật đúng là không giỏi việc nhà bếp a, bình thường nấu cơm hay gì cũng đều đến tay cậu.

Đinh Nghi nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn cậu một cái, còn chưa kịp nói chuyện, lại vội vàng chạy vội tới cạnh cái chảo bắt đầu cầm xẻng đảo loạn, nhưng mà Lăng Tiểu vẫn là thấy được một cổ mùi vị khét khét xông lên mũi.

“Tôi làm cho.” Lăng Tiểu thật sự không đành lòng nhìn y dù vất vả như vậy nhưng vẫn không thể cố gắng với nổi và xẻng, liền đi ra phía trước thay thế, “Giữ chứ sao không đợi tôi trở về nấu cơm?”

Đinh Nghi lùi lại hai bước, dùng tay lau mồ hôi trên đầu: “Tôi nghĩ cậu buổi tối không về nhà ăn cơm.”

Lăng Tiểu nhìn vào đồng cơm rang trứng đen ngòm trong chảo: “Tôi mà không trở lại, anh liền ăn cái này sao?”

Kỳ thật như vậy đã tốt hơn so với tưởng tượng của y— bình thường cậu mà không ở nhà nấu cơm, Đinh Nghi phải dựa vào mì ăn liền sống sót.

“Mì ăn liền hết rồi, tôi cũng không có biện pháp. Cậu cũng biết tôi cùng phòng bếp có cừu oán với nhau.” Đinh Nghi bất đắc dĩ thở dài. Trong tất cả những lần y xuống bếp, có lần nào không thất bại đâu. May mắn trước kia có Đinh Hoằng sau lại có Lăng Tiểu luôn chịu trách nhiệm về vấn đề ăn uống của y. Cho nên qua nhiều năm, tài nấu ăn của y chẳng những không tiến bộ chút nào, lại ngày càng thảm hại.

Lăng Tiểu cho dù nấu ăn có cao siêu đến đâu, cũng không có biện pháp cứu lại số phận của chảo cơm rang trứng đen xì kia. Cậu đành phải thuận tay làm thêm hai đĩa rau trộn đơn giản, bưng lên bàn thì cuối cùng có chút xem như ăn được.

Đinh Nghi thấy Lăng Tiểu gắp chiếc dưa lên, trong bát là một nửa sản phẩm thất bại của y, có chút ngượng ngùng: “Cái kia quá khó ăn..... cậu đừng ăn, vẫn là nấu cơm khác đi.”

Lăng Tiểu cười rộ lên: “Không sao, bộ dáng khó coi một chút, kỳ thật hương vị vẫn không tồi.” Vừa nói, vừa gắp hạt cơm đưa vào trong miệng.

Đinh Nghi cũng tự mình ăn mấy miếng, cảm thấy thật sự rất khó ăn. Nhưng thấy Lăng Tiểu ăn nửa bát coi như động viên mình, cũng chỉ thấy áy náy đem phần còn lại của chính mình ăn xong.

“Tôi hôm nay, tôi hôm nay.....” Lăng Tiểu do dự một hồi, vẫn là mở miệng, “Tôi hôm nay gặp được một người.”

“A?” Đinh Nghi ngẩng đầu nhìn cậu, chờ cậu nói tiếp.

“Người kia, anh hẳn là phải biết anh ta. Anh, anh ta tên Đường Hoan.”

Đinh Nghi trên mặt hiện lên một tia khiếp sợ: “Đường Hoan?”

“Là cô Hứa giới thiệu cho tôi biết, nói anh ta muốn biên soạn lại tiểu thuyết của tôi thành phim điện ảnh” thanh âm Lăng Tiểu nhỏ dần đi, “Tôi, tôi vẫn chưa đáp ứng.”

Đinh Nghi không có nói tiếp, Lăng Tiểu nhìn y, thấy trên mặt của y vẫn duy trì biểu tình kinh ngạc, chỉ tiếp tục nói: “Tôi không thích tiểu thuyết của mình bị sửa đổi hoàn toàn..... nhưng là, cơ hội khó như vậy mới có, anh nói xem cự tuyệt có đáng tiếc hay không?”

Đợi hồi lâu không nghe được câu trả lời, Lăng Tiểu nghi hoặc nhìn Đinh Nghi: “Anh cảm thấy tôi có nên cân nhắc lại lần nữa không? Đinh Nghi..... Đinh Nghi?”

Đinh Nghi như ở trong mộng mới tỉnh: “A, ừ, ừ.....nên suy nghĩ thêm chút nữa. ”

Lăng Tiểu cắn môi: “Nhưng mà tôi thật sự rất chán ghét người kia.”

Đinh Nghi tựa hồ bị những lời này của cậu dọa: “Chán ghét cậu ta? Vì cái gì? Cậu, cậu trước kia đã quen biết người đó sao?”

Lăng Tiểu mở to hai mắt: “Như thế nào có khả năng? Tôi chỉ là cảm thấy anh ta hôm nay đối tôi rất không tôn trọng..... anh ta nói chuyện quả thực làm người khác chán ghét! Đinh Nghi, tôi ở trong nhà Nhan đại ca nhìn thấy ảnh chụp từ thời cao trung của các anh, tính cách của anh ta trước kia có phải rất không tốt không?”

Đinh Nghi phục hồi lại tinh thần, rốt cục khôi phục thái độ bình thường, đối mặt với nghi vấn của Lăng Tiểu lắc lắc đầu: “Không có. Cậu ta trước kia.....là một cậu bé rất hay xấu hổ, hướng nội.....” Lại chậm rãi nói tiếp, “Cậu ấy cũng không cãi nhau cùng người khác.”

“Cái gì?” Lăng Tiểu giật mình tới cực điểm, không thể tin được, “Anh không biết đâu bộ dạng của anh ta hôm nay.....tóm lại so với thái tử gia còn rất thái tử gia! ()”

() so với thái tử gia còn rất thái tử gia: thái độ kiêu ngạo, không coi ai ra gì

Đinh Nghi cười cười: “Thật sao? Tôi cũng thật lâu rồi không có gặp cậu tađại khái cậu ta thay đổi rất nhiều đi.”

“Anh ta cười nhạo tôi chỉ biết viết mộng tưởng hảo huyền, nói tôi viết cái kia chỉ có thể lừa trẻ con.” Lăng Tiểu uể oải, “Rõ ràng là anh ta ngay từ đầu đã nói thích tiểu thuyết của tôi, vậy mà lại đem tôi nói như không đáng một đồng vậy, một chút cũng khinh thường tôi.....”

“Cậu ta khinh thường cậu thì sao lại chủ động tìm cậu, sao lại tỏ vẻ thích tiểu thuyết của cậu?” Đinh Nghi cắt ngang lời nói của cậu “Mỗi người nói chuyện theo cách thức không giống nhau, có lẽ cậu ta chính là quá thẳng thắn trực tiếp. Lăng Tiểu, cậu không phải vẫn mong ước tiểu thuyết của mình có thể chuyển thành điện ảnh sao? Nếu chỉ bởi vì ấn tượng đầu tiên đối với cậu ta không tốt mà bỏ đi cơ hội, cậu không biết là rất đáng tiếc sao?”

Đinh Nghi nói chưa dứt lời, Lăng Tiểu vừa nói vừa cảm thấy chính mình thật đáng thương, thiếu chút nữa nhẹn không được khóc lên:“Tôi chỉ biết mộng tưởng hảo huyền, hy vọng có một ngày tiểu thuyết của tôi cũng có thể giống Harry. Potter được chuyển thành điện ảnh..... Nhưng mà Đường Hoan căn bản không muốn làm phim cho thiếu nhi a! Anh ta tựa như muốn đem bỏ đi toàn bộ chuyện xưa của tôi, ngay cả nhân vật chính đều phải biến từ trẻ em thành người trưởng thành..... này làm sao gọi là thích tiểu thuyết của tôi chứ? Căn bản chính là vũ nhục tôi.....”

“Thì như thế có sao đâu?” Đinh Nghi thản nhiên nói, “Tác giả không phải là cậu sao?”

Lăng Tiểu lộ ra biểu tình giật mình.

“Chính cậu cũng không phải thường thường oán giận, nói xã hội không coi trọng cậu, nói tiểu thuyết của cậu không tốt sao? Hiện tại một cái cơ hội tốt như vậy xảy ra trước mặt cậu, nói không chừng cậu có thể một đêm thành danh, vì cái gì muốn cự tuyệt?”

Đinh Nghi nói chuyện về mặt vô cùng bình tĩnh, cho dù đối với vẻ mặt đáng thương như vậy của Lăng Tiểu cũng không chút khách khí, “Nếu viết tiểu thuyết đã không chỉ là hứng thú của cậu, mà còn là sự nghiệp của cậu, cậu liền phải vì tương lai phát triển mà suy tính chứ. Bao nhiêu người muốn cơ hội đều chờ không được, hiện tại là lúc cậu nói chuyện khí phách sao? Huống chi tôi cũng không cho rằng cậu bị vũ nhục.”

Lăng Tiểu bị nói như vậy, một câu cũng không đáp lại được.

Kỳ thật có đôi khi, tự đáy lòng cậu đối với Đinh Nghi cảm giác sợ hãi. Tuy rằng Đinh Nghi tuyệt đại đa số thời gian đều đối với cậu cực kỳ ôn nhu, cũng rất thương xót cậu, cưng chiều cậu. Nhưng khi Đinh Nghi chỉ ra nhược điểm của cậu, khi y phê bình khuyết điểm của cậu, cũng vô cùng nghiêm khắc mà mặt không chút lưu tình. Y tuyệt đối không bởi vì Lăng Tiểu lộ ra một bộ dạng muốn khóc liền mềm lòng, cũng sẽ không vì cố kỵ cậu yếu đuối mà quanh co. Lăng Tiểu nghĩ khó trách mà cha luôn khen tính cách Đinh Nghi luôn công và tư rõ ràng, rất có nguyên tắc, cùng người như vậy ở chung, cho dù bị y chỉ trích cũng không thể nói gì hơn.

Đinh Nghi thấy hốc mắt cậu hồng hồng không nói gì, không khỏi thở dài: “Cậu đã cự tuyệt rồi sao? Còn có đường quay trở lại không?”

“Anh..... anh ta nói chờ tôi suy nghĩ một tuần. Nếu tôi muốn tìm anh ta, có thể thông qua cô Hứa để liên hệ.” Lăng Tiểu nhỏ giọng trả lời.

Đinh Nghi gật gật đầu: “Cậu ba ngày sau gọi điện thoại nói với cô Hứa muốn hẹn cậu ta gặp mặt, nói có thể cùng cậu ấy thương lượng một chút cải biên tiểu thuyết. Cậu ta nói ra điều kiện gì cậu cũng không được đáp ứng ngay, chỉ nói có thể cân nhắc, mặc kệ cậu ta nói cái gì nghe không hợp tai cũng không nên tức giận, cãi lại được thì nên cãi lại, đem quyền chủ động vào trong tay cậu, hiểu chưa?”

Lăng Tiểu nhìn Đinh Nghi ngồi ở bàn đang chỉ cho cậu thật giống như vẻ mặt sắc bén cùng đối thủ tranh đoạt giang sơn. Kỳ thật cậu không rõ lắm, cũng không biết phải như thế nào đi tranh thủ giành quyền chủ động, đành phải khúm núm gật đầu.

“Nói rằng cậu là tác giả, cậu ta không có khả năng hoàn toàn không tôn trọng ý nguyện của cậu.” Đinh Nghi dùng giọng mềm mỏng nói, “Cậu cũng biết cha cậu không muốn cậu sống nhờ việc viết tiểu thuyết. Nếu không làm ra thành tích gì cho ông ấy thấy, cậu cam tâm sao?”

Lăng Tiểu bị nói trúng chỗ đau, ngay lập tức trong đáy mắt bốc cháy ý chí chiến đấu hùng hục: “Đinh Nghi, tôi toàn bộ đều nghe lời anh!”

Đinh Nghi cười cười, cổ vũ vỗ vỗ vai cậu.

“Vây, vây anh có thể cùng tôi đi gặp anh ta hay không?”

Tươi cười Đinh Nghi trên mặt liền ngưng lại, thật lâu sau, chỉ tiếc rên sất không thành thép () thở dài một hơi: “Chính cậu đi! Nếu thật sự nói không nổi nữa.....vậy giả bộ vào WC gọi điện thoại cho tôi tôi dạy cho cậu!”

() chỉ tiếc rên sất không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

10. Chương 10

Lăng Tiểu nghe xong lời nói của Đinh Nghi, chờ ba ngày sau hẹn Đường Hoan ra gặp. Trong thời gian này Hứa San gọi vài cuộc điện thoại tìm cậu, hỏi cậu vì sao không chịu đáp ứng Đường Hoan, giọng nói trong lúc đó có chút oán giận, giống như cậu phụ lòng tốt của người khác. Lăng Tiểu từ trước đến nay đối với phụ nữ có tồn tại chút sợ hãi, vài lần đều thiếu chút nữa thốt ra rằng cậu đồng ý nói chuyện cùng Đường Hoan. Nhưng nhớ kỹ lời dạy của Đinh Nghi, vẫn là hàm hồ nói mình còn cân nhắc suy nghĩ. Hứa San lần đầu điện thoại tới, khí thế cứng rắn, dần dần ngày càng mềm mỏng hơn, cuối cùng lại có vài phần thỏa hiệp,

có ý tốt khuyên Lăng Tiểu suy nghĩ cẩn thận, còn nói lần này tiểu thuyết của cậu nếu như được Đường Hoan cải biên thành điện ảnh, nhà xuất bản liền cùng cậu ký hợp đồng lâu dài, tiền nhuận bút cũng sẽ cao lên vài phần.

Lăng Tiểu vừa lo sợ, vừa vui mừng lại kích động, buổi tối chờ Đinh Nghi về nhà liền vội vàng đem lời nói của Hứa San nói hết cho y. Đinh Nghi cười cười, nói: “Cô ta đương nhiên hy vọng cậu có thể đáp ứng – cậu đỡ rồi, chính là vai chính của bọn họ rồi, đến lúc đó cô ta chỉ sợ cậu bị lấy mất sừng () đi. Cậu không cần phải xen vào những lời cô ta nói làm gì, nghe theo lời tôi đi làm là tốt rồi.”

() “lấy mất sừng”: lấy mất thứ quý giá à chỉ việc Lăng Tiểu hiện rất quan trọng, Hứa San không muốn bị người khác đoạt mất cơ hội hợp tác với cậu

Lăng Tiểu gật đầu liên tục, đợi cho đến khi Hứa San gọi điện đến lần thứ ba, mới nói rằng đồng ý nói chuyện cùng Đường Hoan. Hứa San vô cùng vui mừng, lập tức bố trí thời gian cùng địa điểm thích hợp. Lăng Tiểu mô phỏng ở trong đầu một lần cảnh tượng nói chuyện cùng Đường Hoan, cảm thấy tình trạng của mình không tồi, quả thực là ý chí chiến đấu sục sôi, vì thế hơi chỉnh đốn lại một chút, xác định di động đã đầy pin, liền mở cửa xuất phát.

Địa điểm hẹn gặp cùng Đường Hoan là phòng khách sạn của anh ta. Lăng Tiểu hít sâu một cái, nâng tay gõ cửa.

“Vào đi, cửa không có khóa.”

Lăng Tiểu đẩy cửa đi vào, thấy Đường Hoan ngồi trên ghế sofa ở trong phòng, trên bàn trà đã có hai chén trà, trên mặt mỉm cười lộ ra vẻ ôn hòa khiến cho nhìn anh ta có cảm giác nhu hòa hơn.

Lăng Tiểu nhất thời cảm thấy tin tưởng bản thân lại vài phần, đồng thời hai mắt lại nhìn không được nhìn người này nhiều lần, không khỏi thầm than đều là con người do cha mẹ nuôi dưỡng, sao lại có người lớn lên nhìn xuất sắc như vậy. Cho dù khuôn mặt kiêu ngạo nhưng biểu tình vẫn nhu hòa, đều là khí chất hơn người như vậy.

Đường Hoan nâng chén trà lên, hướng về phía cậu mỉm cười: “Suy nghĩ như thế nào, Triển tiên sinh?”

Lăng Tiểu được người khác gọi là “Triển tiên sinh”, cảm thấy cả người không được tự nhiên, vội vàng nói: “Gọi, gọi tôi Lăng Tiểu là tốt rồi.” Căn bản không ý thức được những lời này cậu vừa nói ra, khí thế liền giảm đi vài ba phần.

Đường Hoan khoé miệng cong lên một cái, cười khẽ suy nghĩ, sau đó liền lập tức biến mất, biểu tình tùy ý nói: “Vậy được rồi, Lăng Tiểu, cậu định hợp tác cùng tôi như thế nào?”

“Tôi, tôi, tôi muốn trước hết nghe lời đề nghị của anh.”

“Đề nghị của tôi, không phải ngày đó đã nói thật sự rõ ràng sao?” Trên mặt Đường Hoan tươi cười như gió xuân ấm áp, “Tôi muốn đem tiểu thuyết của cậu cải biên thành kịch bản, mời cậu giao lại quyền làm chủ cho tôi, có thể chứ?”

“Anh, anh muốn sửa như thế nào?”

“Chúng ta là đến nói chuyện hợp tác, cậu trước hết đáp ứng giao quyền cho tôi, sau đó sửa như thế nào chúng ta lại thương lượng, được không?”

Lăng Tiểu vừa nghe, mơ hồ hơn, làm thế nào bỗng nhiên trong lúc đó lại biến thành bọn họ đang nói chuyện hợp tác rồi? Vì thế vội vàng nói: “Tôi còn chưa có đáp ứng anh đâu.....”

Sắc mặt Đường Hoan hơi đổi: “Không suy nghĩ việc đáp ứng tôi vậy cậu tìm tôi làm gì? Hứa San rõ ràng thảo luận trong điện thoại rằng cậu đã đáp ứng rồi, chính là đến đây trao đổi chi tiết việc hợp tác mà.”

Lăng Tiểu luống cuống lên, bất giác sờ bao đựng di động. Mượn cơ muốn đi toilet, đóng cửa lại, lập tức bấm gọi điện thoại cho Đinh Nghi.

Đinh Nghi đang họp, nhận được điện thoại của Lăng Tiểu, đành phải đi ra ngoài, đứng ở ngoài hành lang tiếp máy. Nghe Lăng Tiểu báo cáo với ý đầu đuôi gốc ngọn tình hình thương lượng, Đinh Nghi nhíu mày nói: “Sao lại biến thành bị động như vậy?”

“Anh ta, ý tứ của anh ta dường như là nếu tôi không chuyển quyền làm chủ, căn bản là không cần thiết phải cùng tôi bàn chi tiết về vấn đề cải biên nữa.”

Đinh Nghi lập tức hiểu được, Đường Hoan kia chỉ sợ áp chế triệt để rồi liền không muốn cùng Lăng Tiểu bàn luận cụ thể vấn đề cải biên. Cậu ta thích câu chuyện dưới ngòi bút của Lăng Tiểu, muốn dựa theo ý của mình để chuyển thành điện ảnh, cũng không nguyện chịu trói buộc của tác giả. Kỳ thật cái này cũng không thể trách móc, nhưng mấu chốt là lỡ như đến lúc đó phim điện ảnh mà cậu ta làm ra cùng tiểu thuyết của Lăng Tiểu lại gần như là hai phiên bản khác nhau, đối với Lăng Tiểu mà nói còn có ý nghĩa gì đâu?

Đinh Nghi trầm giọng nói: “Cậu nói với cậu ta, hợp tác không thành vấn đề, nhưng là xin mời cậu ta nói cho cậu ý tưởng của cậu ta, cậu dựa theo yêu cầu đó sửa chữa xuất bản tiểu thuyết một lần nữa, sau đó giao quyền cho cậu ta.”

“A? Anh, anh ta có thể không đáp ứng hay không? Phải đợi một lần xuất bản nữa..... Vậy muốn tới khi nào thì.....”

“Cậu trước tiên đưa bản thảo tiểu thuyết cho cậu ta, cậu ta cảm đổi thành kịch bản là có thể quay phim, không cần đợi tiểu thuyết của cậu ra lò.”

“Có thể, nhưng mà.....” Lăng Tiểu chung quy vẫn cảm thấy Đường Hoan không phải là người dễ thương lượng như vậy, “Ngộ nhờ anh ta không chịu đáp ứng?”

Đinh Nghi cuối cùng thở dài một hơi: “Nói cho tôi số điện thoại của cậu ta, tôi đến bàn luận cùng cậu ấy.”

Lăng Tiểu vừa nghe, thở dài một hơi, nghĩ rằng Đinh Nghi vốn cùng Đường Hoan là bạn học cũ, khẳng định so với cậu dễ nói hơn, vì thế vội vàng đem dãy số của Đường Hoan gửi cho Đinh Nghi, lại ở trong toilet chậm rãi một hồi lâu mới đi ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy Đường Hoan đang tiếp điện thoại.

Lăng Tiểu đi ra chỉ nghe thấy Đường Hoan nói hai câu “Được” liền treo điện thoại, không khỏi có chút khản trương nhìn anh ta.

Đường Hoan cảm lấy di động, quay đầu nhìn Lăng Tiểu: “Hóa ra cậu lại là cháu trai bên ngoại của Đinh Nghi ()”

() cháu trai bên ngoại: Lăng Tiểu là con của anh rể Đinh Nghi, theo vai vế là cháu của Đinh Nghi

Lăng Tiểu mặt đỏ lên: “Phải. Tôi, tôi nghe nói anh cùng anh ấy là bạn học thời cao trung.”

Đường Hoan gật gật đầu, dường như tâm tình rất tốt: “Tôi trước kia hẹn cậu ấy ra ngoài, cậu ấy đều không rảnh. Chuyện hợp tác bàn bạc tốt, cậu thông qua cậu ấy đến cùng tôi bàn, cũng được.”

Lăng Tiểu không hiểu rõ được câu “Cũng được” này của anh ta là có ý tứ gì, nhưng có Đinh Nghi thay cậu ra tay, cậu vô cùng yên tâm, vì thế liền cười gật đầu. Hai người nói vài câu khách sáo, sau đó cậu liền cáo từ.

Phần dưới này là do tác giả viết thêm:

Dưới đây là KUSO (?) tiểu kịch trường, ta đây thật sự là nhin không được muốn viết...vị nào khó chịu không cần xem là được...

Quay phim kết thúc, các vị đại bài () cùng mô đạo diễn () đặc biệt trao đổi về tình tiết trong vở kịch.

() đại bài: nhân vật quan trọng, nhân vật chính

() mô: chỉ một người hay một vật có tên nhưng không nói ra à ở đây hiểu là một người đặc biệt nào đó — aka tác giả =))

Nhan Mộ Thương (nổi gân xanh): Không phải nói tập này tôi sẽ xuất hiện sao? Ở đâu?

Mỗ đặc biệt (buông tay): Cậu nhân khí quá thấp, không có cách nào, đành phải lại “ướp lạnh” mấy tập.

Nhan Mộ Thương: ...

Triển Lăng Tiểu (rút rè giờ tay): có thể đem phần diễn của tôi san một ít sang cho Nhan đại ca.. (bị mỗ nào đó đặc biệt trừng hung tợn, ủy khuất cúi đầu)....

Đường Hoan (cười yêu nghiệt): Tôi không ngại khổ cực a, chỉ cần để tôi và đối thủ của Đinh Nghi diễn nhiều hơn một chút là có thể.

Mỗ đặc biệt (chờ mong nhìn Đinh Nghi): Cậu thì sao? Có yêu cầu gì không?

Đinh Nghi (hút thuốc, đọc báo giấy): Tôi biết cô muốn để tôi làm vật hy sinh, phối hợp diễn để thỏa mãn niềm thú vị xấu xa của cô, đến tập tôi ra sân kêu một tiếng là được rồi.

Mỗ đặc biệt (lệ rơi): Tôi rõ ràng không có nghĩ như vậy a!!!!!!!

11. Chương 11

Đinh Nghi ngồi trên ghế bên trong một quán ăn Thailand, điều hòa rõ ràng đã điều chỉnh đến nhiệt độ rất thấp nhưng không biết vì sao vẫn cảm thấy ngột ngạt đến không chịu nổi. Lấy giấy ăn lau đi một tầng mồ hôi trên trán, chỉ lát sau, lại cảm thấy lớp áo dính sát vào sau cổ có chút ẩm ướt.

“Cậu cảm thấy nóng sao?” Người đàn ông ngồi đối diện có chút kinh ngạc nhìn y, “Điều hòa đã hạ xuống mức thấp nhất rồi.”

Đinh Nghi bưng cốc lên uống một hơi cạn bia bên trong, tựa như cảm thấy trong dạ dày cũng mát lạnh “Tư—” một tiếng, cái nóng trên người bị đánh tan không ít, lúc này mới ngẩng đầu lên cười cười: “Có lẽ do trên đường đến đây bị ách tắc, lái xe trên chiếc taxi kia lại không chịu bật điều hòa, thành ra cả người đều toàn mồ hôi, hiện tại mới tiêu tan bớt đi.”

Đường Hoan nhướn nhướn mi: ” Với tình trạng kinh tế hiện tại của cậu vì sao lại không mua xe?”

Đinh Nghi sắc mặt cứng đờ, Đường Hoan lập tức hiểu được, cười xin lỗi: “Ngại quá, tôi đã quên cha mẹ cậu.....”

Đinh Nghi lắc đầu: “Không sao, tôi chỉ là không vượt qua được bóng ma tâm lý.” Sau đó nghĩ tới mục đích chủ yếu để cùng Đường Hoan đến đây gặp mặt, liền bắt đầu đem đề tài chính nói ra, “Đúng rồi, về chuyện cậu cùng Lăng Tiểu hợp tác, ngày đó tôi ở trong điện thoại đã đưa ra đề nghị, cậu cảm thấy.....”

“Không thành vấn đề.” Đường Hoan đáp ứng một cách phi thường sảng khoái, “Tôi sẽ đem suy nghĩ của mình nói cho Lăng Tiểu, chờ cậu ấy sửa chữa tốt tiểu thuyết sẽ đưa lại cho tôi.”

Đinh Nghi không dự đoán được cậu ta lại đáp ứng dễ dàng như vậy, nhất thời có chút giật mình: “Vậy cậu còn hẹn tôi ra đây làm gì chứ?”

Đường Hoan hơi trách cứ nhìn y một cái: “Chúng ta mười mấy năm không gặp mặt, chẳng lẽ không thể đi ra ngoài ăn một bữa cơm, cùng nhau ôn chuyện sao?”

Đinh Nghi nhất thời chật vật: “Không, không phải.....”

“Chẳng lẽ cậu còn không thể tha thứ cho tôi? Điều đã nhiều năm như vậy, tôi vẫn rất hối hận những lời nói trước đây.....” Thanh âm Đường Hoan thấp đi, có chút đáng thương, có chút ai oán.

Đinh Nghi hốt hoảng, luống cuống tay chân ra sức giải thích trấn an: “Không có, không có, cậu không có sai, nên giải thích là tôi.....”

“Tôi vẫn luôn rất nhớ cậu.”

Đinh Nghi trong nháy mắt cảm giác cứng ngắc. Âm thanh của Đường Hoan cứ lơ lửng hỗn loạn giữa không trung, âm nhạc êm dịu, một chút một chút tiến tới lỗ tai y: “Cậu rất thương Lăng Tiểu đi? Không để cho cậu ta ném một chút thiệt thòi, cái gì cũng đều vì cậu ta suy nghĩ chu đáo – cứ như vậy mà bảo hộ cậu ta, tôi thực sự rất nhớ. Cậu trước kia cũng nói với tôi, bảo tôi không cần sợ, bởi vì luôn có cậu bảo hộ tôi.”

Mồ hôi trên người đã biến mất toàn bộ, giờ lại bị điều hòa phả ra khiến y bất giác thấy lạnh. Đinh Nghi cảm thấy da thịt mình như bị phơi bày ra bên ngoài, lông tóc dựng thẳng lên, những lời này của Đường Hoan tiến vào lỗ tai làm y cảm thấy giống như nằm mơ không phải sự thật.

Như thế nào có thể..... Rõ ràng là phải bị cậu ấy cảm hận a..... Bởi vì chính mình là kẻ phản bội đáng xấu hổ.

Trong tay cầm lấy cốc bia, cứng nhắc đưa đến bên môi, chất lỏng lạnh lẽo đổ vào bụng không thừa một giọt.

“Cậu cảm thấy Lăng Tiểu rất giống tôi năm đó sao?”

Thanh âm kia liên tục xuyên thấu màng nhĩ, Đinh Nghi mờ mịt động đậy đầu, thân ảnh trước mắt bỗng nhiên thu nhỏ lại biến thành thiếu niên gầy teo năm đó. Sau đó lại cùng một thân ảnh nhỏ bé khóc thút thít chông chéo cùng một chỗ, gió lạnh điều hòa từng trận phả vào trên mặt y, chất lỏng lạnh lẽo vừa uống vào lại bắt đầu tỏa hơi lạnh.

Trên người một trận lạnh toát.

Bên tai đều là tiếng gió thổi, tiếng mưa rơi, sắc trời u ám đen kịt tựa như muốn sụp xuống. Đường Hoan lôi kéo vạt áo của mình, nước mắt lạch cách lạch cách rơi xuống: “Tôi, tôi không dám về nhà, bọn họ nói muốn đánh tôi.....”

“Cậu không phải sợ, có tôi ở đây, tôi sẽ giúp cậu đi dạy dỗ bọn họ!”

Lập tức lại tiếng sấm ầm vang, Lăng Tiểu vừa ôm đầu co người thành một cụm, tựa vào phía dưới cột điện góc đường phát run vừa khóc: “Tôi không quay về tôi không quay về..... Tôi muốn mẹ..... Ô.....”

“Theo tôi trở về, từ hôm nay trở đi, tôi bảo hộ cậu.”

Trong đầu hỗn loạn thành một đoàn, mọi ký ức đan xen, pha trộn vào nhau. Không biết có phải do uống bia lạnh lại bị điều hòa phả vào rét run, giống như thấy hình ảnh xiếc người đi dây ở giữa không trung, từng đợt mê muội. Vì thế lại nghĩ tới còn có bản hợp đồng trong tay, liên tục hai buổi tối chịu đựng đến rạng sáng hơn hai giờ cũng chưa sửa xong, mấy ngày nay đều ngủ không đủ giấc, sao có thể chưa ăn cái gì liền bụng rỗng uống loạn bia.....

Khuôn mặt Đường Hoan mơ mơ hồ hồ trước mặt y lay động: “Sắc mặt của cậu rất khó coi, không thoải mái sao?”

Đinh Nghi chống chế lắc đầu.

Một bàn tay đưa ra đặt lên trán y, Đường Hoan cả kinh nói: “Cậu phát sốt a! Khó trách cậu lúc đầu vẫn luôn nói là thấy nóng.”

Phát sốt? Đinh Nghi bị dọa cho nhảy dựng lên, cẩn thận nhớ lại đã hai ngày đều ở lại văn phòng tăng ca, mở điều hòa, vừa hút thuốc, uống cà phê vừa xem tư liệu. Đích thực là cảm thấy tinh thần có chút không tốt, cũng thường thường có chút chóng mặt, hóa ra là phát sốt? Phát sốt y còn có thể đi tới cuộc hẹn, thật sự là lợi hại a.....

“Đi thôi.” Trong khi y còn sững sờ, Đường Hoan đã nhanh chóng đứng dậy, đưa tay kéo y.

Đưa mình về nhà sao? Đinh Nghi mơ mơ màng màng đi theo anh ta ra ngoài, sau đó lại theo anh ta lên xe taxi. Không lâu sau khi xe khởi động, y thật sự chống đỡ không được, phải dựa vào phía sau lưng chỗ ngồi bắt đầu ngủ. Ngay cả khi chuông di động trong túi vang lên cũng không phản ứng.

Đường Hoan thay y cầm điện thoại lên, nhìn đến dãy số màu xanh trên màn hình, hơi hơi nhú nhú mày, sau đó nhận cuộc gọi.

“Đinh Nghi! Chuyện Đường Hoan tìm Lăng Tiểu để cải biên tiểu thuyết của em ấy cậu vì sao không nói cho tôi biết? Cậu sao lại còn làm chủ thay em ấy đáp ứng rồi? Cậu hiện tại ở đâu?” Thanh âm Nhan Mộ Thương từ trong di động truyền đến, Đường Hoan tựa tiểu phi tiểu nghe hẩn liên tiếp chắt vắn xong, chậm rãi mở miệng.

“Là tôi, Đường Hoan.”

“A? Đường, Đường Hoan? Di động của Đinh Nghi như thế nào lại ở trong tay cậu?” Nhan Mộ Thương chấn động.

“Tôi hẹn cậu ấy đi ra ngoài ăn cơm, sau đó cậu ấy có chút uống hơi nhiều, hiện tại tôi tính dẫn cậu ấy trở lại khách sạn.” Đường Hoan cười vui vẻ nhu tình như nước, “Cậu cùng Lăng Tiểu rất thân thiết sao? Gọi thân mật như vậy..... Cậu ta là người yêu hiện tại của cậu sao?”

Nhan Mộ Thương không có lên tiếng, xem như ngầm thừa nhận.

Đường Hoan khoa trương thở dài một hơi: “Quả nhiên là mùi vị của cậu..... Chờ Đinh Nghi tỉnh lại tôi sẽ chuyển lời tới cậu ấy là cậu gọi đến, tạm biệt.”

“Ừừừ!” Nhan Mộ Thương vội vàng kêu lên, “Đinh Nghi uống nhiều sao? Tôi tới đón cậu ta về nhà.”

“Không cần phiền toái, cậu ấy nghỉ ngơi ở nơi của tôi cũng được.” Đường Hoan mỉm cười cắt đứt điện thoại, sau đó không chút do dự tắt máy. Nhìn nhìn người bên cạnh cau mày tựa hồ ngủ thật sự không yên, Đường Hoan bỗng nhiên vươn tay vỗ vỗ bả vai tài xế: “Phiền anh quay đầu lại, tôi không đi khách sạn kia nữa.”

Xe xóc nảy một chút, tài xế tư quay đầu đi tới một hướng khác.

12. Chương 12

Đinh Nghi trong lúc đang cảm thấy chóng mặt, choáng váng thì xe dừng lại, sau đó chính mình được người dìu xuống xe, bước lên cầu thang, hơi rượu dâng lên, trong đầu đau nhức từng đợt. Rốt cục bị lôi vào phòng, thả xuống giường, Đinh Nghi vừa đụng đến chăn mềm, cảm thấy mỹ mãn liền chui vào.

Trời đất bao la, ngủ vẫn là nhất.

Còn chưa đến hai giây, đầu lại bị người kéo dậy, bên môi chạm đến cốc thủy tinh lạnh lẽo, chất lỏng ấm áp chảy vào miệng. Đinh Nghi mơ hồ còn tưởng rằng là Lăng Tiểu, uống hai ngụm nước liền giây giữa không chịu uống nữa, người kia lại nhẹ nhàng đem y buông xuống, sau đó đứng dậy rời đi.

Đinh Nghi trở mình một cái, kéo lỏng cà vạt, ngại ánh đèn chói mắt, liền chôn vùi cả đầu xuống gối, lập tức nặng nề ngủ.

Đường Hoan tắm rửa xong đi ra, nhìn thấy chính là Đinh Nghi giống như một con sâu lớn cả người đều chôn ở phía dưới đồng chăn gối, chỉ lộ ra một mái tóc đen ở bên ngoài.

Không khỏi bật cười, anh ta vươn tay tắt đèn, chỉ để lại một cái đèn ngủ nhỏ mờ mờ ở đầu giường, sau đó nghiêng người ngồi ở bên giường, vừa dùng khăn mặt lau những sợi tóc ẩm ướt, vừa có chút đắm chiêu nhìn chằm chằm người kia.

Gối đầu bị dịch chuyển, lộ ra khuôn mặt một người đàn ông đang đắm chìm trong giấc ngủ.

“Đinh Nghi?” Anh ta thử thăm dò gọi một tiếng nhưng không nghe thấy tiếng đáp lại.

Xem ra là đang ngủ thật.

Rất nhiều năm không có nhìn kỹ khuôn mặt này, trong trí nhớ vẫn là khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của thiếu niên kia, nay cũng đã nhiễm phong sương của năm tháng. Ngay cả trong lúc ngủ cũng nhú chặt mi, không biết có tâm sự sâu kín gì.

Đường Hoan lặng im trong chốc lát, bỗng nhiên vươn tay, bắt đầu cởi khuy áo sơ mi của y. Cái cổ ngày thường luôn bị giấu chặt ở trong cổ áo nay đã lộ ra, mỗi nút áo mở dần dần lộ ra ***g ngực màu mật ong. Ngón tay Đường Hoan giống như bị hút chặt dán ở phía trên, nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo đã không còn rõ ràng bên dưới xương quai xanh.

“Nhiều năm như vậy.....cư nhiên còn không có mất đi.” Tựa hồ như nói một mình, con người Đường Hoan lóe lên, cố gắng kiềm chế rung động, “Không phải nói có cậu ở bên tôi cái gì tôi cũng không phải sợ ư? Cậu vậy còn trốn cái gì? Con mẹ nó Đinh Nghi, cậu thấy lão tử thì trốn cái gì?!”

Đinh Nghi có chút không kiên nhẫn bắt đầu khua tay, tựa như muốn đem nguyên nhân tiếng ồn làm phiền mình xua đi. Bàn tay khua tới khua lui, Đường Hoan vội vàng nghiêng mặt đi nhưng vẫn bị đầu ngón tay quẹt qua hai gò má.

Không đau, nhưng là cảm xúc rõ nét.

Đường Hoan bỗng nhiên cười lạnh ra: “Chính là một cái tát này, lúc trước như thế nào lại không xuống tay? Biết tôi đối Nhan Mộ Thương tốt hơn, mắng tôi có phải có bệnh không, muốn đánh tôi vì sao không có xuống tay chứ?”

Rõ ràng đã từng đánh nhau thật hung hãn bất kể cái gì ngay đến cả tính mạng của mình cũng không đếm xỉa đến, vì sao ở trước mặt tôi tức giận đến cả người đều run lên, nắm tay siết chặt lại vẫn không có xuống tay?

Vết sẹo trên ngực Đinh Nghi là do Nhan Mộ Thương lưu lại.

...

Nhan Mộ Thương nôn nóng ở trong phòng đi qua đi lại, nắm trong tay chiếc ly chứa chất lỏng màu vàng, sau đó bị hấn ngã đầu uống một hơi cạn sạch.

Thanh âm va chạm của chiếc ly trong không gian tĩnh lặng này cực kỳ chói tai.

Di động Đinh Nghi tắt máy, gọi di động Đường Hoan cũng không có người tiếp. Gọi điện thoại hỏi Lăng Tiểu, cậu trả lời Đinh Nghi không về nhà, đi tới khách sạn của Đường Hoan thì cửa phòng khóa chặt, hấn đập cửa rất mạnh cũng không có phản ứng gì.

Cậu ta rốt cuộc đem Đinh Nghi tới nơi nào?!

“Tôi hẹn cậu ấy đi ra ngoài ăn cơm, sau đó cậu ấy có chút uống hơi nhiều.....”

Thối lắm! Đinh Nghi như thế nào có khả năng ở trước mặt Đường Hoan phóng túng chính mình uống nhiều? Rượu trắng cũng tốt, bia cũng tốt, rượu tây cũng tốt, Đinh Nghi cũng không phải là người hai ba chén có thể bị hạ gục, trừ phi là.....

Con người Nhan Mộ Thương co rút một chút.

Không có khả năng, Đinh Nghi sẽ không uống rượu vang. Đánh chết y cũng sẽ không uống.

Không biết Đường Hoan đem Đinh Nghi mang đi đến tột cùng mục đích là cái gì, Nhan Mộ Thương càng cảm thấy bất an.

Hắn cho rằng Đường Hoan đã không tính toán so đo chuyện cũ, ít nhất ở trước mặt hắn, Đường Hoan nói nói cười cười, tự nhiên thông dong, vân đạm phong khinh, chính là hắn lại xem nhẹ Đường Hoan luôn giả như trong lúc vô tình hướng hắn thám thính tình hình của Đinh Nghi gần đây.

Trong ba người bọn họ, từng không thềm đếm xỉa đến là Đinh Nghi, cuối cùng bị buộc phải tạm thời thôi học cũng là Đinh Nghi.

Không muốn nghĩ lại quá khứ mười bảy tuổi, Đường Hoan chuyển trường đi xa nơi đất khách, hấn chặt vật chạy trốn ra nước ngoài, chỉ có Đinh Nghi ở lại nơi đây, hy sinh đủ.

Ai dám nói chính mình mới là người bị hại?

Ánh mắt dừng ở bên ngoài cửa sổ tối đen như mực, trên cửa sổ thủy tinh tựa như hiện ra những hình ảnh khi mười bảy tuổi ngây ngô.

Đường Hoan mở một đôi mắt to sợ hãi, nhút nhát trốn ở phía sau lưng Đinh Nghi. Đinh Nghi khi đó còn không phải người trầm ổn như bây giờ, khoe mắt đuôi lông mày y tất cả đều là sát khí, đang đối diện ánh mắt của mình không chút kiên nhẫn xen lẫn chán ghét.

“Tránh ra!”

“Cậu có thể đi, nhưng Đường Hoan phải ở lại làm trực nhật.”

“Tôi ở lại giúp cậu ấy làm, cậu rút ngay!”

“Đinh Nghi, cậu thực sự cả đời làm vú em của cậu ta sao?” Tiếng cười nhạo chưa biến mất, nắm đấm đã đến ngay trước mắt. Đường Hoan kêu lên sợ hãi, ở một bên phát run, động tác hẩn nhanh nhẹn né tránh, đã đánh mất cái ánh mắt khinh thường dành cho Đinh Nghi, mang theo châm chọc tươi cười thông dong rời đi.

Màn ảnh vừa chuyển lại biến thành Đinh Nghi lúc nghỉ trưa hẹn hẩn lên tầng lầu phòng học không có người, hẩn vừa bước lên bậc thang, đã bị Đinh Nghi lâu ngày không gặp đánh mạnh một quyền.

“Cậu mẹ nó dám động vào Đường Hoan..... Lão tử liền phế cậu!”

“Lão tử động ai, cậu quản cái rắm!”

Về việc đánh nhau hẩn cũng không phải con cừu nhỏ, đứng lên liền xông đến, hai thiếu niên huyết khí bừng bừng lao vào nhau, ai cũng không chiếm được tiện nghi.

Đinh Nghi đánh vỡ đầu của hẩn, hẩn cũng không có nặng nhẹ, dùng hết sức mạnh đem Đinh Nghi hướng lan can đẩy tới, Đinh Nghi đụng mạnh, ngực bị mảnh sắt đâm vào.

Hẩn lúc ấy bị dọa ngây người, mắt nhìn thấy một mảnh máu đỏ tươi theo áo trắng của Đinh Nghi nhuộm đầm cảm thấy thật ghê người, kích động bỏ chạy xuống dưới, ngay cả đau rát trên trán mình cũng không chú ý.

Sau đó hẩn mới biết được là Đinh Nghi tự mình ấn chặt miệng vết thương đi đến phòng y tế, sau đó được đưa vào bệnh viện. May mắn mảnh sắt đâm vào cũng không sâu, cũng không bị thương ở nơi trí mạng, nằm ở phòng bệnh vài ngày Đinh Nghi liền xuất viện.

Hẩn trong lòng run sợ đã lâu, nhưng Đinh Nghi tựa như không có ý trả thù. Từ đó về sau Đinh Nghi bắt đầu bắt hòa cùng Đường Hoan, cũng không đến gây sự với hẩn, đến trường hay tan học đều một mình y

đơn độc.

Nhan Mộ Thương thực chán ghét y, nhưng cái cảm giác bị bỏ qua hoàn toàn lại càng làm hắn thêm tức giận.

Đường Hoan khóc hỏi hắn làm sao mới có thể cùng Đinh Nghi hòa hảo, Nhan Mộ Thương lạnh lùng nói: “Cậu cần gì chọn cậu ta, nếu không lúc ở cùng tôi ít nói đến cái tên kia đi!”

Tiếng phanh xe bén nhọn cao vút đột nhiên cắt ngang trong bầu trời đêm yên lặng, Nhan Mộ Thương chấn động người một cái.

Đã lâu đến thế..... Hắn dường như nghĩ mình đã chôn sâu ở tận sâu đáy lòng, không bao giờ có thể hồi tưởng lại nữa.

Hắn từng nói, hắn cho tới bây giờ đều chán ghét tính cách của Đinh Nghi. Mặc kệ qua bao nhiêu năm, cho dù bọn họ còn có thể không mặn không nhạt làm bạn, hắn vẫn như cũ không thể từ trong tâm đối với y sinh ra hảo cảm.

Nếu Đường Hoan không trở về thì tốt rồi..... Nếu cậu ta không trở về, hắn hẳn là có thể cùng Đinh Nghi vẫn duy trì mối quan hệ như vậy, hai người đều giả bộ như chưa từng phát sinh ra chuyện gì, yên tâm thoải mái mà sống tiếp.

13. Chương 13

Đinh Nghi trong lúc nửa tỉnh nửa mơ trở mình một cái, cảm giác được gió lạnh điều hòa thổi tới vù vù trên người, định theo thói quen vươn tay kéo chăn, bỗng nhiên ôm phải một vật thể mềm ấm bị dọa một trận, vội vàng mở to mắt thấy đối diện với một khuôn ngực trần trơn bóng.

Kinh hãi quá mức đến thanh âm cũng không phát ra được, Đinh Nghi trợn mắt há hốc mồm nhìn người đàn ông bên cạnh mình, hai tay của y vẫn còn vòng trên lưng đối phương, đáng sợ hơn, người này còn không mặc quần áo.

“Sớm a.” Thấy y đã tỉnh táo lại, Đường Hoan cười vui vẻ hướng y chào hỏi, Đinh Nghi vẫn còn bị vây ở trong tình trạng trước mắt, một chữ đều không nói được.

“Cậu còn muốn tiếp tục ôm tôi như vậy sao? Tôi không ngại đâu, nhưng cậu có thể bị muộn đấy?” Cho tận đến khi lời nói mang theo ý tứ hơi trêu chọc vang lên, Đinh Nghi rốt cục mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng buông hai tay ra, hoang mang lung túng ngồi xuống ngó ngó chung quanh tìm quần áo. Đường Hoan vẫn đang duy trì tư thế tựa vào đầu giường, có chút buồn cười nhìn Đinh Nghi tùy tiện mặc quần áo sau đó chạy vào trong toilet, tìm điều thuốc châm lửa đưa lên miệng.

Đinh Nghi dùng nước lạnh tạt lên mặt một phen, tinh thần bình tĩnh, cẩn thận nhớ lại tình hình tối hôm qua một chút — y cùng Đường Hoan gặp mặt ăn cơm, uống rất nhiều bia, sau đó Đường Hoan nói y phát sốt –sau đó nữa,... y nghĩ không ra.

Tuy rằng cảm thấy không có gì cần thiết, nhưng Đinh Nghi vẫn thật sự kiểm tra thân thể của mình cẩn thận tỉ mỉ từng chút. Đầu nghe nói dần ông rất dễ dàng rượu say loạn tính, y đã từng có bài học trước đó, lớn như vậy sáng sớm hai người đều trần trụi nằm ở trên giường, nếu như thực ra có chuyện gì xảy ra.....y sẽ không thượng Đường Hoan đi?!

Kiểm tra hồi lâu cũng không thu được kết luận gì, có điều ngấm lại bộ dáng khí định thần nhàn () như vậy của Đường Hoan cũng không giống bị y chiếm tiện nghi. Đinh Nghi thở dài nhẹ nhõm một hơi, tùy tay lấy khăn mặt trên giá xuống lau khô mặt, đi ra.

Đường Hoan vẫn là bộ dạng lười biếng kia, cũng không mặc quần áo, vừa hút thuốc vừa nhìn y.

() khí định thần nhàn: bình tĩnh

Đinh Nghi cảm thấy có chút xấu hổ, đành phải cười cười: “Cậu không đi rửa mặt sao?”

“Tôi còn muốn nghe xem cậu nửa đêm nói mơ thì gọi tên ai.” Đường Hoan bĩu môi có chút nuối tiếc, “Thực đáng tiếc, không có nắm nhược điểm của cậu.”

Đinh Nghi bật cười: “Vậy thật đúng là làm cậu thất vọng a.”

“Cậu luôn nói ‘tôi xin lỗi’ ” Đường Hoan nhìn y, bất ngờ nói ra một câu, “Cậu tối hôm qua phát sốt mê sảng tất cả đều nói chỉ có ba chữ này.”

Tươi cười trên mặt Đinh Nghi nhất thời cứng đờ.

“Nếu ba chữ này là đối với tôi, vậy cũng không cần.” Đường Hoan mở ra hai tay nằm ở trên giường, giọng điệu thoải mái, “Tôi đã sống rất tốt, như cậu thấy đấy, quả thực là thuận buồm xuôi gió. Tôi không biết là cậu có cái gì phải áy náy.”

Đinh Nghi kinh ngạc nhìn cổ tay Đường Hoan, phía trên là một chiếc đồng hồ nhãn hiệu Thụy Sĩ hoa lệ, cho dù khi cậu ta ngủ cũng chưa từng cởi xuống. Trong nháy mắt y có loại xúc động, muốn đi tới bắt lấy cái tay kia, cởi cái đồng hồ kia xuống, làm cho vết sẹo nhìn ghê người kia lộ ra dưới ánh mặt trời.

Đó từng là hối hận của y, hận đến dùng sinh mệnh chính mình để nguyên rửa..... Nếu dễ dàng nói một câu “Không cần” là có thể kết thúc toàn bộ từ trước đến nay, vậy y nhiều năm áy náy như vậy, thật giống một kẻ ngốc.

“Cậu có thể đem toàn bộ mọi việc trước kia làm như chưa từng xảy ra sao?” Đinh Nghi gần từng tiếng hỏi, lần đầu tiên, y không hề trốn tránh tầm mắt Đường Hoan, nhìn thẳng vào hai mắt cậu ta.

“Đương nhiên không thể.” Đường Hoan nhún nhún vai, “Nhưng đã qua đi mười bảy năm rồi, tôi cũng không trở lại là cái con người nhát gan trừ bỏ khóc ra cũng chỉ biết khóc kia nữa.” Anh ta bỗng nhiên xoay người ngồi dậy, đi xuống giường một phen cầm lấy cánh tay Đinh Nghi, “Tôi không cần bảo hộ của cậu, Đinh Nghi.”

Đinh Nghi đột nhiên cả kinh, đúng vậy, Đường Hoan đã là một người đàn ông so với y còn hơi cao hơn một chút. Hiện giờ sự nghiệp thành công, phong sinh thủy khởi (), cùng với quá khứ đã là hai con người.

() phong sinh thủy khởi: thay đổi đặc biệt tốt

Hóa ra người vẫn luôn buông không được chỉ có mình y thôi sao?

Rút ra bàn tay đang bị nắm, Đinh Nghi chuyển tầm mắt: “Đúng vậy..... Cậu thật sự đã thay đổi nhiều lắm.”

“Nhan Mộ Thương cũng nói lời này với tôi.” Đường Hoan mỉm cười, “Tôi vẫn nghĩ đến năm đó sau khi tôi rời đi, cậu sẽ cùng với Nhan Mộ Thương ở bên nhau.....”

“Tôi cùng cậu ấy vốn dĩ sẽ không có cái gì.” Đinh Nghi nhanh chóng cắt ngang lời nói của anh ta, “Không phải bởi vì cậu.”

“Tôi biết.” Đường Hoan lạnh lùng cười, “Người đàn ông kia cho tới bây giờ đều tự cho bản thân mình quá cao. Cậu ta chán ghét tính kiêu ngạo của cậu, cậu ta thích người yếu cần cậu ta bảo hộ, có thể để cậu ta yêu thương trù mến. Cho nên mười bảy năm trước cậu ta vừa ý tôi, mười bảy năm sau cậu ta vừa ý Lăng Tiểu — nhưng Đinh Nghi, cho dù cậu hiểu cậu ta như vậy, cậu vẫn thích cậu ta, không phải sao?”

“Cậu rất thích nói giỡn sao?” Thanh âm Đinh Nghi lạnh xuống, “Điều này thật sự không chút buồn cười nào cả.”

Đường Hoan bỗng nhiên nở nụ cười: “Đinh Nghi, mười bảy năm trước tôi nghĩ không thông suốt, mười bảy năm sau tôi cuối cùng cũng có chút thông minh—cậu không thích cậu ta sao lại cùng cậu ta trên giường? Lấy cá tính của cậu sẽ không là cái loại rượu say loạn tính, hơn nữa còn cùng đàn ông loạn tính sao? Cậu tối hôm qua uống nhiều như vậy, lại cùng tôi không mặc cái gì nằm cùng nhau, vậy sao không thấy cậu cùng tôi loạn tính?!”

Đinh Nghi rốt cục phát cáu: “Cậu không được dựa vào tính tình nói loạn! Tôi cùng Nhan Mộ Thương cũng chỉ một lần như vậy, hơn nữa tôi nói rất nhiều lần rồi, đó là ngoài ý muốn!”

“Đinh Nghi, mắt cậu rất tuyệt vọng.” Thanh âm Đường Hoan truyền đến sau lưng y, “Nhưng lại sẽ diện,

ngang ngành.”

Đinh Nghi quay đầu nhìn anh ta cảm tức.

“Tôi thực bội phục cậu cư nhiên có thể cùng cậu ta làm bạn mười bảy năm.” Thanh âm Đường Hoan bỗng nhiên thấp xuống, “Nhìn cậu ta một lần lại một lần đem người thân thiết nhất bên cạnh cậu cướp đi, cậu không cảm thấy rất thống khổ sao?”

“Tôi không có lập trường can dự đến sinh hoạt cá nhân của cậu ta, cũng không cảm thấy cậu hoặc là Lăng Tiểu là bị cậu ta từ bên người tôi cướp đi.” Đinh Nghi lạnh lùng nói, “Đường Hoan, cậu phát điên đủ chưa?”

“Bị tôi nói trúng sự tình liền làm cho cậu khó chịu như vậy sao?”

Đinh Nghi chỉ cảm thấy đau đầu không chịu nổi: “Cậu không biết là cậu hôm nay thật sự nhầm chán quá mức hay sao? Đường Hoan, tôi nói rõ ràng cho cậu, tính hướng của tôi thực sự bình thường!”

Đường Hoan lộ ra biểu tình tựa tiểu phi tiểu: “Ồ.....như vậy ai chính là không bình thường đây?”

Trên mặt Đinh Nghi hiện lên một tia hối hận, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi.” Dừng một chút, thật sự cảm thấy xấu hổ, đành phải lấy cớ còn muốn đến công ty họp, trốn tránh rồi đi.

...

Đi ra ngoài khách sạn, thuận tay chặn một chiếc tắc xi, di động lại khẩn cấp vang lên. Đinh Nghi đành phải lấy điện thoại ra cầm trên tay, nhìn dãy số, điện thoại được kết nối.

“Cậu có chuyện gì.....”

“Tối hôm qua cậu cùng Đường Hoan đi đâu?” Tiếng gầm lên giận dữ theo điện thoại ập đến, “Gọi di động của cậu thì tắt máy, không biết tìm như thế nào, cậu ta còn nói cậu uống say.....Cậu đem chính mình say khướt làm cái gì?!”

Đinh Nghi sửng sốt, ngay lập tức cả giận nói: “Liên quan gì đến cậu?!”

“Cậu có biết Lăng Tiểu lo lắng cho cậu biết bao nhiêu hay không. Cậu lập tức trở về cho tôi!”

Đinh Nghi giận dữ, cái gì kêu lập tức trở về cho cậu ta? Cậu ta thực đem chính mình trở thành chủ căn nhà kia của y cùng Lăng Tiểu phải không?

“Ba—” một tiếng khép lại di động, Đinh Nghi chế trụ lửa giận, dặn lái xe đi đến công ty.

14. Chương 14

Đinh Nghi trở về công ty, vừa ấn huyết thái dương vừa đem cái hợp đồng buôn bán tra tấn y suốt hai đêm kia xem lại, cô thư ký quan tâm nên vì y pha một ấm trà Phổ Nhĩ đưa tới, rồi cẩn thận đóng cửa ra ngoài.

Ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn, Đinh Nghi cố gắng ngồi trước máy tính bốn giờ, sửa chữa hợp đồng xong sau đó cẩn thận kiểm tra lại một lần nữa, rốt cục tựa lưng vào ghế ngồi, thở thật dài. Tiếp theo cần phải giao cho thư ký thay y đặt vé máy bay ngày mai, y muốn mang hợp đồng đi công tác, vượt qua khó khăn trên bàn đàm phán, vì lợi nhuận của công ty cuối năm thêm một chút.

Đinh Nghi dụi dụi mắt, gọi điện thoại báo cáo tình hình công tác với Triển Minh Hào. Sau đó điện thoại bị chị gái y tiếp máy, Đinh Hoàng đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Nghe nói em tối hôm qua ở bên ngoài uống say, không về nhà. Sao lại như thế này?”

Đinh Nghi sững sốt, nghĩ rằng như thế nào ngay cả Đinh Hoàng đều nói y? Bản thân y đã lớn như vậy, thỉnh thoảng ở bên ngoài qua đêm cũng không phải chuyện to tát gì, đột nhiên một người lại một người khởi binh vấn tội y, thật sự có chút buồn cười.

“Đúng vậy, gặp một người bạn cũ, buổi tối trò chuyện tận hứng nên ngủ ở nơi đó của cậu ấy.” Đinh Nghi nhẹ nhàng băng quơ, sau đó nửa đùa giỡn nói, “Chị, chị như thế nào tin tức linh hoạt nhanh nhẹn như vậy?”

“Nửa đêm hôm qua Nhan Mộ Thương gọi điện thoại tới nhà của chị, hỏi em có ở đây hay không.” Đinh Hoàng thanh âm có chút lạnh, “Chị hỏi cậu ta tìm em có chuyện gì, cậu ta lại không nói. Chị liền gọi điện thoại cho Lăng Tiểu, thằng bé kia nói em đi gặp một người bạn cũ, uống say cũng chưa về — em là đi gặp ai?”

“Chị, chuyện này em cũng không cần báo cáo cho chị đi?” Đinh Nghi buồn bực trả lời.

“Nhan Mộ Thương phải gọi điện thoại tới chỗ của chị, nếu không phải khẩn cấp cậu ta đâu cần như vậy?” Thanh âm Đinh Hoàng đột ngột cao lên tám độ, “Em đi gặp người nào lại có thể khiến cậu ta trở thành như vậy? Lăng Tiểu nói hắn cả đêm gọi tới bảy cuộc điện thoại hỏi em về nhà hay chưa!”

Đinh Nghi trầm mặc sau một lúc lâu, thấp giọng nói: “Em đi gặp Đường Hoan.”

“A?” Đinh Hoàng phát ra một tiếng thét kinh hãi, “Cậu, cậu ta đã trở lại?”

Đinh Nghi không có lên tiếng.

“Khó trách, khó trách.....” Trong thanh âm Đinh Hoàng lộ ra một tia chua xót, “Cậu ấy hiện tại như thế nào rồi?”

“Cậu ấy tốt lắm.” Đinh Nghi khàn giọng mở miệng hỏi, “Chị, kỳ thật cái gì chị cũng biết đúng không?”

Đinh Hoàng nở một nụ cười, một lát sau đáp lại: “Đứa ngốc, chị là chị em, chị sao lại không biết.”

Mi mắt Đinh Nghi buông xuống. Đúng vậy, Đinh Hoàng như thế nào lại không biết. Một năm kia huyền náo cả trường học, một năm kia y thiếu chút nữa bị bắt buộc thôi học, một năm kia y bị nguyên rửa chết cũng không yên thân, một năm kia người đó một câu cũng không lưu lại liền bay sang Mỹ.

Chuyển tới chuyển lui, gặp lại cứ nhiên vẫn có thể làm bạn, hóa ra toàn bộ, toàn bộ chuyện tình đã xảy ra có thể dùng hai chữ “hiếu lăm” để che giấu.

Cảm giác thế nào? Không có cảm giác.

Một đao kiến huyết, sau đó trải qua năm tháng vết thương cũng chậm rãi khép lại. Làm một kẻ quỷ quyết hé ra gương mặt thông dong đột nhiên lại xuất hiện ở trước mặt y, mỉm cười với y giống như không có chuyện gì xảy ra, y có phải hay không nên trả lại cậu ta một đao?

Đinh Nghi cười khổ, là nên trả lại một đao kia, đáng tiếc là không có lý do gì. Nhan Mộ Thương từng nói, trước kia người hắn thích chỉ có Đường Hoan. Bảy năm sau hắn trở lại thành phố này, hắn tìm được Đinh Nghi, thành khẩn giải thích với y. Hắn dùng tiếng nói khàn khàn nhẹ nhàng nói với y: “Khi đó tôi và cậu đều uống nhiều, Đinh Nghi, tôi biết cậu cho tới bây giờ cũng không thích đàn ông. Chúng ta quên đi những hiếu lăm không thoải mái trước kia, chúng ta vẫn là bạn, được không?”

Đinh Nghi trong nháy mắt mạch máu gần như nổ tung, nhưng trong lúc đó đàn ông cùng đàn ông mặc kệ xảy ra chuyện gì chỉ cần dùng hai chữ “hiếu lăm” để giải thích, nếu lại dây dưa không rõ liền thành vở kịch lừa gạt thật nực cười. Y cùng Nhan Mộ Thương cũng không còn là trẻ con, trên mặt hai người đều lộ vẻ khéo léo tươi cười ngồi trong nhà hàng cao cấp. Y sẽ không lại một quyền đánh vào đầu Nhan Mộ Thương, Nhan Mộ Thương cũng sẽ không tiếp tục túm lấy y đẩy vào lan can.

Nói khó nghe một chút, bọn họ về sau có lẽ còn có cơ hội hợp tác buôn bán.

Vì thế y liền gờ lên chén rượu cùng Nhan Mộ Thương cười xua tan ân oán.

.....

“Đinh Nghi.” Tiếng thở dài hỗn loạn theo di động truyền tới, “Em..... tìm một cô gái tốt kết hôn sớm một chút đi.”

Đinh Nghi nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Em biết. Chị, chị đừng lo lắng quá.”

Y cùng Nhan Mộ Thương trong lúc đó, tinh tế nghĩ đến thật sự không có xảy ra chuyện gì. Đường Hoan nói không sai, Nhan Mộ Thương rất ghét sự kiêu ngạo của y, lúc ban đầu bọn họ quen biết, Nhan Mộ Thương đã nói qua, hẳn chán ghét loại người giống y rõ ràng cái gì cũng không có, lại còn mù quáng kiêu ngạo, cá tính tự cao tự đại.

Đúng vậy, khi đó y vừa nghèo lại không có thành tích nào tốt. Trừ bỏ đánh nhau lợi hại, thật là không có bất luận cái gì đáng giá để y kiêu ngạo.

Nhưng mà, Nhan Mộ Thương cho tới bây giờ cũng không biết, y tuy rằng cũng không chút nào che giấu biểu hiện ra chán ghét đối với hắn, mắng chửi hắn hung tợn còn đánh hắn, kỳ thật y vẫn thực sự rất hâm mộ hắn.

Hâm mộ thân phận cha mẹ hắn, gia đình hòa thuận, thành tích tốt, nhân duyên tốt đẹp, giống như đi đến nơi nào cũng có thể tỏa sáng, làm cho y không dám nhìn thẳng vào người con trai đó.

.....

Buổi tối tan tầm, Đinh Nghi nghĩ rằng Lăng Tiểu nhất định ở nhà vui đùa đánh bắn thảo, vì thế tiện đường đi siêu thị mua đồ ăn, xách ở trong tay đi về nhà. Lại nghĩ mình sắp đi công tác gần một tháng, gọi điện thoại cho Lăng Vi nhắc nhở con bé đừng quá càn quấy, ít nhất trước khi học kỳ này chấm dứt tốt xấu gì cũng phải tận lực làm tròn bổn phận của học sinh.

Một đường nghĩ đến những việc vụn vặt linh tinh này, Đinh Nghi đi đến cửa nhà, lấy chìa khóa mở cửa, định gọi một tiếng theo thói quen: “Lăng Tiểu.”

Không có tiếng bước chân “lạch cạch lạch cạch” chạy đến chào đón y. Đinh Nghi có chút nghi hoặc đóng cửa lại, hướng phòng Lăng Tiểu đi đến.

“Đừng tìm, em ấy đi ra ngoài gặp Đường Hoan.”

Đột nhiên trong phòng khách truyền ra một thanh âm, Đinh Nghi sợ tới mức thiếu chút nữa đồ ăn trong tay đều rơi xuống mặt đất.

Đây là nhà của y cùng Lăng Tiểu, Lăng Vi, khi nào thì thừa ra một người vậy?!

“Ba—” một tiếng bật đèn phòng khách, Đinh Nghi nhìn người đàn ông ngồi trên sofa, Nhan Mộ Thương.

“Cậu sao lại ở chỗ này?” Trong giọng nói Đinh Nghi có một chút tức giận. Nhan Mộ Thương cùng Lăng Tiểu hẹn hò, y cũng không phản đối. Nhưng Lăng Tiểu không có ở đây, người này cư nhiên còn ở lại nhà

của y, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục ở lại sao?

“Tôi chờ cậu trở về. Sao, cậu cùng Đường Hoan gặp mặt một buổi tối cũng không sao, nhìn thấy tôi liền tức giận đến vậy sao?”

Con người Đinh Nghi chớp động một chút, hít vào một hơi thật sâu, biết thái độ chính mình xác thực có chút quá phận. Y cùng Nhan Mộ Thương đã rất nhiều năm không cãi nhau qua, hôm nay bọn họ đều có chút thất thổ.

Bắt đầu từ buổi sáng, Nhan Mộ Thương chẳng biết vì sao phát hỏa với y, mà y cũng treo điện thoại không chút khách khí.

“Cậu chờ tôi trở lại là có chuyện gì?” Cởi áo khoác tùy tay để trên sô pha, Đinh Nghi ngồi xuống đối diện với Nhan Mộ Thương, mở miệng ôn hòa nhã nhặn hỏi.

“Tôi muốn nghe cậu giải thích một chút.” Nhan Mộ Thương nhìn thẳng y, “ Tối hôm qua cậu vì sao ở trước mặt Đường Hoan uống say?”

15. Chương 15

Đồng hồ treo tường trong phòng khách nhẹ nhàng gõ bảy tiếng, Đinh Nghi cùng Nhan Mộ Thương ngồi đối mặt, đã nửa giờ, một mảnh tĩnh lặng.

Ngón tay Đinh Nghi khoát lên trên tay vịn sô pha, hai chân đan chéo, ánh mắt nhìn Nhan Mộ Thương có chút không rõ ràng cho nên mờ mịt. Vấn đề Nhan Mộ Thương hỏi y đều nghe được rất rõ ràng từng chữ, chính là – bất kể đứng trên lập trường nào Nhan Mộ Thương dường như đều không có tư cách chất vấn y.

“Tôi vì sao phải giải thích cho cậu?” Đinh Nghi đưa tay ra tìm điều thuốc, “Buồn cười.”

“Cậu cảm thấy buồn cười?” Nhan Mộ Thương chăm chú theo dõi y, “Cậu uống say nếu lại xảy ra chuyện gì, cậu không cần nhắc trong lòng sao?”

Sắc mặt Đinh Nghi đột nhiên biến đổi, điều thuốc mang trên tay thiếu chút nữa bị bẻ gãy, một lát sau, mới chậm rãi lộ ra một vẻ tươi cười: “Cậu không phải đã nói, chúng ta phải quên đi những hiểu lầm không thoả mái trước kia sao? Tôi đã muốn quên, sao cậu còn nhớ?”

Nhan Mộ Thương nhướng mày, còn chưa kịp mở miệng, Đinh Nghi đã muốn nói tiếp: “Lại nói trước đó, cho dù tôi uống say, cho dù tôi thật sự làm ra sự tình gì thì có can hệ gì với cậu đâu? Cậu là gì của Đường Hoan? Cậu là gì của tôi?”

Nhan Mộ Thương xanh mặt lại, ánh mắt nhìn chăm chăm Đinh Nghi như là hận không thể đem y nuốt sống vào: “Cậu không phải không thích đàn ông sao?”

“Tôi có thừa nhận tôi thích đàn ông sao?” Đinh Nghi cười rộ lên, châm lửa, chậm rãi phun ra một vòng khói, “Cậu quản quá nhiều đấy, Nhan Mộ Thương.”

Một làn khói mỏng tỏa lên ngăn cách khuôn mặt hai người đàn ông. Đinh Nghi cảm thấy rất mệt mỏi, y muốn đi thu dọn hành lý để chuẩn bị sáng mai đi công tác, muốn dưỡng đủ tinh thần chuẩn bị cùng đối thủ ép giá sinh lời, còn muốn ứng phó không biết bao nhiêu buổi tiệc rượu. Điều quan trọng nhất là, y còn chưa ăn cơm chiều, lại lãng phí thời gian ngồi ở đây cùng người đàn ông này nói những lời chẳng hề có ý nghĩa gì.

Chẳng qua một người là bạn cũ, một người là người yêu cũ, cậu ta lấy thái độ gì, lấy thân phận gì tới hỏi những lời này?

Điều thuốc hút được một nửa bỗng nhiên bị người đàn ông đối diện đoạt lấy, sắc mặt Đinh Nghi hơi đổi, nhìn Nhan Mộ Thương dường như không có việc gì đem nửa điều thuốc kia tiến đến bên môi chính mình.

“Đinh Nghi.” Lời nói lạnh lùng theo bờ môi mỏng kia nói ra, “Cậu vẫn rất hận tôi đi?”

Đinh Nghi cau mày, vấn đề này rất hoang đường. Giống như chuyện với một người lái xe đâm ngã người khác, nhanh như chớp bỏ đi, thẳng đến khi người kia đã tự mình đứng lên phủi phủi quần áo chuẩn bị rời đi rồi, bỗng nhiên lại quay trở lại hỏi người nạn có đau hay không.

“Sao lại như vậy?” Phần giữa hai lông mày y chậm rãi giãn ra, cười rộ lên, “Chúng ta là bạn bè nhiều năm như vậy.”

“Đừng đối với tôi lộ ra kiểu cười giả mù sa mưa này!” Nhan Mộ Thương một tay dụi tàn thuốc vào cái gạt tàn, bỗng nhiên hung hăng vươn tay ra đè lại cánh tay Đinh Nghi, “Cậu chán ghét tôi, hận tôi, cho tới bây giờ đều không có tha thứ cho tôi. Cậu không phải đánh nhau vô cùng tàn nhẫn sao? Cậu không phải có oán giận tất có báo sao? Vì sao tại thời điểm tôi trở về tìm cậu không cùng tôi đánh một trận? Vì sao thời điểm tôi nói chúng ta còn có thể tiếp tục làm bạn, cậu còn có thể cười được?!”

Đinh Nghi bị hấn áp chế trên xô pha, cả người đều ở bên dưới bị thân người hấn bao phủ. Có như vậy trong nháy mắt, Nhan Mộ Thương gần như thấy không rõ vẻ mặt của y.

Y tựa hồ..... một thoáng nở nụ cười?

Giây tiếp theo, bụng truyền đến một trận đau nhức, Nhan Mộ Thương bất ngờ không kịp đề phòng, lập tức buông tay ra lui về phía sau vài bước, có chút không dám tin, ngẩng đầu. Đinh Nghi đập hấn một cái, từ xô pha đứng dậy, đi lên hai bước, đứng ở trước mặt hấn.

“Cậu thất thố rồi, Nhan Mộ Thương.” Âm thanh lãnh đạm gần như cứng ngắt truyền đến lỗ tai hắn, “Bạn bè này nọ cũng chỉ là một cách xưng hô. Tôi nghĩ tôi và cậu cũng không thực sự để ở trong lòng đi?”

Nhan Mộ Thương hung dữ nhìn y.

Đinh Nghi mỉm cười, vô cùng thành khẩn: “Thuận tiện sửa chữa một quan niệm sai lầm của cậu đi, tôi đã rất nhiều năm không đánh nhau cùng người khác rồi. Nhan tổng, tôi nghĩ ngài tung hoành trên thương trường nhiều năm như vậy, hẳn là so với tôi càng hiểu được đạo lý giáo huấn đối thủ không cần dùng nắm đấm.”

Bên môi Nhan Mộ Thương bỗng nhiên nổi lên vẻ tươi cười: “Bản lĩnh của cậu đều chuyển tới ngoài miệng a.” Sau đó dùng ánh mắt tràn ngập ý xấu quét qua chiếc áo sơ mi trên người Đinh Nghi, liếc mắt một cái, “Tôi bỗng nhiên hoài niệm lại cái thời điểm kia, cậu cũng như vậy đột nhiên đá tôi một cú lật trên giường.”

Vẻ mặt đậm mạc của Đinh Nghi xuất hiện một tia rạn nứt.

“Bổ nhào đến mạnh mẽ như vậy, xé rách quần áo của tôi..... Chậc chậc, đừng có một bộ dạng không nhớ gì, uống say mà thôi, chuyện không tốt là khó tránh khỏi. Tôi chẳng qua là thành toàn cậu.....”

Càng nhiều lời nói ác độc còn lại khi chạm đến ánh mắt lạnh băng đến không một tia ấm áp của Đinh Nghi liền tự động tiêu biến.

“Nếu nói xong rồi liền rút đi.” Đinh Nghi nhìn hắn giống nhìn một đồng rác rưởi, “Cậu nói đúng, chúng ta cư nhiên còn có thể làm bạn.....đây vốn là trò cười cho thiên hạ.”

Bờ môi Nhan Mộ Thương run rẩy, nói không ra lời.

Cửa lớn truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa, lập tức cửa bị mở ra, giọng nói Lăng Tiểu vang lên: “A, Nhan đại ca anh còn chưa trở về sao? Đinh Nghi, các anh ăn cơm chưa?”

Đinh Nghi quay đầu, thản nhiên nói: “Tôi đã ăn rồi. Ngày mai tôi còn phải đi công tác, về phòng trước.”

Lăng Tiểu có chút giật mình nhìn y đi qua trước mặt Nhan Mộ Thương, mở cửa phòng của mình, lập tức “Cạch—” một tiếng khóa cửa truyền đến.

“Anh ấy... anh ấy,” Lăng Tiểu nghi hoặc nhìn Nhan Mộ Thương, “Đinh Nghi tức giận sao? Các anh cãi nhau?”

Nhan Mộ Thương dờ dẫm lắc đầu.

Hắn ở chỗ này chờ Đinh Nghi cũng không phải để cùng y cãi nhau. Nhưng vì sao lại biến thành loại cục diện không thể cứu vãn này..... Vì sao hắn lại đối với Đinh Nghi nói ra những lời này.

Đinh Nghi chẳng qua là đóng lại một cánh cửa. Nhưng hắn biết rõ quan hệ của bọn họ giống như một miếng băng mỏng, duy trì thật cẩn thận mười bảy năm nay, chấm dứt rồi.

Ngay cả hai người đều biết, chẳng qua là thứ tình bạn nực cười mà đối trá đối trá, cũng chấm dứt rồi.

16. Chương 16

Lăng Tiểu dựa theo yêu cầu của Đường Hoan sửa chữa tiểu thuyết lại một lần nữa, đem hai đứa trẻ bảy, tám tuổi đơn thuần trong đó mà thành câu chuyện về mối tình đầu không rõ ràng được nhân vật chính nhớ lại sau khi trưởng thành. Mở đầu câu chuyện trở thành một người đàn ông trở lại quê hương đã xa cách lâu ngày, kéo hành lý từ máy bay xuống, đưa mắt nhìn xung quanh, cảnh còn người mất.

Trên bờ cát trống trải, người đàn ông đi dọc theo đường ven biển chậm rãi tiêu sái, nhớ tới một năm nghỉ hè khi còn nhỏ kia, chính mình lén lút trốn ra khỏi nhà, sáng sớm chạy đến bờ biển, ở trên bờ cát lăn lộn chơi đùa xoay quanh rất vui vẻ, một đợt sóng xô lại đây, hắn nhìn thấy một cái đầu nho nhỏ của một cô gái nhỏ lộ ra, ánh mắt đen láy nhìn hắn.

Hắn sợ tới mức ngã đặt mông ngồi xuống đất, cô gái nhỏ lập tức nở nụ cười, theo đợt sóng biển đi đến, đứng ở trước mặt hắn, nghiêng đầu nhìn hắn, sau đó đá đá hắn, ý bảo hắn xòe bàn tay ra.

Ánh mặt trời hạ xuống, hắn nhìn đến thứ xinh đẹp trong lòng bàn tay, đó là mấy cái vỏ sò màu sắc rực rỡ.

Hắn có chút tiếp nhận món quà ngoài ý muốn này một cách thật cẩn thận, sau đó, bọn họ trở thành bạn. Sáng sớm mỗi ngày hắn đều trốn đến bờ biển, cô gái nhỏ luôn luôn đến sớm hơn so với hắn, theo sóng biển đi đến, đưa cho hắn các loại vỏ sò, san hô thật xinh đẹp.

Cô gái nhỏ cho tới bây giờ chỉ biết cười với hắn, cũng không mở miệng nói chuyện nhiều. Hắn đã đọc qua truyện cổ tích, hắn nghĩ mình gặp gỡ nhất định là nàng tiên cá, chỉ biết mỉm cười, sẽ không nói chuyện...

Ngón tay gõ bàn phím của Lăng Tiểu dừng lại, đối với câu chuyện trên màn hình, bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Chàng trai nhỏ kết thúc kì nghỉ hè đi theo cha mẹ về nhà, một lần cuối cùng chạy đến bờ biển lại không thấy kia cô gái nhỏ kia xuất hiện. Hắn khóc thật lâu, cuối cùng hiểu được, nàng tiên cá nhỏ kia có lẽ đã về với đáy biển. Chàng trai nhỏ chậm rãi xoay người rời đi, hắn chờ mình lớn lên, biến thành hoàng tử, rồi trở lại tự mình đem nàng tiên cá nhỏ mang đi.

Bản gốc câu chuyện thiếu nhi thuở xưa của cậu như vậy chấm dứt.

Nhưng Đường Hoan cố tình sắp xếp một sự tiếp tục. Truyện thiếu nhi cùng hiện thực trong đó chỉ có một đường ngăn cách. Cô gái nhỏ đương nhiên không phải nàng tiên cá, cô ấy chính là một cô gái bình thường của làng chài gần đây. Cô không nói lời nào, chính là bởi vì cô vốn không thể nói. Tình tiết câu chuyện tiếp tục không ngoài chuyện sau khi lớn lên chàng trai nhỏ lại gặp lại cô gái này, gặp gỡ bất ngờ, hiểu lầm, hấp dẫn nhau. Bọn họ nắm tay cùng đi trên bờ biển từng gặp nhau, bỗng nhiên phát hiện, hóa ra là bạn xưa.

Lăng Tiểu có chút không rõ, Đường Hoan vì sao lại thích một câu chuyện như vậy. Người đàn ông đó đã quay những bộ phim nổi tiếng khác biệt, người kia thích nhất đem tình cảm của nam nữ nhân vật chính trong phim của mình chậm rãi dần vật, thiêu đốt thành tro sau đó lạnh lùng mà gọn gàng đánh một cái “END” như thế nào lại lựa chọn một đề tài lãng mạn đến gần như không chân thực như vậy.

Đồng thoại tình yêu cho người trưởng thành sao.....

Lăng Tiểu nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nếu có thể cậu vô cùng ước ao mình là nàng tiên cá hạnh phúc kia.

Sau khi mẹ mất được một thời gian dài, Lăng Tiểu cũng không mở miệng nói qua một câu. Cậu từng bị dẫn đi gặp bác sĩ tâm lý, cậu nằm viện, uống thuốc, làm trị liệu tâm lý nhưng không hề có hiệu quả.

Cậu hoàn toàn khép kín chính mình trong một góc nhỏ, thời gian của cậu chỉ dừng lại ở thời điểm mẹ ôm gã đàn ông kia nhảy xuống cửa sổ trong nháy mắt. Cậu nghĩ cậu cả đời cứ như vậy mà chết đi, cho đến khi Đinh Nghi xuất hiện.

Buổi tối hôm đó, cậu bởi vì không thể thừa nhận đả kích cha đã tái hôn, một mình trong đêm mưa lao ra khỏi cửa. Cậu cuộn mình ở dưới cột điện, cậu rốt cục mở miệng khóc ra, gọi mẹ khàn cả giọng. Cậu nghĩ mình liền như vậy mà chết đi, chết vì gió mưa, chết vì căm hận cha, chết vì gọi mẹ vô thanh vô tức.....

Trong chớp mắt gần như mất đi ý thức, cậu được một cánh tay kéo vào một ***g ngực ướt đẫm. Cậu nghe được một âm thanh ôn nhu mà kiên định lặp lại ở bên tai mình: “Theo tôi trở về, từ hôm nay trở đi, tôi bảo hộ cậu.”

Nàng tiên cá nhỏ bé được hoàng tử cứu lên bờ nhưng không có yêu thương hẳn.

Thời điểm Lăng Tiểu mở to mắt bỗng nhiên nhớ tới ngày đó cùng Đường Hoan gặp mặt, hai người thỏa thuận hạng mục công việc hợp tác xong rồi, lúc Đường Hoan cùng cậu nhắc tới Đinh Nghi có nói câu nói kia.

“Cậu đối với Đinh Nghi quá mức ỷ lại. Tôi đoán, cậu có phải là vẫn luôn được cậu ấy bảo hộ? Cái người kia a.....” Khi đó Đường Hoan đột nhiên lộ ra một nụ cười ngả ngớn, “Quả nhiên là muốn dựa vào năng lực bảo hộ người yếu đuối để chứng minh giá trị tồn tại của chính mình sao?”

Lăng Tiểu không rõ cho nên nhìn Đường Hoan, Đường Hoan cười vui vẻ, bỗng nhiên nhỏ giọng nói: “Cậu biết không, lúc Đinh Nghi đi học, thế nhưng lại là Bá Vương đường phố nổi danh nơi này, không người dám trêu chọc nga.”

Lăng Tiểu mở to hai mắt nhìn. Sao có thể? Trong đầu hiện ra khi lần đầu tiên nhìn thấy Đinh Nghi, ánh mắt cười cong cong trên gương mặt kia. Khi Đinh Nghi học cao trung, trong ấn tượng nhìn thấy ảnh chụp tại nhà Nhan Mộ Thương thiếu niên có khuôn mặt thanh tú như vậy làm sao cũng không thể cùng tên còn đồ đầu đường gần liền cùng một chỗ a!

“Hay là anh nói giỡn đi..... Đinh Nghi anh, anh ấy rõ ràng, anh ấy rõ ràng.....” Lăng Tiểu muốn nói, Đinh Nghi rõ ràng là người ôn hòa còn biết đạo lý như vậy. Cho dù tức giận cũng tuyệt không thể đánh nhau, hơn nữa cậu thật sự cực ít lần nhìn thấy y tức giận.

“Cậu ấy từng một chọi ba, đối phương đều là người lớp trên cơ bắp cuồn cuộn, vạm vỡ, cao lớn thô kệch, Đinh Nghi mang theo thiết côn liền đánh lên.” Đường Hoan giống như đang miêu tả lại những hồi tưởng biết bao tốt đẹp, bên môi lộ ra một tia cười, “Đánh rất hung ác giống như không muốn sống.....”

Lăng Tiểu không thể tưởng tượng nổi. Sau một lúc lâu mới ngơ ngác hỏi: “Anh, anh ấy sao lại cùng với người khác đánh nhau?”

Tươi cười trên mặt Đường Hoan bỗng nhiên dừng lại. Anh ta nhìn Lăng Tiểu, dần dần lộ ra một nụ cười xấu xa: “Bởi vì khi đó cậu ấy..... phải bảo vệ tôi thôi.”

Lăng Tiểu ngây dại.

“Tôi thường xuyên bị người khác bắt nạt cho nên Đinh Nghi đành phải liều mạng bảo vệ tôi a.”

Người đàn ông kia, kỳ thật rất dễ dàng bắt được nhược điểm của y.

Bởi vì chính mình từ nhỏ bị ức hiếp, cho dù bị đánh tới không còn sức lực đánh lại, cho dù bị một đám choai choai ấn trên mặt đất mà đánh nhưng cũng không ai đến bảo vệ. Cho nên đành phải chờ tự mình trở nên mạnh mẽ, chờ chính mình có đủ bản lĩnh đánh trả từng quyền từng quyền. Đinh Nghi không phải là trời sinh tấm lòng hiệp nghĩa, cũng không phải thích xen vào việc của người khác, mà là lúc nhìn thấy Đường Hoan bị người khác bắt nạt, y có loại cảm giác thâm nhập vào mình thật sâu.

Đường như thiếu niên đáng thương kia bị bức đến góc tường, chỉ có thể run run từ từ nhắm hai mắt chờ nắm đấm rơi xuống, là chính mình khi còn bé.

Trong nội bùng lên tâm tức giận, y xông lên đem Đường Hoan nấp sau mình. Y bảo vệ cậu ta, tựa hồ là một loại đền bù đối với chính mình khi nhỏ bị đánh đập bên đường, mờ mịt ngóng trông người đến cứu lại chỉ có thể hết hy vọng.

Mà Lăng Tiểu, khi nhìn thấy thiếu niên yếu ớt này khóc ngã dưới cơn mưa to, y không chút suy nghĩ vươn cánh tay ra. Bởi vì cảm giác mất đi mẹ, y cảm thụ được.

Đường Hoan mỉm cười quấy cái ly cà phê. Quá khứ ở mặt ngoài biểu hiện vẻ cường hãn bá đạo, hiện tại là một người đàn ông trưởng thành chững chạc, nhưng lại có loại tâm tính gà mẹ buồn cười.

Lấy việc này để chứng minh mình mạnh mẽ sao Đinh Nghi? Cậu có biết hay không, bảo hộ quá mức chính là trăm hại mà không một lợi.

Cậu sẽ hủy đi khả năng tự phòng hộ bản thân của một người, làm cho cậu ta từ yếu đuối lại càng yếu đuối hơn, vĩnh viễn không tiến bộ.

Bản thân Đường Hoan là một ví dụ tốt nhất, hoa hồng mảnh mai bọc trong hộp thủy tinh trong suốt. Cho nên khi đó phát hiện bản thân bị phản bội, bị thương tổn, chỉ biết bùng phát chứng cuồng loạn, hận không thể bắt toàn bộ thế giới cùng bị hủy diệt với mình.

Lăng Tiểu..... Sẽ tốt hơn so với anh ta sao?

“Nếu không ngại, có thời gian chúng ta hẹn ra ngoài gặp mặt nhiều hơn đi.” Đường Hoan cười vui vẻ nháy mắt mấy cái với Lăng Tiểu, “Tôi phải ngây ngốc ở lại thành phố này một đoạn thời gian dài sẽ rất nhàm chán mất.”

“Anh, anh làm phim như thế nào lại nhàm chán.” Lăng Tiểu trả lời có chút lấp bắp, không biết vì sao người đàn ông này cười càng vô hại cậu lại càng cảm thấy trong lòng sợ hãi.

“Chẳng lẽ cậu không muốn hiểu rõ nhiều hơn sự tình của Mộ Thương cùng Đinh Nghi trước kia sao?” Đường Hoan không nhanh không chậm bỏ lại viên đạn bọc đường, “Tôi chính là người phát ngôn uy tín nhất đó.”

Lăng Tiểu không nói.

Từ sau khi Đinh Nghi đi công tác, tính tình Nhan Mộ Thương tựa như xấu đi rất nhiều. Cậu mãi cảm nhận thấy được hai người này trong lúc đó nhất định xảy ra vấn đề gì, nhưng hiển nhiên, bọn họ cũng không nói với cậu.

Cậu chán ghét cái cảm giác mình bị gạt bỏ bên ngoài. Hai người kia đều là người thân thiết nhất với cậu, cậu không cần loại cảm giác xa cách này.

Đường Hoan mỉm cười, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đinh Nghi, tôi đang từ từ, đem cậu như gà con bảo hộ cẩn thận, từng bước một mang cậu ra khỏi thế giới

kia.....

17. Chương 17

Tiểu một khi đã tập trung tinh thần nhập tâm vào công việc thì hiệu suất là khá cao. Vài ngày sau khi Đình Nghi đi công tác, Nhan Mộ Thương vội vàng tham gia một hội nghị quốc tế trao đổi thương mại, không có thời gian tìm đến cậu. Ở dưới tình huống không người quấy rầy, Lăng Tiểu dựa theo tình tiết câu chuyện mà Đường Hoan đã cung cấp, chưa đến hai tuần liền hoàn thành bản thảo sửa chữa tiểu thuyết.

Mỗi ngày trừ bỏ ăn cơm, đánh chữ, hoạt động nhàn rỗi duy nhất của Lăng Tiểu chính là tiếp nhận những chuyển đến thăm thường lệ của Đường Hoan. Đối mặt với một người đàn ông khéo nói như vậy, Lăng Tiểu thường thường chỉ có nhiệm vụ là người lắng nghe. Ngay từ đầu cậu còn lo lắng Đường Hoan có phải đã biết quan hệ của mình và Nhan Mộ Thương rồi hay không, nhưng mà quan sát biểu tình cùng giọng điệu của Đường Hoan khi nói đến Nhan Mộ Thương có vẻ rất hào phóng, không chút kiêng dè. Lăng Tiểu lặng lẽ yên lòng, lại nghĩ tới Nhan Mộ Thương cùng Đình Nghi cũng không phải là người nhiều chuyện, hẳn là sẽ không nói cho Đường Hoan.

“Tôi nghe Đình Nghi nói, anh ấy quen biết anh trước sau đó mới quen biết Nhan đại ca.....”

“Đúng vậy.” Đường Hoan hưng trí bưng bưng tiếp lời, “Khi tôi học sơ trung () đã nghe nói qua tên Đình Nghi. Mấy trường học lân cận ai chẳng biết tên con trai hung hãn học lớp tam trung () kia, cậu ta còn từng đánh nhau với cả tổng trường tôi.”

() sơ trung: cấp 2

() tam trung: lớp 9 bên mình

Lăng Tiểu phát ra một tiếng kinh ngạc “A!”.

“Ngày đó năm nhất cao trung nhập học, tôi đang đứng ở trước lan can bảng thông báo xem tên bạn học mới. Bỗng nghe phía sau có người cười một tiếng. Nhìn lại, một nam sinh đi một chiếc xe đạp rách nát, đội mũ lưỡi trai, đã đến xem bảng thông báo, biểu tình vô cùng tàn khốc. Tôi nhận ra được cậu ta chính là Đình Nghi, lúc ấy liền sợ tới mức run lên một chút.” Đường Hoan tự giấu cười cười, “Tôi khi đó rất sợ chọc tới loại lưu manh trong truyền thuyết này.”

Lăng Tiểu bị hai chữ “lưu manh” đã kích..... Đình Nghi cư nhiên đã từng là một tên lưu manh? Sao cậu hiện tại cảm thấy có thể nào thì đều là Đường Hoan càng thêm lưu manh hơn, cà lơ phát phơ làm sao giống một đạo diễn nổi tiếng chứ, thật lãng phí về tốt đẹp bên ngoài.

“Anh sợ anh ấy..... lại như thế nào cùng anh ấy làm bạn?”

“Bởi vì Đinh Nghi người này a, ăn mềm không ăn cứng.” Đường Hoan hì hì cười nói, “Cậu đối cậu ta độc ác, cậu ta liền đối với cậu ác hơn. Không đi gây chuyện với cậu ta, cậu ta cũng không đến gây chuyện với cậu. Tôi khi đó bộ dạng thấp bé, thân thể cũng không cường tráng, tùy tiện ai cũng đều có thể ức hiếp tôi. Trong nhà lại có chút tiền, cho nên liền trở thành mục tiêu cho những kẻ bắt lương trong trường ra tay.” Nâng chén trà lên uống một ngụm, Đường Hoan chớp chớp mắt, “Có một ngày tôi lại ở sân thể dục trường học bị vài tên chặn lại, lục soát khắp người tôi, còn đánh tôi. Không ai dám đi lên xen vào, tôi cũng dự định sẽ chấp nhận bị chửi như vậy. Bỗng nhiên có cái cặp sách bay đến, vừa vịn đập trúng một tên trong nhóm kia. Đinh Nghi a, cứ như vậy uy phong lẫm liệt mà xuất hiện.”

Lăng Tiểu mở to hai mắt, tưởng tượng cảnh Đinh Nghi giống như vị đại hiệp cái thế trong tiểu thuyết kiếm hiệp, gặp chuyện bất bình, ra tay nghĩa khí.

“Sau ngày hôm đó, Đinh Nghi liền che chở cho tôi.” Đường Hoan nghiêng đầu, vừa nhớ lại vừa mỉm cười, “Tôi nếu là con gái, chỉ sợ lấy thân báo đáp cũng chấp nhận.....”

“Vậy Nhan Mộ Thương đâu?” Thành linh Lăng Tiểu miệng chêm vào một câu, tươi cười trên mặt Đường Hoan thiếu chút nữa biến dạng.

“Gì, cái gì?”

“Vậy Nhan Mộ Thương như thế nào lại cùng các anh trở thành bạn?”

Đường Hoan thở dài một hơi, mẹ nó, không cần vào thời điểm anh ta tình cảm như vậy bỗng nhiên chen vào cái tên này được không? Hại anh ta còn tưởng rằng Lăng Tiểu đều đã biết rồi.....

“Nhan Mộ Thương a.....” Đường Hoan lộ ra tươi cười ý vị thâm trường, “Cậu ta là lớp trưởng lớp chúng tôi, được nhiều người yêu mến chúng tình phủng nguyệt (). Cậu ta khi đó cực kỳ chán ghét Đinh Nghi, ngại cậu ấy gây chuyện nhiều làm hại tới chức lớp trưởng của cậu ta, Đinh Nghi lại chưa bao giờ nể mặt cậu ta, không nghe cậu ta nói..... Nhan Mộ Thương nhìn thấy quan hệ tôi cùng Đinh Nghi tốt, liền tìm mọi cách kéo tôi về bên của cậu ta.”

() chúng tình phủng nguyệt: sao quanh trăng sáng

“Thật trẻ con!” Lăng Tiểu nhin không được kêu ra tiếng, “Thật không nghĩ tới..... Nhan đại ca trước kia ngây thơ như vậy!”

Ngây thơ sao? Dưới đáy lòng Đường Hoan lộ ra cái cười lạnh. Nhan Mộ Thương nếu ngây thơ vậy cả lớp bọn họ đều là ngu ngốc. Mỗi người đều bị gương mặt học sinh học giỏi phẩm chất tốt kia lừa gạt a..... liền ngay cả mình cũng sùng bái mù quáng, đem người nọ làm thần tượng cung phụng ở trong lòng. Đinh Nghi so với người nọ, phân lượng lập tức liền nhẹ đi. Cũng giống như tiểu thuyết võ hiệp, một nhân vật hoang dã dù rất giỏi cũng luôn không bằng phong độ cử chỉ nhẹ nhàng của anh hùng chính đạo khiến người ta tim đập thành thịch.

Nhưng hai con người bình thường đã kết oán tám đời, vậy mà, vậy mà lại...

Con người co rút lại một chút, Đường Hoan bỗng nhiên cảm thấy hứng thú đã bị giảm sút. Lúc Lăng Tiểu thúc giục anh ta tiếp tục nói, anh ta chỉ là lười biếng đáp lại một câu: “Cũng không có gì, sau đó tôi cùng Nhan Mộ Thương thành bạn, Đinh Nghi tự nhiên cũng đi theo chúng tôi lẩn lộn.”

Tuy rằng không phải hoàn toàn là sự thật, nhưng cũng không kém bao nhiêu. Đinh Nghi vốn không có bạn bè gì, lại không thể mặc kệ Đường Hoan. Sau đó cậu cùng Nhan Mộ Thương tốt hơn, Đinh Nghi một lần bộc phát tức giận, tìm Nhan Mộ Thương đánh một trận, lạnh nhạt với cậu suốt hai tháng. Cuối cùng không chịu nổi cậu lần nữa nhận lỗi lần nữa hy vọng hai người hòa hảo, đành miễn cưỡng cùng Nhan Mộ Thương bắt tay giảng hòa.

Khi đó cậu ta vô cùng hạnh phúc vui sướng, một bên là người yêu luôn cưng chiều mình, một bên là bạn tốt luôn che chở quan tâm mình. Cậu ta mỗi ngày đi đường đều muốn ca hát.

Cho đến buổi tối ngày đó, cậu ta vốn nên về nhà nhưng lại không có về, chạy đi tìm Đinh Nghi, dùng chìa khóa Đinh Nghi cho cậu ta để mở cửa ký túc xá của y-

Tất cả hạnh phúc, trong khoảnh khắc đều biến thành tro.

...

Quay đầu đối diện cặp mắt đen bóng vô tội của Lăng Tiểu, hai hàng lông mày Đường Hoan nhếch lên, đây là người yêu hiện tại của Nhan Mộ Thương a..... Cùng khi đó giống nhau như đúc, vẫn là cậu bé được Đinh Nghi bảo hộ, lại bị Nhan Mộ Thương cướp đi.

Thật muốn nhìn nột chút, hai con người xinh đẹp này khi bị nhiễm một tầng tuyệt vọng cùng thống hận sẽ xinh đẹp như ra sao?.....

“Đường Hoan..... Đường Hoan?” Thẳng đến khi Lăng Tiểu hoang mang kêu tên của anh ta, Đường Hoan mới thanh tỉnh lại.

Một khắc không cẩn thận, thiếu chút nữa đã đem những đầu rắn độc kiềm chặt dưới đáy lòng liền phóng ra. Đường Hoan cười cười che giấu, Lăng Tiểu không phải là anh ta mười bảy năm trước. Anh ta nhìn ra được tình cảm của Lăng Tiểu đối với Đinh Nghi so với tình cảm anh ta năm đó đối với Đinh Nghi càng sâu nặng. Cậu ta vô luận như thế nào cũng sẽ không nguyên rửa Đinh Nghi đến chết cũng không được yên ổn.

Cho nên Đinh Nghi nhất định sẽ không giống lúc trước phản bội anh ta, phản bội cậu bé trước mắt này.

Mong chờ mỗi mắt đi. Đường Hoan đem tiếng cười lạnh chôn ở đáy lòng.

Nhan Mộ Thương cùng Đinh Nghi lúc đó luôn cần nhờ người thứ ba để duy trì cân bằng – anh ta thực chờ mong loại cân bằng yếu ớt này lại một lần nữa sụp đổ.

Kỳ thật đã bắt đầu sụp đổ kể từ ngày anh ta bắt đầu trở về..... không phải sao?

.....

Cùng Đường Hoan tạo xu thế tăng cường tuyên truyền cho bộ phim điện ảnh mới, tên tuổi Lăng Tiểu cũng bắt đầu xuất hiện ở nhan đề của những tờ báo giải trí lớn. Triển Minh Hào có lẽ cũng không nghĩ tới Lăng Tiểu cứ nhiên viết đồng thoại còn thật sự viết ra thành tựu thế này, không khỏi nhìn con mình với cặp mắt khác xưa. Tình cảm cha con trong lúc đó cũng dần dần bắt đầu hòa hợp, nhưng là hơi chút được cải thiện mà thôi.

Khi Đinh Nghi đi công tác trở về, trên máy bay tùy tiện cầm lấy một tờ báo, liền thấy được tên của Lăng Tiểu.

Y cười cười, có chút vui mừng. Sau khi về nhà không thấy Lăng Tiểu, đoán rằng cậu nếu không phải đi gặp Nhan Mộ Thương thì chính là đi gặp Đường Hoan, cũng không quá để ý. Vài ngày kế tiếp đều vội vàng ở công ty họp, tăng ca, về nhà đều là đêm hôm khuya khoắt, đúng là không tìm ra thời gian cùng Lăng Tiểu ngồi xuống nói chuyện.

Mấy ngày nay Lăng Tiểu cũng không nhàn rỗi, di động suốt ngày vang lên, luôn luôn có phóng viên muốn phỏng vấn cậu. Đường Hoan luôn cố tình dằn dò, trước buổi lễ phim bấm máy, không cho phép cậu nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào, phải càng ít lời càng tốt, bởi vậy đành phải trốn tới nhà Nhan Mộ Thương. Hôm nay cậu ở nhà Nhan Mộ Thương ăn cơm chiều, sau khi hai người thân thiết một phen, Nhan Mộ Thương lái xe đưa cậu về nhà. Sau khi xuống xe, theo thói quen hôn môi một cái. Bỗng nhiên một âm thanh phanh xe sắc bén truyền đến. Cậu còn không có phản ứng, Nhan Mộ Thương đã nhanh chóng đưa cậu ôm nép vào bên trong áo khoác của mình, sau đó chỉ thấy một đạo bạch quang hiện lên, cùng với “Rắc rắc rắc” tiếng cửa đóng chuyển động, một chiếc ô tô ở phía trước bọn họ gào rít lao đi

Sắc mặt Lăng Tiểu trắng bệch, rốt cục hiểu được phát sinh sự tình gì.

“Không phải sợ.” Nhan Mộ Thương thấp giọng an ủi nói, “Em được anh chắn, bọn họ không chụp được em đâu.”

Lăng Tiểu vẫn là phát run.

Làm sao bây giờ..... Làm sao bây giờ?

Cậu rất sợ hãi chuyện.....quan hệ đó của cậu cùng Nhan Mộ Thương nếu là bị người khác phát hiệncậu phải làm sao bây giờ?

18. Chương 18

Trên thế giới này, luôn có những chuyện càng làm cho người ta sợ hãi lại càng dễ dàng xảy ra.

Lúc Lăng Tiểu lên mạng, nhìn đến tấm hình mình “Xuất quỷ” () bị đem ra thêm mắm thêm muối, xuất hiện trên đủ mọi phiên bản nội dung phong phú, cậu cầm lấy chuột chỉ vào cũng thấy run rẩy.

() xuất quỷ = come out: chỉ việc người đồng tính thừa nhận tính hướng của mình

“Nhà văn mới Triển Lăng Tiểu đêm khuya cùng một người đàn ông xa lạ tình cảm mãnh liệt ôm nhau! Tình hình cụ thể xin mời click XXXX.....”

“Tình bạn hay là đoạn tụ ()? Tác gia Triển Lăng Tiểu cùng với “bạn tốt” đồng tính đêm khuya ôm nhau đây đưa! Tìm hiểu thêm click XXXX.....”

“Đồng thoại của hai người đàn ông! Đạo diễn nổi tiếng Đường Hoan hợp tác cùng tác gia mới xuất sắc Triển Lăng Tiểu hóa ra là đồng chí ()! Tìm XX để xem càng nhiều tin tức.....”

()đoạn tụ, đồng chí: thuật ngữ chỉ người đồng tính

Không có dũng khí nhìn xuống nữa, Lăng Tiểu “Ba—” một tiếng đóng lại trang mạng.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ.....

Trong đầu cậu chỉ có ba chữ này không ngừng lặp lại.

Nghe được tiếng chuông cửa vang lên, Lăng Tiểu hỗn loạn từ trong phòng chạy ra mở cửa. Mặc kệ là Đinh Nghi hay là Đường Hoan hay Nhan Mộ Thương, bất kì ai tới đều tốt, bất kì ai tới nói cho cậu cậu phải làm sao bây giờ đi!

Trong chớp mắt cánh cửa bị kéo ra, đối diện lộ ra một khuôn mặt âm trầm như băng.

“Cha, cha.....” Tiếng nói của Lăng Tiểu giống như từ kẽ răng phát ra, Triển Minh Hào bước tiến vào phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Lăng Tiểu ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Xoạt” một tờ báo ném vào trước mặt cậu.

“Đây là chuyện gì?!” Triển Minh Hào cố hết sức khống chế lửa giận, chậm rãi mở miệng hỏi.

Tầm mắt Lăng Tiểu dừng trên tấm ảnh chụp gần như chiếm gần một phần ba trang báo kia, mặt xám như tro.

“Con cùng họ Nhan kia.....con, con như thế nào cùng cậu ta làm đến cùng?! Cậu ta không phải bạn của Đinh Nghi sao!” Ngữ khí Triển Minh Hào đều run rẩy. Hắn nghĩ đến đứa con này của hắn bất quá là hưởng nội một chút, nhát gan một chút, giao tiếp không tốt một chút..... Như thế nào cũng không ngờ tới còn quá kinh thế hãi tục như vậy!

Thế nhưng yêu thương một người đàn ông!

Bờ môi Lăng Tiểu run rẩy, gắt gao nhìn chằm chằm mặt đất. Sau một lúc lâu, run run phát ra ba chữ: “Không phải con.....”

“Cái gì?”

“Không, không phải con.....” Hai tay Lăng Tiểu liều chết nắm chặt, móng tay đều đâm vào trong da thịt, “Không phải con.....”

Triển Minh Hào cau mày nhìn cậu, một lần nữa lại nhặt lên tờ báo kia nhìn một chút.

Trên ảnh chụp chỉ có Nhan Mộ Thương hé ra khuôn mặt tức giận, một người khác được hắn dùng cánh tay gắt gao bảo vệ, chỉ lộ ra một chút tóc. Cảnh trên ảnh chụp là cửa nhà Lăng Tiểu, không phải Lăng Tiểu thì có thể là ai?!

Đang trong một mảnh không gian yên tĩnh, cửa lớn truyền âm thanh chìa khóa mở cửa. Giọng nói Đinh Nghi vang lên: “Chị như thế nào nói đến đã đến rồi, anh về đâu?”

“Anh ấy không phải sáng sớm đã tới đây sao?”

“A? Em như thế nào không biết.....” Lời còn chưa dứt, Đinh Nghi cùng Đinh Hoằng một trước một sau đi vào cửa. Liếc mắt một cái nhìn đến cha con Lăng Tiểu giăng co ở phòng khách, hai người đều ngẩn ra.

“Làm sao vậy?” Đinh Nghi mở miệng trước. Y tối hôm qua ở lại công ty tăng ca suốt đêm, đang muốn về nhà ngủ bù.

Triển Minh Hào không nói một chữ cầm tờ báo trong tay đưa tới trước mặt chị em Đinh Hoằng.

Đinh Nghi thấy rõ ràng ảnh chụp cùng nội dung trên báo, trong đầu “Ông” một tiếng — hai người kia! Hai người kia!

Đinh Hoàng cũng ngây dại, nhìn Lăng Tiểu: “Cậu, cậu cùng Nhan Mộ Thương.....”

“Không phải tôi.” Lăng Tiểu giống như cái máy, chỉ biết lặp lại ba chữ kia. Đinh Nghi nghe vậy liền ngẩn ngơ, bắt gặp một bộ dạng Lăng Tiểu như lá rụng trong gió tựa như ngay cả bộ dáng đứng cũng không xong, sắc mặt trắng bệch giống như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về. Đành phải trầm mặc.

Đinh Hoàng nhìn chằm chằm tờ báo kia, dần dần tay cũng đều run lên. Cô chậm rãi quay đầu, nhìn Đinh Nghi: “Không phải Lăng Tiểu..... Đó là ai?”

Đinh Nghi sửng sốt một chút, lập tức hiểu được ý tứ của cô, kinh hãi lập tức thề thốt phủ nhận: “Không, không phải.....”

“Không phải em thì đó là ai?!” Đinh Hoàng cầm tờ báo trên tay một phen ném xuống mặt đất, hung hăng nhìn y, “Đinh Nghi, em đã đáp ứng chị cái gì!”

Đinh Nghi bị kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên — liên quan gì đến y! Y biết trong lòng Đinh Hoàng vẫn rất rõ một màn tồi tệ của y cùng Nhan Mộ Thương trước kia, cũng biết Đinh Hoàng cực kỳ không thích y cùng Nhan Mộ Thương vẫn duy trì quan hệ bạn bè — nhưng lần này y thật là không có cùng Nhan Mộ Thương quan hệ gì! Trời xanh chứng giám a!

Nhưng mà vừa quay đầu, đối diện sắc mặt tái nhợt không một tia huyết sắc kia của Lăng Tiểu, biểu tình hoảng sợ giống như là tận thế đã đến, Đinh Nghi vừa tức lại không đành lòng.

Có lá gan yêu thương đàn ông lại không có can đảm thừa nhận sao?

Y hiểu Lăng Tiểu, hiểu cậu vẫn nơm nớp lo sợ, che giấu thật cẩn thận quan hệ của chính mình cùng Nhan Mộ Thương, liền ngay cả Lăng Vi cũng không biết sự tình – cậu đã xuất ra dũng khí lớn nhất đón nhận tình cảm của Nhan Mộ Thương, nhưng lại nhiều thêm một phần dũng khí đều không có.

Không thể ép buộc cậu..... Chẳng lẽ thật sự muốn lại đem cậu ép đến bệnh viện gặp bác sĩ tâm lý sao? Y tin Triển Minh Hào làm ra được loại sự tình này.

Hít thật sâu vào một hơi, Đinh Nghi nhắm mắt, lão tử thừa nhận!

“Xin lỗi.” Y gần giọng nói với Đinh Hoàng.

Mẹ nó, Nhan Mộ Thương, lão tử thay Lăng Tiểu gánh vác một màn tồi tệ này, cậu sớm hay muộn phải

nghĩ biện pháp trả lại sự trong sạch cho tôi a!

Tìm hiểu thêm về “đoạn tỵ”(đoạn tỵ = cắt tay áo): từ này xuất phát từ điển cổ giữa vua Hán Ai Đế và Đổng Hiền. Có một lần ngủ trưa, Đổng Hiền gối lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đổng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình. Từ “đoạn tỵ” xuất hiện từ đây, người đời sau gọi mỗi tình đồng tính là “mối tình cắt tay áo”. (nguồn: google.)

19. Chương 19

Huyết sắc trên mặt Đinh Hoàng thoáng cái đều bị rút hết..... Đinh Nghi thừa nhận! Y vậy mà thật sự thừa nhận!!

Còn chưa đủ sao? Mười bảy năm trước nếm nhiều đau khổ như vậy, còn chưa đủ sao?! Nhan Mộ Thương này có gì đặc biệt hơn người, có mị lực gì kinh người, có thể mười bảy năm trước làm cho đứa em trai này của cô khổ sở một lần, mười bảy năm sau lại khổ sở thêm lần nữa?

Trước mặt hai cha con họ Triển, lửa giận ngập trời cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhẫn nhịn xuống. Đinh Hoàng cười lạnh: “Tốt, thật sự rất tốt! Đinh Nghi, em quả nhiên không khiến chị thất vọng!”

Đinh Nghi nghe ra phần nộ cùng châm chọc rõ ràng trong lời nói của cô, cũng chỉ kiên trì chịu đựng.

Lăng Tiểu vẫn cúi đầu như trước, tầm mắt dường như dính trên sàn nhà, vẫn không nhúc nhích.

Trong khoảng thời gian ngắn bốn người trong phòng khách lâm vào một mảnh tĩnh lặng. Triển Minh Hào cảm thấy có chút xấu hổ, đồng thời nội tâm lại thật nhẹ nhõm thở dài một hơi. Mặc dù có chút khiếp sợ cho mối quan hệ của Đinh Nghi cùng Nhan Mộ Thương..... nhưng không có liên quan đến Lăng Tiểu, con của hắn vốn không phải là đồng tính luyến ái, tức giận ứ đọng trong ngực lúc sáng đã tan hơn phân nửa.

Giương mắt nhìn Đinh Hoàng, hắn nghĩ chính mình có phải nên cùng Lăng Tiểu rời đi trước hay không, để cho chị em bọn họ ở một mình. Suy cho cùng loại chuyện này..... Hắn cùng Lăng Tiểu thủy chung chỉ có thể xem là người ngoài.

Nhẹ nhàng khụ một tiếng, đang muốn mở miệng. Đinh Hoàng đã di chuyển bước chân, lập tức đi ra cửa. Đinh Nghi có chút do dự kêu một tiếng “Chị.....”, nhưng mà Đinh Hoàng cũng không quay đầu lại, mở cửa ra ngoài.

Triển Minh Hào cũng không biết nên nói cái gì, đành phải vỗ vỗ vai Đinh Nghi, lại liếc mắt nhìn Lăng Tiểu một cái theo vợ rời đi.

Trong phòng nháy mắt chỉ còn lại có hai người Đinh Nghi cùng Lăng Tiểu.

Sau tiếng đóng cửa vang lên một hồi, Lăng Tiểu rốt cục giật giật thân mình. Cậu chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Đinh Nghi bên cạnh. Môi run rẩy một chút, gian nan mở miệng nói: “Đinh Nghi, tôi.....”

Đinh Nghi nhìn cậu một cái, vẻ mặt mỗi một cái cắt ngang lời nói của cậu: “Tối hôm qua tôi một đêm không chợp mắt, hiện tại mệt chết đi được, muốn đi ngủ. Chuyện này như vậy là xong, cậu đi tìm Nhan Mộ Thương bàn bạc.”

Lăng Tiểu cắn môi không nói lời nào.

Đinh Nghi xoa cái trán đi qua bên người cậu, Lăng Tiểu ở sau lưng y thấp giọng nói: “Xin lỗi.”

Bước chân Đinh Nghi dừng một chút, trên mặt hiện lên biểu tình tựa tiểu phi tiểu: “Cậu có gì cần phải xin lỗi tôi? Cho dù hôm nay giấu diếm được ba cậu, cậu vẫn tiếp tục cùng Nhan Mộ Thương gặp gỡ, sớm hay muộn cũng phải thừa nhận. Có thừa nhận hay không, thừa nhận như thế nào chính cậu phải hiểu rõ.” Cũng không chờ Lăng Tiểu trả lời, nói xong liền lập tức trở về phòng mình.

Đóng lại cửa phòng, Đinh Nghi lập tức ngã xuống giường.

Y thực sự là rất cố gắng kiềm chế chính mình, không có hung dữ mà ghìm lấy Lăng Tiểu ra sức chửi mắng, hoặc gọi điện thoại chửi rửa Nhan Mộ Thương một phen.

Làm cái gì a? Cậu ta chẳng lẽ không biết mình hiện tại là mục tiêu theo dõi của bọn cầu tử () kia sao? Đường Hoan không có dặn dò cậu phải cẩn thận nhất cử nhất động, không được để bị chụp trộm lung tung sao? Bình thường đều cẩn thận như vậy, sao lần này vào thời khắc mấu chốt lá gan liền lớn đến thế? Thân mật trước cửa nhà bị chụp trộm..... Y thật đúng là bội phục Nhan Mộ Thương có đủ tỉnh táo, còn có thể đem Lăng Tiểu đứng che chắn kín đáo như vậy a!

() cầu tử: nhà báo săn tin

Có bản lĩnh tùy cơ ứng biến này, như thế nào lại không dùng đầu óc ngẫm lại, khắc chế một chút đừng ở trước cửa nhà người ta diễn trò thân mật?!

Tuy rằng trong lòng đối Lăng Tiểu tức giận đến hộc máu, nhưng Đinh Nghi cũng biết, chuyện này tới rất đột ngột, Lăng Tiểu hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý, trong khoảng thời gian ngắn hoảng loạn không chịu nổi, một mực phủ nhận cũng là phải. Y không trách cậu, tính tình Lăng Tiểu chính là như vậy, không đủ để gánh vác nhiều chuyện. Nhưng trên thế giới này, cũng không phải sự tình gì y đều có thể thay cậu ngăn lại. Lăng Tiểu là một người đàn ông đã trưởng thành, cậu không thể cả đời trốn tránh như vậy.

Thoảng suy xét lại một chút, Đinh Nghi không thể không thừa nhận, được rồi, có lẽ mình cũng là có trách nhiệm. Một mực đối Lăng Tiểu quá mức dung túng, mới đem cá tính Lăng Tiểu trở thành như vậy.

Lần này liền thay cậu gánh vác oan uổng, lần sau nhất định phải để cậu chịu trách nhiệm với việc làm của

chính mình! Đình Nghi khép lại hai mắt, âm thầm hạ quyết tâm.

Không thể..... Cả đời như vậy nuông chiều cậu Mơ mơ màng màng nghĩ, Đình Nghi đánh không lại cơn buồn ngủ, liền ngủ mất.

Y đã hoàn toàn quên mình cứ thế mà gánh vác cái cục diện rối rắm này, phải làm thế nào để nói rõ với Đình Hoàng đây?.

Mà Nhan Mộ Thương thấy được những tin tức giải trí loạn thất bát tao này, chỉ cười cười, không chút nào để ý.

Hắn thậm chí còn bắt bẻ — góc độ chụp này thật không tốt, mặt hắn thoát nhìn không khỏi có chút quá dữ tợn Hình tượng hắn cho tới bây giờ chỉ xuất hiện ở trên tuần san tạp chí thương mại, giờ xuất hiện trên tạp chí giải trí còn rất mới mẻ.

Nhưng mà Lăng Tiểu.....em ấy hắn là bị dọa không nhẹ đi? Nhan Mộ Thương có quan tâm, vài ngày gần đây vẫn không đến tìm hắn là tốt rồi. Loại chuyện xấu này, qua một thời gian là lại ổn thôi. Hừ, chẳng qua chỉ là một tấm ảnh có cái gì đáng ngại?

Hơn nữa, hắn cũng không sợ phải thừa nhận.

Suốt một ngày, nhân viên trong công ty hắn đều vụng trộm sau lưng nghị luận sự việc ghê gớm kia, người đàn ông trong ảnh nhìn thế nào cũng là Nhan tổng a..... Hóa ra Nhan tổng vốn dĩ là thích đàn ông.

Một đám con gái thâm mến Nhan Mộ Thương tâm hồn mỏng manh vỡ tan một trận, rồi lại chiếm được một chút an ủi..... Không phải mị lực chính mình không đủ mà là yêu đúng người không nên yêu a.....

Về phần còn có số ít nữ nhân đang cầm báo làm hoa si..... Vậy không trong phạm vi lý giải của mọi người.

Ngay lúc Đình Nghi ở trong ổ chăn ngủ vù vù, Nhan Mộ Thương chỉ cười một cái rồi tiếp tục công tác của mình, Triển Minh Hào cảm khái may mắn không phải con của mình, Đình Hoàng ghen một bụng tức giận nghĩ khi nào thì tìm Đình Nghi ra nói chuyện — Đường Hoan hồ hển gọi điện thoại kêu Lăng Tiểu ra gặp.

“Cậu là đồ ngốc a!” Vừa thấy mặt là tức giận mắng chửi đổ ập xuống, Đường Hoan chỉ vào chóp mũi Lăng Tiểu, hận không thể hung hăng đâm lên, “Loại chuyện này đều bị đăng báo là muốn cho tôi tấm ảnh để thổi bùng danh tiếng có phải hay không?!”

Lăng Tiểu rủ mắt, không hé răng.

“Hai ngày nữa là lễ ghi hình, cậu nhất định phải ra trận. Cậu nói, chính cậu nói, đến lúc đó một đám phóng viên kia hỏi đến, cậu trả lời như thế nào? Hả?!”

Lăng Tiểu nhỏ giọng nói: “Tôi..... Tôi..... Tôi không có bị chụp đến.....”

Đường Hoan sững sốt một chút, biểu tình có chút âm lãnh: “Cậu là định không thừa nhận?”

Lăng Tiểu ngẩng đầu, hốc mắt hồng hồng: “Tôi đây phải thừa nhận sao?”

Đường Hoan nhất thời nghẹn lời. Sau một lúc lâu, hung tợn nói: “Cậu đương nhiên không thể thừa nhận!”

Còn muốn thừa nhận? Không có người nào ngu ngốc lại trước mặt giới truyền thông thừa nhận chính mình là đồng tính luyến ái đi? Tốt..... Phim của anh ta không có mở đầu hùng hồn, liền nháo ra sự tình lớn như vậy. Thậm chí không cần anh ta cố ý tạo ra tai tiếng của nam nữ nhân vật chính, chỉ một Lăng Tiểu là đủ rồi.

Lăng Tiểu ủ rũ, một lát sau, bỗng nhiên phát qua: “Anh, anh biết chuyện tôi cùng Nhan Mộ Thương.....” Đường Hoan thể nhưng không có truy vấn cậu cùng Nhan Mộ Thương đến tột cùng có phải thật sự hay không, mà là gọn gàng dứt khoát liền mắng cậu..... Anh ta sớm đã biết có phải hay không?

Đường Hoan “Hừ” một tiếng: “Đã biết thì có gì đặc biệt hơn người?”

Bị anh ta hỏi lại một câu ngang ngược thái quá như vậy, Lăng Tiểu ngược lại nói không ra lời.

“Tôi nói cho cậu biết, lễ bấm máy ngày đó, trong đám phóng viên sẽ có người lấy việc này tới hỏi cậu, đánh chết cậu cũng không thể thừa nhận.” Đường Hoan biểu tình hung dữ nhìn cậu, “Cậu phải nói không biết, không biết, dù sao cũng chỉ ba chữ tôi không biết, có hiểu không?!”

Lăng Tiểu liên tục gật đầu hoảng sợ không thôi.

20. Chương 20

Hai ngày sau, buổi lễ bấm quay bộ phim mới của Đường Hoan tổ chức đúng theo dự định. Sách của Lăng Tiểu mới đưa ra thị trường không lâu, đang trong thời gian sốt. Hơn nữa hai ngày trước vụ tai tiếng “Đoạn tụ” ầm ĩ một trận, người con trai ngồi bên cạnh Đường Hoan nghiêm nhiên đã trở thành tiêu điểm chú ý của toàn hội trường.

Sau khi Đường Hoan tuyên bố hội chiêu đãi ký giả chính thức bắt đầu, dưới đài phóng viên các tạp chí lớn đều bắt đầu đặt vấn đề. Ngay từ đầu còn quy củ hỏi về nội dung bộ phim mới, nam nữ diễn viên chính trong lúc đó có quan hệ hòa hợp hay không theo đúng vấn đề mở đầu như thường lệ, sau đó đề tài vừa chuyển, tất cả mũi nhọn đều hướng về phía Lăng Tiểu.

Tại đây không thể không nhắc đến một chút, nếu đổi lại là cá nhân ai gây ra loại tai tiếng này, có lẽ truyền thông sẽ không hứng thú nhiều như vậy. Nhưng là tồn tại của Lăng Tiểu xác thực rất có giá trị giải trí. Thứ nhất Lăng Tiểu dựa vào danh tiếng của Đường Hoan, có thể nói là một đêm thành danh, sách mới xuất bản vừa đưa ra thị trường liền đứng đầu bảng về lượng tiêu thụ, nhưng lại hết lần này đến lần khác thái độ trầm trầm, cũng không nhận phỏng vấn của giới truyền thông, tấm ảnh chụp cũng khó có thể nhìn rõ. Thứ hai bộ dạng Lăng Tiểu thật sự không tồi — không thể trách mọi người có loại tâm tính phân biệt này, mà ngẫm lại, một người xấu xí nếu âm ỉ chuyện xấu về đồng tính luyến ái tám chín phần mười sẽ làm cho người ta cảm thấy có chút ghê tởm. Nhưng là một cậu bé mặt mày tinh xảo xinh đẹp mắc phải loại truyện này, mọi người sẽ gặp cảm thấy đây là trào lưu mới khác biệt, còn có chút hứng thú đặc biệt. Hiểu kỳ là bản tính của loài người, Lăng Tiểu lại không tình nguyện như thế nào, cũng không thể không đứng mũi chịu sào khi ở vị trí đáng xấu hổ như vậy.

“Tôi muốn hỏi tác giả tiểu thuyết Triển Lăng Tiểu một vấn đề. Đối với chuyện hai ngày trước anh bị chụp ảnh thân mật ôm nhau cùng bạn bè đồng giới, anh có suy nghĩ gì? Hoặc nói cách khác anh có gì để giải thích?”

Lăng Tiểu gian nan ngẩng đầu: “Cái kia là hiểu lầm.”

“Hiểu lầm? Xin hỏi có gì hiểu lầm ở đây?”

“Người kia không phải tôi.”

Lời vừa nói ra, dưới khán đài một mảnh ồ lên. Lập tức liền có người chất vấn: “Nhưng tấm ảnh bị chụp đến là ở cửa nhà của anh, không phải anh thì đó là ai?”

Lăng Tiểu dùng ánh mắt cầu cứu vụng trộm nhìn thoáng qua Đường Hoan, nhưng mà người đàn ông kia lại vẫn lộ ra vẻ thông dong mỉm cười ngồi ngay ngắn trên ghế, không mấy may có chút ý giúp đỡ.

“Xin lỗi, tôi chỉ có thể trả lời, người kia không phải tôi.....” Lăng Tiểu chỉ có thể một mình tiếp tục chiến đấu hăng hái, giọng nói đều có chút run rẩy, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

“Nếu không phải anh, vậy xin hỏi là ai?”

“Chúng quý cũng không có thể là người qua đường đi?”

“Xin hỏi anh hiện tại là sống một mình sao? Hay còn có mặt người khác ở chung?”

“Xin hỏi anh quen biết người trên tấm ảnh kia sao?”

.....

Một câu so với một câu ném đến khí thế càng bức người, Lăng Tiểu chỉ cảm thấy bản thân rất nhanh chóng bị mấy vấn đề này bao phủ. Vì sao những người này đều phải nhằm vào cậu? Vì sao bọn họ nhất định phải thông đồng lại không tha cho cậu?

Không thể thừa nhận, không thể thừa nhận..... Nói cái gì cũng không thể thừa nhận.....

Đường Hoan nói, tuyệt đối không thể thừa nhận.

Đây là hội chiêu đãi ký giả, sẽ là chương trình giải trí các đài đài truyền hình mà lan rộng ra. Cha cậu chắc chắn ngồi ở trước tivi xem, nếu thừa nhận ông ấy có lẽ cũng xem được..... Lăng Vi nói không chừng còn có thể nói cho bạn học, đêm nay anh trai tôi lên truyền hình nha!

Cậu chết cũng không thể thừa nhận!

“Xin hỏi.....”

Lăng Tiểu mạnh mẽ ngẩng đầu, thốt ra: “Người kia là ai có quan trọng như vậy sao? Ở trước cửa nhà của tôi chụp thì sao? Chẳng lẽ nhà của tôi chỉ có mình tôi là đàn ông thôi sao?”

Toàn hội trường có ba giây yên tĩnh.

Đường Hoan vốn là vẫn duy trì thái độ không liên quan của mình. Sau khi nghe đến những lời này của Lăng Tiểu, rõ ràng rung động một chút, có chút không thể tin được nhìn cậu một cái.

Mặt Lăng Tiểu đỏ lên, trong con ngươi tồn tại thần sắc gần như không khống chế được. Đường Hoan trầm kêu không tốt, biết cậu đã bị ép buộc đến mức gần như sụp đổ, vội vàng đoạt lấy micro: “Mọi người xin hãy tận lực hỏi một chút vấn đề liên quan đến bộ phim, chuyện cá nhân riêng tư xin đừng hỏi tới nhiều, được không?”

Dưới đài một mảnh thì thầm với nhau, Đường Hoan chậm rãi nhíu mày: “Vậy là nói các vị đã không có vấn đề nào khác muốn hỏi?”

Một lời này của anh ta vừa nói, không khí lại lập tức sôi nổi hẳn. Các phóng viên đều bắt đầu hỏi về vấn đề bộ phim mới, dù sao lần này hội chiêu đãi ký giả không phải buổi họp báo để làm sáng tỏ chuyện cá nhân Lăng Tiểu, về bộ phim mới vẫn có chứa rất nhiều điều kỳ thú cần khai thác.

Hội chiêu đãi ký giả chấm dứt, Lăng Tiểu lập tức thoát khỏi, cả người đều hư nhuễn. Cậu ngồi ở trong xe Đường Hoan, ngơ ngác dựa lưng vào ghế, ánh mắt mờ mịt nhìn cửa kính xe.

Đường Hoan khởi động xe, một câu cũng không nói.

Anh ta biết Lăng Tiểu yếu đuối, nhưng không nghĩ tới cậu lại sợ hãi đến trình độ này—nói những lời này trước mặt giới truyền thông, bản thân vậy mà lại thoái thác sạch sẽ, nhưng đội săn tin này sao có thể dễ dàng buông tha cho cậu?

Có phải nên có lòng tốt thông báo cho Đinh Nghi một chút để phòng tránh tình thế bất lợi này hay không?

Đường Hoan nhin không được cười cười tự giễu, quên đi, có lẽ là mình suy nghĩ quá nhiều.

Đinh Nghi cũng không phải ngôi sao gì, loại sự tình bất quái này nếu cùng Lăng Tiểu gỡ bỏ không còn liên quan, sẽ không có giá trị gì nữa đi?

Dù sao hẳn là không có tờ báo nào lại nhằm chán đến đi đăng tin tức về người nhà của nhân vật quần chúng nào đó có khuynh hướng đồng tính chứ?

Mà hết thấy này, Đinh Nghi đương nhiên là không có chút nào cảm kích.

Y tan tằm giống như mọi ngày, ngồi xe về nhà, sau đó lấy chìa khóa ra mở cửa. Tại đây trong nháy mắt, một chiếc xe nhỏ đứng cách đó không xa bỗng nhiên vụt lại phía y, sau đó khi đi qua bên người y, từ cửa kính xe vươn ra một cái camera hướng về phía y “Tách tách” rồi nhanh chóng đóng cửa lại, không đợi y phục hồi lại tinh thần, chiếc xe nhanh như chớp liền chạy mất.

Đinh Nghi chẳng hiểu gì sừng sốt nửa ngày, cho đến khi Lăng Tiểu mở cửa cho y, y vẫn không nghĩ ra bước vào nhà.

“Hội chiêu đãi ký giả diễn ra như thế nào?” Đinh Nghi vừa cởi giày vừa hỏi một câu, “Tôi ở công ty chưa kịp xem tivi, hẳn là sẽ có phát lại đi?”

Khuôn mặt Lăng Tiểu trắng bệch nhìn y: “Đinh Nghi, xin lỗi.....”

“Àn?” Y nghi hoặc ngẩng đầu.

“Tôi, tôi nói lỡ lời”

Cậu còn nói sai điều gì?

Đinh Nghi bỗng nhiên nghĩ đến chuyện vừa mới có người chụp ảnh của y..... Sắc mặt y nháy mắt trở nên xanh mét, không dám tin nhìn Lăng Tiểu: “Cậu, cậu sẽ không ở hội chiêu đãi ký giả nói.....nói.....”

Mắt thấy Lăng Tiểu cúi đầu, run rẩy cực độ không dám hé răng, Đinh Nghi chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết xông thẳng lên não.

Y quá oan uổng..... Gánh vác quá to lớn a.....

21. Chương 21

“Cậu đến tốt cùng là đã nói cái gì?” Đinh Nghi bộc phát gầm lên giận dữ, cho dù giữ thái độ đúng mực đến giờ cũng phí công. Y quả thực không dám tưởng tượng..... Lăng Tiểu là bị sợ đến choáng váng hay là bị buộc đến điên rồi? Đó là trên truyền hình a, sẽ lan ra nha! Nhan Mộ Thương thấy được liệu sẽ nghĩ như thế nào? Y có thể tha thứ Lăng Tiểu nhút nhát, tha thứ cậu trốn tránh, tha thứ cậu không chịu thừa nhận, thậm chí có thể ở trước mặt Triển Minh Hào thay cậu đem chuyện này chống đỡ — nhưng y không thể tha thứ Lăng Tiểu vậy mà ở hội chiêu đãi ký giả bán đứng y!

“Tôi, tôi cũng chưa nói đó chính là anh.” Lăng Tiểu sợ hãi, vội vàng mở miệng giải thích, “Tôi chỉ là nói, chỉ là nói trong nhà của tôi cũng không phải chỉ có mình tôi là đàn ông mà thôi.....”

Thanh âm càng ngày càng nhỏ, Đinh Nghi lạnh lùng nhìn vào mắt cậu, khiến cho cậu hận không thể đem chính mình co rút lại thành đám không khí.

Đinh Nghi..... Chưa từng dùng loại ánh mắt không mang theo chút độ ấm như thế này nhìn cậu.

“Thế có cái gì khác nhau sao?” Đinh Nghi lạnh lùng cười, “Cho nên những phóng viên kia muốn tới chụp người đàn ông sống cùng nhà cậu là ai phải không?”

Lăng Tiểu không dám đối mặt với y, chỉ cúi đầu, ngập ngừng nói: “Anh, anh cùng Nhan đại ca cũng không phải ngôi sao gì, bọn họ chụp rồi cũng sẽ không ra sao.....”

Trong nháy mắt, Đinh Nghi cảm thấy vô cùng thất vọng.

Lăng Tiểu nói đúng, y cùng Nhan Mộ Thương cũng không là nhân vật lớn nào, cho dù đem y ra bán đứng cũng không sao. Cho dù ngày mai trên báo thực sự đăng ảnh chụp của y, nói y là đồng chí, là người biến thái đêm hôm khuya khoắt cùng đàn ông ôm nhau, y cũng sẽ không bởi vậy mà mất công việc, hoặc là làm thiệt hại đáng kể việc làm ăn.

Lăng Tiểu trong lòng nhất định nghĩ y cùng Nhan Mộ Thương là bạn tốt thôi, việc oan ức này cũng không có quan hệ gì.

Nhưng Lăng Tiểu..... Người kia là người yêu cậu, cậu vẫn nói cậu yêu người ấy, toàn tâm toàn ý tin cậy người ấy a. Nhan Mộ Thương dù nuông chiều cậu, đau tiếc cậu như thế nào cũng không có khả năng không bị thương tổn đi?

Cậu thực sự cho rằng lòng người quá kiên cường rồi.

“Nhan Mộ Thương biết chuyện này chưa?”

“Tôi, tôi còn chưa đi tìm anh ấy.” Lăng Tiểu ở trong lòng cũng sợ, sợ Nhan Mộ Thương sau khi xem chương trình này sẽ giận dữ, cho nên vẫn không dám gọi điện thoại cho hắn. Cậu còn nghĩ may mắn, nói không chừng Nhan Mộ Thương bận bịu, căn bản là không xem việc này — nếu anh ấy không xem đến vậy mọi sự thật êm đẹp.

Nhưng mà câu nói đầu tiên của Đinh Nghi đập nát ảo tưởng của cậu: “ Hội chiêu đãi ký giả của cậu cùng Đường Hoan, Nhan Mộ Thương không có khả năng không xem trên truyền hình. Cậu ta còn không gọi điện thoại cho cậu, tôi chỉ sợ đã tức giận vô cùng. Chính cậu đi giải thích cho cậu ta đi..... Lăng Tiểu, cậu không thể lại trốn ở đó như vậy, cậu phải nghĩ rõ ràng, trốn tránh chỉ nhất thời một lúc nhưng cậu trốn được cả đời sao?”

Sau một lúc lâu, Lăng Tiểu run run mở miệng: “Tôi, tôi.....tôi chờ thêm một thời gian rồi sẽ đi tìm Nhan đại ca.....”

Đinh Nghi thật muốn tát xuống một cái.

Y như thế nào lại đem Lăng Tiểu dưỡng thành loại tính cách này? Xảy ra sự tình cũng sẽ trốn tránh, chỉ biết trốn tránh, một thời gian sau ảo tưởng cái gì cũng đều giải quyết dễ dàng, cái gì cũng đều có thể giống như chưa từng xảy ra trở lại quỹ đạo ban đầu..... Cho dù sợ, chẳng lẽ ngay cả người yêu mình cũng không dám đối mặt? Chẳng lẽ ngay cả một câu giải thích cũng không dám nói?

Lăng Tiểu thấy ánh mắt y nhìn xuống sắc bén, rốt cuộc không chịu nổi, rốt cuộc khóc ra: “Tôi, tôi không phải sợ Nhan đại ca mắng tôi..... Tôi là sợ anh ấy giận dữ, căn bản là không muốn tiếp tục hẹn hò cùng tôi. Anh cũng nói, anh ấy đến bây giờ cũng chưa gọi điện thoại cho tôi, anh ấy nếu tức có thể đến mắng tôi a! Nhưng là anh ấy.....anh ấy cái gì cũng không nói, đến để ý cũng không để ý tôi.....”

“Cậu ta không đến tìm cậu, cậu vì sao không đi tìm cậu ấy?” Đinh Nghi kiềm chế lại tức giận, “Vốn chính là cậu sai, cậu còn muốn chờ cậu ta tới tìm cậu trước sao?”

“Anh ấy nếu thật sự không muốn tiếp tục dây dưa, tôi cũng không có cách nào. Dù sao, dù sao anh ấy cũng có thể tìm được người tốt”

“Ba!” một tiếng vang lên, một cái tát của Đinh Nghi rốt cuộc dừng ở trên khuôn mặt Lăng Tiểu.

“Cậu làm cho tôi vô cùng thất vọng rồi, Lăng Tiểu.” Đinh Nghi lạnh lùng nhìn cậu, “Tình cảm đã hơn một năm, ở trong lòng cậu cũng chỉ có chút ấy phân lượng? Cậu sợ mình sau khi nổi danh, quan hệ cùng cậu ấy đối với cậu tạo thành phiền phức sao? Tôi cho tới bây giờ cũng không biết.....cậu là con người ích kỷ như vậy.”

Lăng Tiểu bưng mặt, ngơ ngác nhìn Đinh Nghi sập cửa đi ra ngoài.

Nước mắt “lách tách lách tách” rơi xuống, lời nói kia của Đinh Nghi thật sự làm cậu vô cùng đau đớn. Cậu không có nghĩ như vậy, cậu không phải sợ chính mình sau khi nổi danh phải đối mặt với tin tức không tốt mới nói Nhan Mộ Thương không muốn tiếp tục, cậu cũng không có biện pháp trong lời nói..... Cậu chính là cũng đối bản thân cảm thấy hết hi vọng.

Từ trong đáy lòng tự mình xem thường mình, tự mình khinh bỉ mình.

Nếu là Đinh Nghi..... Nếu đổi lại là Đinh Nghi, anh ấy nhất định so với mình dũng cảm hơn rất nhiều đi? Sẽ không trốn tránh, sẽ không nói dối, sẽ thản nhiên cười thừa nhận tất cả đi?

Cậu có biết bao hâm mộ.

Nhưng là cậu.....mặc kệ nỗ lực bao nhiêu cố gắng, mặc kệ vất vả cỡ nào muốn thay đổi chính mình, xét đến cùng, lại vẫn là kẻ nhát gan đối mặt với chuyện gì chỉ biết lui thành một đồng yên lặng khóc.

Cậu nghĩ yêu Nhan Mộ Thương, cậu sẽ càng trở nên dũng cảm.....

Hóa ra Lăng Vi cho tới bây giờ đều không có nói sai, người như cậu chính là đến lúc già, lúc chết đi cũng không có gì thay đổi.

Hạnh phúc, cho tới bây giờ chỉ cùng cậu gặp thoáng qua.

...

Đinh Nghi quảng cửa đi ra ngoài, trong gió lạnh hỗn loạn đi một mạch, đi ngang qua một tiệm mì còn mở cửa vào ăn một bát, trả tiền đi ra rồi lại không mục đích đi một hồi dọc theo đường cái, dần dần tỉnh táo lại.

Y vì sao tức giận? Y vì sao hướng về phía Lăng Tiểu bộc phát cơn tức lớn như vậy? Không phải vì chính mình, mà là vì..... Nhan Mộ Thương?

Y chỉ có thể cười trừ. Chẳng qua là tình cảm của người khác, y tội gì đi nhúng tay vào? Hai người kia ở bên nhau cũng tốt, chia tay cũng tốt, y không phải cứ thờ ơ lạnh nhạt là tốt rồi sao? Y hận Lăng Tiểu gặp chuyện không gánh vác, nhưng cậu ấy đâu phải thiên tài cái gì cũng biết, đến mức tức thành như vậy sao?

Y chưa từng ra tay đánh Lăng Tiểu.

Nhịn không được cười khở ra tiếng, Đinh Nghi than thở đưa tay nhu cái trán. Tình cảm đã hơn một năm tính là cái gì đây? Không người nào quy định ai cùng ai nhất định phải bên nhau đi?

Không người nào quy định ai tuyệt đối không thể phụ ai chứ?

Chậm rãi lấy từ trong túi ra một điều thuốc, ngậm trên miệng lại thế nào cũng tìm không thấy cái bật lửa. Đinh Nghi đưa tay vào túi quần sờ loạn, bỗng nhiên “Đinh” một tiếng, một chiếc bật lửa đã bật lên xuất hiện ở trước mặt y.

Y kinh ngạc ngẩng đầu.

Nhan Mộ Thương đứng ở trước mặt y, cách đó không xa, xe cậu ta đỗ ở đó.

Hai người đứng ở ven đường mặt đối mặt, thế nhưng không nói lời nào.

Đinh Nghi trước lần đi công tác từng cùng Nhan Mộ Thương hoàn toàn trở mặt, nhiều ngày như vậy chưa từng liên hệ. Nhưng hiện tại muốn như thế nào đây? Cười lạnh một tiếng quay đầu bước đi? Hay là làm bộ như không biết, chính mình tìm một nơi đi mua cái bật lửa?

Đinh Nghi cuối cùng vẫn là đi lại gần, bật lửa trong tay Nhan Mộ Thương châm điều thuốc kia.

“Cậu muốn đi tìm Lăng Tiểu sao?” Đinh Nghi vẻ mặt mỗi mọt, rút điều thuốc phất phất tay, “Cậu ấy đang ở nhà.”

“Tôi tìm em ấy, nghe em ấy giải thích vì sao ở hội chiêu đãi ký giả lại nói những lời kia sao?” Nhan Mộ Thương cười đến có chút âm lãnh, “Tôi quả thật không nghĩ tới, em ấy thế nhưng lại khai ra cậu.”

Sắc mặt Đinh Nghi hơi đổi: “Có ý gì?”

“Tôi thiếu chút nữa cho rằng, em ấy đều biết rồi—” Thanh âm Nhan Mộ Thương đột nhiên thấp xuống, cơ hồ là dán ngay tại lỗ tai Đinh Nghi “...sự tình chúng ta trước kia, em ấy đều đã biết”

Đinh Nghi đột nhiên nghiêng đầu, điều thuốc trong tay gần như bị bẻ gãy: “Đừng đến tìm tôi để trút giận! Cậu muốn giận muốn mắng thì tìm Lăng Tiểu đi!”

“Tôi vì sao lại mắng em ấy?” Nhan Mộ Thương nhẹ giọng cười rộ lên, “Em ấy nhất gan, tôi biết. Em ấy không dám thừa nhận, tôi cũng hiểu được. Đinh Nghi, cậu vì sao lại đánh em ấy?”

Ánh mắt Đinh Nghi phát lạnh.

“Tôi vừa mới từ nhà cậu đi ra.” Nhan Mộ Thương chậm rãi nói, “Lăng Tiểu nói cậu mắng em ấy, mắng em ấy không quý trọng tôi..... Ha ha, Đinh Nghi, tôi cũng không biết cậu quan tâm tôi như vậy?”

Đinh Nghi tức giận đến ngón tay đều phát run: “Cậu, cậu –”

“Cậu cùng em ấy có cái gì khác nhau sao?” Nhan Mộ Thương thanh âm cười lạnh, gần từng tiếng tiến vào trong tai Đinh Nghi, “Cậu đã làm chuyện tình gì, cậu không phải cũng như vậy không dám thừa nhận sao?”

22. Chương 22

Cậu cùng em ấy không phải giống nhau sao, dám làm không dám thừa nhận?

Những lời này tựa như một lưỡi kiếm sắc bén, trực tiếp đâm thẳng vào ngực Đinh Nghi. Nhan Mộ Thương lại một lần nữa ở trước mặt y kéo xuống cái mặt nạ nhô nhô ôn hòa kia, con ngươi đầy hàn ý nhìn chăm chăm vào y.

“Lúc này cậu muốn cùng tôi đòi lại nợ cũ sao?” Đinh Nghi tránh đi ánh mắt hắn, cố gắng phải mở lời nói đề tài này, “Là chính cậu nói, chuyện tình quá khứ của chúng ta cũng không cần phải nhắc lại.”

“Chẳng lẽ cậu thật sự cho tới bây giờ không nghĩ tới, có một số việc vẫn nên nói rõ ràng mới tốt sao?” Trong thanh âm Nhan Mộ Thương rõ ràng có cả phần nộ cùng nhẫn nại, “Chúng ta.....lên xe rồi nói đi.”

Đinh Nghi cả kinh, theo thói quen định sẽ cự tuyệt.

“Không muốn?” Nhan Mộ Thương cười lạnh, “Cậu muốn đứng ở bên đường lớn cùng tôi ôn chuyện sao?”

Đinh Nghi cảm thấy phát lạnh, trong con ngươi của Nhan Mộ Thương cường ngạnh không tồn tại một tia có thể cự tuyệt, xem ra đêm nay nếu không hảo hảo nói chuyện cùng cậu ta, cậu ta sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Nhưng vào thời điểm như thế này, chẳng lẽ không phải cậu ta hẳn là nên cùng Lăng Tiểu nói chuyện sao? Hay là cậu ta tính dưỡng cùng nhường nhịn nhiều năm như vậy đã hao phí hết, đề tài hai người trốn tránh mười bảy năm, cậu ta nhất định phải lại một lần nữa khơi lại?

Đinh Nghi cũng cười lạnh: “Được, chúng ta lên xe.”

Mười bảy năm, mặc kệ bọn họ lúc đó trải qua dây dưa đến tột cùng là loại quan hệ gì, nay cũng đã hóa thành tro.

Hiện tại là muốn cầm đồng tro này, lại hóa thêm một lần sao?

Nhan Mộ Thương khởi động xe, Đinh Nghi vội vàng thắt dây an toàn, sau đó xe liền thẳng tắp đi. Dọc đường đi hai người đều duy trì trầm mặc, phong cảnh hai bên đường “vù vù” lùi về phía sau, sắc mặt Đinh Nghi càng lúc càng trắng, trong lòng bàn tay, trên trán tất cả đều là mồ hôi, cuối cùng rốt cục không thể nhịn được nữa kêu lên: “Cậu dừng xe lại cho tôi — đủ rồi, cậu không muốn sống nữa!”

“Két —” một tiếng, Nhan Mộ Thương một cước giẫm xuống phanh lại. Đinh Nghi thiếu chút nữa từ trên chỗ ngồi bắn lên phía trước, quay đầu sang tức giận mắng: “Cậu là muốn chết sao?!”

Nhan Mộ Thương thản nhiên nói: “Tôi quên mất là cậu sợ ngồi xe.”

Đinh Nghi bị một cỗ tức giận lấp đầy cổ họng, cuối cùng vẫn là miễn cưỡng nhẫn xuống. Sau khi tinh thần ổn định lại nhìn nhìn bốn phía, bây giờ mới phát hiện Nhan Mộ Thương chạy xe đến một con đường mới thi công, đang đứng ở ven đường. Trên đường lớn ngẫu nhiên có mấy chiếc xe nhỏ chạy qua, trong bóng tối đèn đường vàng lóe sáng, bốn phía im lặng ngoài ý muốn.

Cậu ta là cố ý chọn địa điểm như vậy đi?

Biểu tình Nhan Mộ Thương trái lại vẫn lộ ra một mảnh trấn tĩnh. Trong xe mở điều hòa, còn có bài hát không rõ tên ở trong xe truyền ra. Đinh Nghi bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười — không khí như vậy thích hợp cho hai người đến cãi nhau sao?

Không cãi nhau..... Chẳng lẽ bọn họ tới để tâm sự?

“Đinh Nghi.” Giọng nói Nhan Mộ Thương bỗng nhiên truyền tới, “Chuyện tình khi đó, cậu thật sự có thể quên đi hoàn toàn sao?”

Đinh Nghi hô hấp căng thẳng, quay đầu đi chỗ khác: “Đúng, tôi đã quên.”

“Cậu đã quên?” Nhan Mộ Thương rất nhanh nhìn chằm chằm Đinh Nghi, từ trong cổ họng phát ra một câu cứng đờ, sau đó bỗng nhiên liền bộc phát, bổ nhào qua lưng hăng đê lại bả vai Đinh Nghi, giận dữ hét lên, “Cậu đã quên?! Cậu dựa vào cái gì dám quên?! Bị cậu làm là tôi! Cậu con mẹ nó dám bảo tôi đã quên sao?!”

Đinh Nghi đã ần ần mười bảy năm lửa giận cũng phát ra: “Không phải cậu bảo tôi quên đi sao? Là ai năm đó rầm cũng chưa đánh một cái đã bỏ chạy? Là ai về sau quay lại nói làm bạn là tốt rồi chúng ta không nói tới chuyện trước kia nữa? Vậy cậu muốn tôi như thế nào? Lại làm cậu thêm lần nữa sao?”

Nhan Mộ Thương khóe miệng run rẩy: “Tôi khát! Tôi muốn chết chắc? Lại bị cậu làm thêm một lần? Cậu không có kỹ thuật hơn nữa cái kiểu làm bừa này.....cậu con mẹ nó có biết tôi đau nhiều lắm không? Tôi thiếu chút nữa bị cậu giết chết!”

Tà tính giấu ở trong lòng Đinh Nghi rốt cục phát tác, cười lạnh nói ra một câu so với một câu càng ác độc:

“Khó trách cậu nói tôi uống say khí lực không tốt..... Bởi vì không đem cậu làm đến chết sao?”

Nhan Mộ Thương cũng cười lạnh: “Đó là tôi đối với việc đá gãy hai cái xương sườn của cậu bày tỏ một chút thương tiếc thôi!”

Miệng vết thương một khi bị vạch trần, một khi gặp ánh sáng hóa ra là không chịu nổi như vậy. Hai người từng có duy nhất một lần thân mật đó..... Cùng với bạo lực tàn khốc, đánh đấm lẫn nhau..... Còn có màn không chịu nhận lỗi với nhau.

Mẹ nó đều là hỗn đản, không phải sao?

Đinh Nghi bỗng dừng cười ha hả: “Cậu vẫn còn so đo sao Nhan Mộ Thương? Không sai, cậu là bị tôi thương. Đối với cậu cũng không dễ chịu. Ngược lại cậu được rời đi một cách phóng khoáng, thời điểm tôi mẹ nó phải cầm ống thở nằm ở bệnh viện, thời điểm trường học còn muốn cho tôi thôi học..... Còn có thời điểm Đường Hoan sau khi tự sát được cứu sống, khi đó nhìn tôi nói tôi đến chết cũng không thể yên ổn..... Tôi đã chịu báo ứng rồi, cậu còn cảm thấy không đủ sao?”

Gương mặt Nhan Mộ Thương vặn vẹo, rốt cục quát lên một tiếng lớn: “Cậu mẹ nó không phải không yêu đàn ông sao?! Cậu không phải trước mặt Đường Hoan nói cậu chính là uống say sao?!”

Hắn đi được nhưng chật vật, đi được nhưng chột dạ. Nhưng Đinh Nghi lại cho rằng hắn lấy cớ ra nước ngoài sao? Uống say rồi thương hắn..... Đây là chuyện khiến y kiêu ngạo cần phải vui vẻ sao?! Trước mặt Đường Hoan nói mình không yêu đàn ông, bị hắn một cước đá gãy xương sườn lăn đến dưới giường cũng không đánh trả, không phải chính là người đàn ông này sao?!

Đinh Nghi sửng sốt một chút, sau đó chậm rãi nở nụ cười. Cười lạnh lùng, không có một chút độ ấm: “Cậu không phải còn trước mặt Đường Hoanmắng tôi không phải cái thứ gì () sao?”

() thứ: từ này ở đây mang ý ghét bỏ

Chuyện cũ giống như loài rắn cứ triền miên quấn lấy.

Đinh Nghi không có cách nào khác lảng tránh bỏ qua đoạn quá khứ này. Y từng điên cuồngmượn rượu khí lực mạnh hơn Nhan Mộ Thương. Một thằng con trai kiêu ngạo như vậy, tự phụ như vậy, thế nhưng bị y dựa vào cả người mạnh mẽ cứng rắn đè ép hẳn xuống.

Khi đó ánh mắt Nhan Mộ Thương nhìn y, thật sự là ngay cả tâm tình muốn giết y cũng đều có.

Ai có thể biết tâm tình Đinh Nghi khi đó là dạng gì? Rõ ràng là y thích hắn trước, rõ ràng là trước Đường Hoan y đã chú ý tới người con trai giống như vầng thái dương chói sáng này! Người con trai cùng y sống ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau, vậy mà chính y lại hâm mộ tất cả mọi thứ của người con trai này.....

Y không dám mở miệng, nghĩ đến mình là biến thái, sợ bị Nhan Mộ Thương phát hiện mà khinh bỉ, thật cẩn thận che giấu tình cảm. Sau khi biết được Đường Hoan cùng Nhan Mộ Thương ở bên nhau, y khiếp sợ đến tột cùng.

Y mắng Đường Hoan có bệnh, mắng Nhan Mộ Thương có bệnh..... Kỳ thật người chân chính có bệnh là chính y.

Y rõ ràng ghen tị, cũng phải giả bộ không tính toán, cũng không quan tâm. Y nghĩ cứ như vậy đi.....Y không phải là chậm hơn một bước, mà là ngay từ đầu đã không có cơ hội.

Bởi vì Nhan Mộ Thương vẫn luôn chán ghét y.

Mà y, lại vô sỉ như vậy. Biết rõ chính mình bị người nọ chán ghét, bị người nọ khinh thường, vẫn không khổng chế được làm ra những chuyện không thể tha thứ..... Phản bội Đường Hoan, thương tổn Nhan Mộ Thương, kết cục chính mình cũng xuống dốc.

Nhan Mộ Thương không có mắng sai, y của mười bảy năm trước xác thực không phải cái loại tốt đẹp gì.

Bên trong xe giống như yên tĩnh quá mức.

“Coi như hết.” Cuối cùng, vẫn là Đinh Nghi mở miệng trước, “Chuyện tới bây giờ còn nói nữa thì có ý nghĩa gì..... Đường Hoan cũng tốt cậu cũng tốt, hiện tại không phải đều không tồi sao? Tôi..... Tôi vẫn là nợ cậu một cái công đạo, cậu hiện tại không phải đã có Lăng Tiểu sao? Đừng nhớ kỹ những sự tình này nữa.” Dừng một chút, y lại thở dài một hơi, “Trở về đi, lái xe chậm một chút.”

Nhưng mà Nhan Mộ Thương tựa hồ hoàn toàn không có đem lời nói của y nghe vào: “Tốt lắm, cậu cho tôi đề lại một lần, tôi sẽ không tiếp tục so đo với cậu nữa.”

Đinh Nghi khiếp sợ nhìn hắn: “Cậu có bệnh sao?”

Người đàn ông này năm đó rời đi, rồi từ Mĩ trở về lần nữa xuất hiện ở trước mặt y, lại qua mười năm Mười năm bọn họ đều giả bộ tiếp tục sống yên ổn cùng nhau, hiện giờ mới nhớ tới muốn đến trả thù y sao?

Hay là hắn bị Lăng Tiểu làm cho tức quá, cho nên mới không có việc gì đến đây lôi kéo y trả lại nợ cũ?

“Tôi nhất định phải áp cậu một lần.” Nhan Mộ Thương nghiêng răng nghiêng lợi, dùng ánh mắt bình thường rõ ràng đã không lớn nhìn y, “Cậu dám nói cậu đã quên hoàn toàn..... Tôi kháo!”

Đinh Nghi nhìn Nhan Mộ Thương, cả người dần dần phát lạnh.

Xong rồi..... Y đã nhìn ra, Nhan Mộ Thương hôm nay quả nhiên là bị kích thích quá lớn, đây là muốn bắt y đến để trút hết phần nộ rồi.....

Vừa thấy Nhan Mộ Thương động người, Đinh Nghi hoảng hốt ngay lập tức tiên hạ thủ vi cường (), đánh một quyền đem Nhan Mộ Thương nằm úp trên tay lái, ôm bụng không dậy được, sau đó nhanh chóng mở cửa xe, xông thẳng ra ngoài.

() tiên hạ thủ vi cường: người ra tay trước là người chiếm được lợi thế

Y vẫy một chiếc taxi chạy mất dạng.

23. Chương 23

Nhan Mộ Thương không hề phòng bị sau khi bị một cú kia của Đinh Nghi đánh ngã, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đinh Nghi như con thỏ nhảy dựng lên chạy đi mất.

Trong nháy mắt, nếu không phải bụng dưới đau nhức, hắn thật muốn cười to ra. Vì trên gương mặt của Đinh Nghi biểu tình hoảng sợ như vậy đúng là ngàn năm khó gặp. Ở Mĩ bấy năm kia, hắn không lúc nào là không nghĩ sẽ có một ngày phải trực tiếp xé rách gương mặt luôn làm ra vẻ kia của Đinh Nghi, buộc y lộ ra thái độ yếu đuối khi đối diện với mình, nhìn y khóc cầu xin tha thứ rên rỉ trần trọc dưới thân mình, có thể bị hắn làm đến ngất xỉu đi, làm đến chết đi sống lại mới hả giận.

Hắn hận Đinh Nghi, đương nhiên hắn cũng biết, Đinh Nghi cũng hận hắn.

Bị Đinh Nghi mạnh hơn, đời này Nhan Mộ Thương thấy tối nhất chính là cái đêm đó. Đêm đó hắn đến ký túc xá Đinh Nghi tìm Đường Hoan, cửa không khóa, hắn liền không chút khách khí đẩy cửa đi vào. Trong phòng ngủ tối như mực không bật đèn, hắn sờ soạng ở trên vách tường một hồi lâu, ấn công tắc lại vẫn là một mảnh đen tối.

Bóng đèn bị hỏng rồi sao? Hắn nghi hoặc buông tay, ánh mắt dần dần thích ứng với bóng tối, sau đó thấy rõ ràng Đinh Nghi đang ngồi ở trên giường.

“Này, nhìn thấy Đường Hoan không?” Hắn đi qua, mở miệng hỏi.

Đinh Nghi ngẩng đầu, Nhan Mộ Thương bị dọa giật mình – hai tròng mắt Đinh Nghi một mảnh đỏ đậm, từ trên mặt đến cổ tất cả đều ửng đỏ không bình thường. Mùi vị nồng đậm của rượu xông vào lỗ mũi, Nhan Mộ Thương hiểu được, Đinh Nghi uống rượu, lại không phải chỉ uống một chút.

“Cậu uống rượu?” Nhan Mộ Thương lập tức nhăn mi lại, “Phải bị xử phạt!”

Học sinh trung học uống rượu là trái với nội quy trường học. Hấn là lớp trưởng, nhìn thấy không thể không quản. Đình Nghi này luôn không an phận, luôn gây cho hấn phiền toái, không phải đánh nhau thì chính là không nộp bài tập. Thân là lớp trưởng, có đôi khi hấn thật sự thực hy vọng lớp học không người đáng ghét này.

Đình Nghi mơ hồ lầu bầu một câu, Nhan Mộ Thương không có nghe rõ, chợt nghe thấy cái gì hai chữ “sinh nhật”. Đảo mắt, hấn nhìn đến trên bàn trong phòng bày một chiếc bánh ngọt đã bị ăn phân nửa, loại bánh này rất nhỏ, vừa thấy đã biết là loại bánh ngọt rẻ tiền. Một bình rượu vang nhỏ bị đổ ở một bên, là cái loại ngay cả nhãn hiệu Nhan Mộ Thương cũng chưa gặp qua, chắc cũng là loại rượu vang giá rẻ.

Nhưng mà cho dù là bánh ngọt giá rẻ, rượu vang giá rẻ, căn cứ vào điều kiện gia đình Đình Nghi, y hấn là phải tiêu hết tiền tiêu vặt có trên người mới mua nổi đi?

“Yoh, tự vì bản thân chúc mừng sinh nhật a.” Nhan Mộ Thương cười một tiếng, trong giọng nói không che giấu được sự châm biếm.

Thật sự là keo kiệt..... Nếu đổi lại là sinh nhật hấn, hoặc là sinh nhật Đường Hoan nhất định phải mời bạn bè đi ra bên ngoài ăn một bữa, cuối cùng còn muốn bao một quán KTV đi ca hát mới tính là tận hứng chứ.

() KTV: quán karaoke

Đình Nghi nghe được những lời này của hấn, cả người chấn động, gắt gao nhìn hấn, trong ánh mắt tràn ngập phần hận.

Nhan Mộ Thương bị y dùng loại ánh mắt này nhìn chằm chằm, lập tức phát hỏa. Hấn cùng Đình Nghi từ trước đến nay coi như là ghét bỏ lẫn nhau, nếu không phải e ngại mặt mũi Đường Hoan miễn cưỡng vẫn duy trì trạng thái bạn bè, hai người phỏng chừng là muốn ba ngày một trận nhỏ năm ngày một trận lớn đánh nhau rồi.

“Hỗn đản!” Hấn nghe được từ sâu trong yết hầu Đình Nghi khàn khàn phát ra hai chữ.

“Cậu nói cái gì?” Nhan Mộ Thương giận dữ, một phen túm áo Đình Nghi, “Cậu mắng lại một lần nữa xem?”

Đình Nghi bị hấn từ trên giường nhấc lên, thân mình giật giật, bỗng nhiên liền bổ nhào tới, hung hăng đem hấn đặt ở trên giường, một phen bóp cổ hấn: “Hỗn đản! Nhan Mộ Thương cậu là đồ hỗn đản vương bát đản, thằng nhãi con.....”

“Cậu mẹ nó buông tay cho tôi! Buông tay!” Nhan Mộ Thương hoảng hốt vội vàng muốn xốc Đình Nghi lên, nhưng sau khi tên này uống rượu liền giống như bị quái vật bám vào người, khí lực lớn kinh người, mặc cho hấn đẩy như thế nào đều đẩy không ra.

Nhan Mộ Thương trong cơn giận dữ chửi ầm lên: “Đinh Nghi cậu bị bệnh thần kinh! Cậu buông lão tử ra!”

Đinh Nghi bóp cổ hấn mạnh tay hơn một chút, đầu chậm rãi cúi xuống, tầm mắt đục ngầu không rõ dừng ở trên mặt hấn.

“Bệnh thần kinh?” Y bỗng nhiên nở nụ cười ha ha, cười đến da đầu Nhan Mộ Thương một trận run lên.

“Lão tử chính là bị bệnh thần kinh!”

Theo tiếng hét lên điên cuồng này, Đinh Nghi tựa như điên rồi đem hấn đặt ở dưới thân, xé mở quần áo hấn, lột quần hấn xuống, không hề có kỹ xảo không hề có trình tự gì liền xông vào trong cơ thể hấn.

Nhan Mộ Thương trước mắt tối sầm, đau đến suýt nữa ngất xỉu.

“Cậu cười nhạo tôi..... Cậu dựa vào cái gì cười nhạo tôi.....” Đinh Nghi cố sống cố chết ở trên người hấn làm càn gây sức ép, đem hấn lăn qua lăn lại, giống như con cá chết mặc người dày vò, “Tôi rõ ràng, tôi rõ ràng..... Cậu mẹ nó dựa vào cái gì khinh thường tôi!”

“Tôi..... Tôi thao tử tông nhà cậu.....” Nhan Mộ Thương đau đến xanh cả mặt, khuôn mặt bị Đinh Nghi ép vào trong gối, ngay cả tức giận mắng chửi cũng chỉ có thể phát ra đứt quãng.

Tóc bỗng nhiên bị túm lấy, mặt Nhan Mộ Thương bị ép nâng lên, trong lúc hỗn loạn hấn cảm giác được hai phiến môi ẩm ướt run run dán lên, không chút do dự mở miệng cắn xuống.

Một tiếng hô đau, tên con trai áp trên người hấn buông tay túm tóc hấn ra, tay khác giơ lên cao, dừng ở giữa không trung, nhưng không có đánh xuống.

“Tôi muốn giết cậu.....” Nhan Mộ Thương dùng hết khí lực điên cuồng hét lên, “Tôi nhất định phải giết cậu!”

Một giọt nước mắt lạnh lẽo rơi xuống trên tấm lưng trần của hấn.

Hấn sững sốt một chút, ra sức xoay người muốn nhìn xem chuyện gì xảy ra, đầu lại bị Đinh Nghi gắt gao đặt ở trên gối đầu, không thể nhúc nhích.

Ngay sau đó lại có hai giọt nước lạnh lạnh rơi xuống trên cổ hấn. Người nằm ở trên người hấn không có phát ra một tiếng động nào, chỉ là ấn đầu của hấn, không cho hấn quay lại.

Không có khả năng..... Không có khả năng.....

Đinh Nghi như thế nào lại có thể khóc? Cái tên dã man kia, cái tên suốt ngày xem hấn giống như rác rưởi, cái tên chỉ biết mỉm cười đối với Đường Hoan kia..... Cái tên ở trong lòng hận hấn đến nghiến răng nghiến lợi.....

Cái tên cho dù cùng người khác đánh nhau, cả người đầy vết thương khuôn mặt đầy máu, hốc mắt cũng sẽ không hồng chút nào..... Như thế nào lại có thể khóc?

Trên cửa truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa, cánh cửa bị đẩy ra lại bị khép lại, có người vào.

Đinh Nghi cùng Nhan Mộ Thương song song đứng chờ.

“Đinh Nghi cậu ở đâu?” Giọng nói Đường Hoan trong bóng đêm vang lên, “Đền lại hỏng rồi à?”

Ba giây tĩnh lặng.

“A –!”

Theo một tiếng thét chói tai của Đinh Nghi, Nhan Mộ Thương rút cục tìm lại khí lực, hung hăng đá một cú vào ngực Đinh Nghi. Đinh Nghi kêu rên một tiếng, từ trên người hấn lăn xuống, té trên mặt đất.

“Các cậu.....” Đường Hoan không dám tin bước lùi về phía sau, “Các cậu.....”

“Tôi không có!” Nhan Mộ Thương không để ý cả người đau nhức, giãy giụa từ trên giường dậy, “Là tên hỗn đản này..... cậu, cậu ta uống say!”

Đường Hoan cứng ngắc cúi đầu nhìn về phía Đinh Nghi: “Cậu, cậu thích Nhan Mộ Thương?”

Nhan Mộ Thương thân mình run lên, chỉ thấy Đinh Nghi cố sức chậm rãi từ trên đất bò dậy, lại không dậy nổi thân mình, chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào chân giường ngẩng đầu. Sắc mặt y trắng bệch, môi mấp máy, mắt liếc nhìn Nhan Mộ Thương một cái, lại liếc sang Đường Hoan, lộ ra nụ cười tự giễu, khép lại hai mắt: “Sao có thể..... Tôi, tôi lại không giống các cậu..... thích đàn ông.....”

Sắc mặt Nhan Mộ Thương thoáng chốc xanh mét, hấn sững chết nhìn chằm chằm Đinh Nghi. Đinh Nghi vẫn không nhúc nhích ngồi dưới đất, nhắm hai mắt, không có biểu tình.

Y sao có thể khóc? Y cái dạng này như thế nào có thể khóc?

Nhan Mộ Thương cười lạnh: “Cậu thực CMN là thứ chẳng ra gì.”

Đình Nghi không có phản bác.

Đường Hoan cả người run rẩy đứng dậy, nước mắt tuôn ra: “Làm sao có thể..... Đình Nghi, cậu là bạn tốt nhất của tôi a! Cậu tại sao có thể..... Tại sao có thể.....”

Đình Nghi thậm chí ngay cả câu “xin lỗi” cũng chưa nói, chính là giống như một bức tượng điêu khắc ngồi dưới đất. Y không biết Đường Hoan rời đi khi nào, không biết Nhan Mộ Thương rời đi khi nào. Đầu óc y trống rỗng, trước sau chưa hề thanh tỉnh.

Y biết kia hai người kia cũng sẽ không tha thứ cho y.

Ngày đó là sinh nhật của y, không một ai nhớ rõ, sinh nhật của y cô đơn trơ trọi.

Cái gọi là say rượu loạn tính, đọc câu cuối suýt khóc L

24. Chương 24

Trong kí túc xá của Đình Nghi có tám cái giường, bốn cái trống không. Một người buổi tối không ngủ qua đêm ở nơi này, một người đến phòng khác ngủ, còn lại hai bạn cùng phòng, sau giờ tự học buổi tối hi hi ha ha trở về.

“Kháo, lại quên thay bóng đèn.” Sau khi cửa bị đẩy ra, thân ảnh hai người tiến vào cùng với thanh âm oán giận, “Chỗ cậu còn có ngọn nến nào không?”

“Không cần làm trò, chịu khó mò mẫm tắm rửa rồi ngủ đi.”

“Này, cậu đi trước một chút đi, đừng có đẩy tôi..... Ôi!” theo đó là tiếng vấp phải ghế, người đang nói chuyện nọ “Ầm” một tiếng liền ngã nằm xuống mặt đất. Trong bóng tối lập tức vang lên một tiếng rên rỉ nặng nề.

“Ai lại ngủ trên mặt đất a..... Đình Nghi? Đình Nghi!”

Đình Nghi đêm khuya được đưa vào bệnh viện, trên người mặc tùy tiện một bộ quần áo trong, phía dưới chỉ mặc chiếc quần đùi tứ giác.

“Tôi, tôi nhìn thấy cậu ấy cái gì cũng không mặc nằm trên mặt đất, đã ngất đi rồi.....” Người bạn cùng phòng đưa y vào bệnh viện lấp bắp kể lại, “Có thể là cùng người khác đánh nhau, trở về muốn tắm rửa, lúc đi ra định mặc quần áo thì ngất đi?”

Đinh Nghi bị gãy hai chiếc xương sườn, nửa sống nửa chết nằm ở trên giường bệnh. Cùng người khác đánh nhau thật ra là một lời giải thích hợp lý nhất. Huống hồ y cùng người đánh nhau cũng không phải chuyện gì mới mẻ, cùng lắm thì tình trạng lần này có vẻ thảm thiết hơn.

Ban chủ nhiệm lớp bọn họ chờ Đinh Nghi sau khi tỉnh lại, liền bắt đầu hỏi về sự tình đã xảy ra. Đinh Nghi trên người còn cầm ống truyền, Đinh Hoàng thời gian rảnh đến đây ở bên cạnh chăm sóc y, bưng bát cháo cho y ăn. Thầy giáo chủ nhiệm lớp nói liên miên cần nhằn không ngừng, ghé vào lỗ tai y hỏi: “Em cùng với ai đánh nhau a? Là trong trường chúng ta sao? Người ta đánh em thành như vậy, em có làm người đó bị thương hay không a? Là nhiều người đánh em a? Em nói cho thầy.....”

Đinh Nghi mở miệng vô lực nói: “Em không biết.”

Thầy giáo sừng sốt: “Không biết mà người ta đánh em thành như vậy? Đinh Nghi em không phải sợ, nếu đối phương khiêu khích trước, phải gọi bọn họ bồi thường tiền thuốc men!”

Thầy giáo cũng là có tấm lòng tốt, thương cảm Đinh Nghi hiện nay đang ăn nhờ ở đậu, không cha không mẹ ở tại nhà người thân thích, số tiền thuốc men này thật sự là một con số khổng lồ. Thế nhưng Đinh Nghi tựa như cái xác trai, mặc cho có hỏi như thế nào vẫn không mở miệng.

Đinh Hoàng buông bát xuống, cô gái không đến hai mươi tuổi nói chuyện thật giống như người lớn: “Thưa thầy, cảm ơn thầy cố ý đến đây thăm Đinh Nghi. Tôi hỏi qua em ấy, em ấy nói đang đi trên đường bị vài tên lưu manh cướp đánh, em ấy thật sự không biết người đánh là ai.”

Thầy giáo cũng không có biện pháp, đành phải dặn dò vài câu muốn cậu học trò này phải dưỡng thương cho tốt, trên bàn có một ít thuốc bổ ông mang đến, đừng quên uống, sau đó liền tạm biệt ra về. Thuận tay đóng cửa lại vẫn còn thở dài – trò này vừa trông thấy đã biết là đứa nhỏ không có tiền, sao có thể bị người ta cướp đánh.....

Đinh Hoàng chờ thầy giáo vừa đi, liếc mắt một cái nhìn Đinh Nghi: “Em nói thực đi, là bị ai đánh?”

Đinh Nghi lắc đầu: “Em đã nói không biết.....”

“Lừa ai a!” Đinh Hoàng trừng mắt lông mày dựng thẳng, tức giận nói, “Bằng bản lĩnh đánh nhau của em, sẽ bị hai tên lưu manh đánh sao? Em đi ở trong trường học thì ai lại đi đánh cướp của em? Đánh xong em lại còn có thể bò về ký túc xá tắm rửa? Có phải người trong lớp học của em hay không?”

Đinh Nghi từ từ nhắm hai mắt, chính là không nói lời nào, một bộ dáng thừa nhận.

Đinh Hoàng vừa tức lại đau lòng, biết thằng em trai này ngang bướng ai cũng không có biện pháp gây khó dễ y, y đã không chịu nói, thì mình có hỏi như thế nào cũng sẽ không có kết quả. Đành phải cầm một nửa bát cháo ăn chưa hết kia của Đinh Nghi đi ra ngoài đổ đi, trong lòng vẫn còn rầu rĩ — tiền thuốc men này nên làm sao bây giờ? Phải tìm người thân thích nhưng lấy đâu ra người nào thân thích? Cô mấy năm nay làm công kiếm tiền hình như cũng không đủ.....

Cuối cùng tầm mắt Đinh Hoàng dừng lại trên cổ tay mình. Trong mạch máu màu xanh máu đang ồ ồ lưu chuyển..... Thật sự cũng chỉ có thể bán máu Nếu không đủ, đành đến từng nhà người thân thích để đi vay tiền, vì thằng em trai duy nhất này, lòng tự trọng này cũng coi như không là cái gì cả.

Trong lòng Đinh Nghi trống rỗng, y là tự làm tự chịu. Sau khi tỉnh lại liền luôn luôn lo lắng cho Đường Hoan, lo lắng cho Nhan Mộ Thương..... Y không mong chờ vào bọn họ đến đây thăm y, y chỉ muốn biết bọn họ hiện tại như thế nào.

Không thể nào tiếp tục làm bạn đi? Y căng khóe miệng lộ ra một nụ cười tự giễu.

Chính mình đã bị trúng một cú này, Nhan Mộ Thương lại chưa hẳn đã hả giận. Cũng tốt.....Y cũng không còn mặt mũi nào để đối mặt với hắn, sau khi xuất viện dứt khoát sẽ chuyển lớp, thậm chí lưu ban cũng được.....biến mất ở trước mắt hắn thì tốt rồi đi?

Nhưng Đường Hoan thì sao?

Đó là người bị hại vô tội nhất, là người y cảm thấy có lỗi nhất. Y bảo họ cậu ấy không cho người khác khi dễ nhưng chính mình lại hung hăng khi dễ Đường Hoan.

Dứt khoát đều biến mất trước mắt bọn họ đi.

Về sau, có lẽ bọn họ đều quên đi y. Đem y cái người vô sỉ này quên đi.

Như vậy thì tốt rồi.

Đinh Nghi yên lặng cúi đầu.

Như vậy thì tốt rồi.....

Khi Đinh Nghi nằm bệnh viện không thể nhúc nhích, trong trường học cũng không yên bình giống trong tưởng tượng của y.

Học trò bị đánh gãy xương sườn vào bệnh viện, đây chính là việc lớn. Vài thầy cô giáo lớp Đinh Nghi tại nơi phát sinh sự tình — cũng chính là ký túc xá của Đinh Nghi, phát hiện trên bàn có nửa cái bánh ngọt cùng với một bình rượu vang không, truy hỏi những người khác ở ký túc xá đều lắc đầu nói không phải của bọn họ. Hơn nữa bọn họ trước khi đi học tối đó cũng không thấy hai thứ này, hẳn là Đinh Nghi mua trở về.

Vì thế vụ việc có chỗ mâu thuẫn: Đinh Nghi sao có thể sau khi bị đánh thành như vậy, còn có thể trở về ký túc xá ăn bánh ngọt, uống rượu vang? Hoặc là nói, y sau khi ăn một nửa bánh ngọt, uống một bình rượu vang, chạy đi ra ngoài liền bị người đánh, sau đó trở về?

Có người báo thêm: Sự tình phát sinh đêm đó, nhìn thấy Đường Hoan từ ký túc xá Đình Nghi khóc chạy ra, Nhan Mộ Thương khập khiễng đuổi theo ở phía sau.

Chẳng lẽ là..... ba người này đánh nhau?

Vài vị thầy giáo không hện mà cùng mở to hai mắt. Đình Nghi cùng Đường Hoan là bạn tốt, Đường Hoan cùng Nhan Mộ Thương là bạn tốt, bọn họ ba người.....hắn là cũng là bạn tốt, như thế nào lại đánh nhau?

Vì thế Nhan Mộ Thương cùng Đường Hoan bị gọi vào văn phòng giáo sư.

Sắc mặt Nhan Mộ Thương như sắt, ĐườngHoan cắn môi, ánh mắt đều là sưng lên. Câu hỏi ra kết quả là, Nhan Mộ Thương thẳng thắn thành khẩn khai đêm đó hắn thấy Đình Nghi không đi học, cho nên đến ký túc xá tìm y. Kết quả Đình Nghi uống rượu say, vô duyên vô cớ liền động tay đánh hắn, còn đánh cả Đường Hoan đến khuyên can. Đường Hoan đánh không lại Đình Nghi say khướt đành phải khóc chạy thoát ra ngoài, hắn liền đuổi theo phía sau. Về phần Đình Nghi bị thương như thế nào, hắn không biết.

Thầy giáo quay đầu nhìn Đường Hoan, Đường Hoan run run gật đầu, tỏ vẻ Nhan Mộ Thương nói đều là thật sự.

Các thầy cô giật mình rất nhiều, kết luận là: Đình Nghi trái với nội quy trường học, ở ký túc xá uống rượu, còn đánh bạn học đến tìm. Sau đó bởi vì uống say, không biết đụng vào cái gì làm gãy hai chiếc xương sườn của mình.

Vậy y như thế nào lại không có mặc quần áo?

Nhan Mộ Thương trả lời, lúc hắn đi tìm Đình Nghi, y đã không mặc quần áo.

Các thầy cô lắc đầu thở dài, xem đi, quả nhiên là Đình Nghi uống rượu gây chuyện, ngay cả quần áo chính mình đều cởi hết.

Nhan Mộ Thương luôn luôn là học trò tốt trong lòng các thầy cô, chưa bao giờ nói dối. Huống hồ trên mặt hắn cũng có vài vết thương, hiển nhiên là bị người khác làm bị thương. Các thầy cô đương nhiên tin tưởng lời nói của hắn.

Huống chi còn có Đường Hoan làm chứng.

Vì thế Đình Nghi lập tức từ người bị hại biến thành học trò không tuân thủ kỷ luật, uống rượu đánh người. Xét thấy trước đây y đánh nhau rất nhiều, các thầy cô cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Yêu cầu xử phạt a..... Các thầy cô bàn bạc một phen, cảm thấy Đình Nghi tạo thành ảnh hưởng rất xấu, không xử phạt không được.

Chờ y xuất viện, nhất định phải khắc sâu kiểm điểm trước toàn thể giáo viên và học sinh!

Sau khi Nhan Mộ Thương từ văn phòng đi ra, Đường Hoan cúi đầu đi theo phía sau hắn. Từ đêm cậu ta lao ra khỏi ký túc xá Đình Nghi về nhà, khóc cả đêm, cậu ta cùng Nhan Mộ Thương đến nay cũng chưa có nói với nhau một câu.

Cậu ta rất hận Đình Nghi..... Hận y đối với Nhan Mộ Thương như vậy, cũng hận y phản bội mình. Nhưng cậu ta lại cảm thấy Đình Nghi hiện giờ đang nằm trong bệnh viện, đáng thương nói không nên lời.

Dù sao..... Đó là từng là bạn tốt nhất của cậu ta.....

Mặt Nhan Mộ Thương vẫn bình tĩnh, không biết trong lòng suy nghĩ cái gì.

“Mộ..... Mộ Thương.....” Đường Hoan cố lấy dũng khí, run run mở miệng, “Cậu, cậu còn đau không?”

Nhan Mộ Thương âm trầm nhìn xuống dưới mặt đất: “Tôi nhất định phải trả lại gấp mười lần!”

Đường Hoan bị dọa sợ, vội vàng kéo lấy ống tay áo hắn: “Cậu ấy đã nằm trong bệnh viện, nghe nói ngay cả xương sườn đều bị nứt..... Xuất viện cậu ấy còn phải chịu xử phạt, coi như là đủ thảm hại rồi. Chúng ta về sau không cần để ý đến cậu ấy nữa được không? Coi như không biết cậu ấy được không?”

Nhan Mộ Thương lạnh lùng cười, bỗng nhiên quay đầu nhìn Đường Hoan: “Cậu không phải cảm thấy tôi thực đáng thương chứ?”

Đường Hoan hoảng sợ liên tục lắc đầu.

“Chưa từng có người dám đối với tôi như vậy..... Đường Hoan,” Nhan Mộ Thương gắt gao nhìn chăm chăm Đường Hoan, “Cậu còn yêu tôi sao?”

“Tôi, tôi đương nhiên yêu a!” Đường Hoan chảy nước mắt vội vàng tỏ thái độ.

“Nhưng là tôi chỉ sợ không có biện pháp tiếp tục yêu cậu.” Nhan Mộ Thương cười nhẹ, nói ra lời nói so với băng còn lạnh hơn, “Tôi thế nhưng lại bị một thằng con trai cường bạo Thực xin lỗi Đường Hoan, tôi không có cách nào đối mặt với cậu.”

Hắn quay đầu, lưu lại Đường Hoan ngây ra như phỗng, từng bước rời đi.

25. Chương 25

Nhan Mộ Thương vừa vào đến cửa chính, nhìn thấy hai đôi giày đặt ở trước cửa, chỉ biết hai vị song thân bận tối mày tối mặt, suốt cả ngày khó có cơ hội nhìn thấy về nhà rồi.

“Viêm Viêm ()!” Mẹ hắn ngồi trong phòng khách, gọi nhũ danh của hắn, vẫy tay với hắn hết sức cao hứng phấn chấn, “Nói cho con tin tức tốt, chuyện chúng ta ra nước ngoài toàn bộ đã làm thỏa đáng, rất nhanh có thể.....A?”

() Viêm Viêm: từ này nguyên tác viết là phiên âm /yányán/, đồng âm với họ Nhan của Nhan Mộ Thương cũng phát âm là /yán/, đây là cách mẹ Nhan gọi con thân mật. Viêm Viêm dịch ra là chói chang, mình mạn phép để âm Hán Việt vì độ sến của nó =)))))))))

Bỗng nhiên một tiếng thét kinh hãi, mẹ hắn đi qua, nhìn kỹ mặt hắn: “Mặt của con sao lại bị thương?”

Nhan Mộ Thương nghiêng đầu sang một bên, thản nhiên nói: “Không có gì, bạn học đánh nhau, khi vào khuyến can không cẩn thận bị đánh.”

Mẹ hắn đau lòng vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ hai má hắn: “Chuyện xảy ra khi nào?”

Nhan Mộ Thương trong lòng có chút buồn cười, hắn đã mấy tuần không gặp mặt mẹ, lúc này hỏi hắn bị thương khi nào thì có ích lợi gì đâu?

“Đã sắp khỏi rồi.” Nhan Mộ Thương nhẹ nhàng bắt lấy tay mẹ hắn, đi đến một bên buồng cặp sách xuống, “Ba đâu rồi?”

“Ông ấy ở phòng gọi điện thoại cho bác cả con, giúp con ở bên Mĩ liên hệ trường học tốt.” Mẹ Nhan Mộ Thương hiển nhiên rất vui vẻ, bỗng nhiên nhìn thoáng qua Nhan Mộ Thương, thu lại vẻ tươi cười, có chút thật cẩn thận hỏi, “Viêm Viêm, con không phải là..... không muốn đi chứ?”

Bà cùng ba của Nhan Mộ Thương từ cuối năm trước đã bắt đầu vì chuyện ra nước ngoài mà vội vàng chuẩn bị, bác cả của Nhan Mộ Thương vài năm trước phải đi Mĩ khai thác vàng, hiện giờ phát triển không tồi. Hai người chú cũng lần lượt ra nước ngoài, nay một người ở nước ngoài làm giảng viên đại học, một người tham gia vào sở nghiên cứu, người em duy nhất ở trong nước cũng đi ra ngoài. Ba của Nhan Mộ Thương vẫn không muốn buông chuyện trong nước đang ổn định công tác và thu nhập cũng không tồi, đối với chuyện ra nước ngoài từ đầu đến cuối vẫn ở trong tình trạng cứ để tính sau. Cuối cùng vẫn là nhịn không được lời khuyên bảo của mấy anh em, hạ quyết tâm cùng vợ con đi.

Nhan Mộ Thương cũng không có bộ dạng thật hăng say, chính là nói tùy tiện bọn họ sắp đặt, chưa bao giờ biểu hiện ra nửa phần vui sướng hoặc hưng phấn. Ba mẹ hắn tưởng con mình luyến tiếc bạn học hay bạn tốt, có lẽ là thói quen bỗng nhiên phải thay đổi đến một hoàn cảnh lạ lẫm đi, nên cũng không đem thái độ của Nhan Mộ Thương để ở trong lòng. Việc này với người làm con đối với sự sắp xếp của cha mẹ từ trước đến nay vẫn là thuận theo, âm ỉ buồn bực cũng không sao, chính là, bà làm mẹ, hơn nữa tự nhận là người mẹ tư tưởng tiến bộ, cho dù ván đã đóng thuyền, kết cục đã định, chính là vẫn cần phải hỏi lại ý kiến của

con mình một chút.

Nhan Mộ Thương cười cười: “Tất cả đều làm tốt rồi, con còn có cái gì mà không muốn đi?”

Hắn đối với chuyện ra nước ngoài này không có bao nhiêu nhiệt tình, nhưng cũng không phản đối. Hắn biết mình nhất định phải cùng đi với cha mẹ, nhưng vẫn không nói lời nào với bạn bè xung quanh.

Bao gồm cả Đường Hoan.

Nhan Mộ Thương thừa nhận mình thích Đường Hoan — nhưng là loại thích này, phần nhiều cũng là do xuất phát từ một loại tâm tình khi đối với một dạng người hoàn toàn khác biệt với mình, tâm tính muốn bảo vệ người nhỏ yếu hơn. Khi hắn nhìn thấy có người bắt nạt Đường Hoan, khi Đinh Nghi vì cậu ta xuất hiện, hắn cảm giác được trong lòng thực khó chịu. Hắn cảm thấy Đường Hoan nhỏ yếu đáng thương hẳn là do hắn bảo vệ mới đúng — hắn cũng có thể bảo vệ cậu ấy không bị người khác khi dễ, hơn nữa hắn không giống Đinh Nghi, làm người quái gở lại chỉ biết đánh nhau, hắn còn có thể đem Đường Hoan giới thiệu với bạn bè của mình, dẫn cậu ấy tiến vào thế giới càng càng rộng lớn này.

Hắn cũng không phủ nhận mình chán ghét Đinh Nghi, hắn chán ghét cái tên độc lai độc vãng () kia, thái độ đối với ai cũng không coi trọng, hắn chán ghét y chỉ đối với một mình Đường Hoan lộ ra vẻ ôn nhu. Hắn, Nhan Mộ Thương, ở lớp học hô mưa gọi gió, nhân duyên thật tốt, ai mà không tranh cướp nhau muốn làm bạn cùng hắn? Còn y, Đinh Nghi, trong nhà vừa nghèo, thành tích cũng bình thường, có cái gì đáng giá mà kiêu ngạo, dựa vào cái gì cho tới bây giờ ngay cả khoe mát cũng không nhìn hắn một chút, dựa vào cái gì vì Đường Hoan dám ra tay đánh hắn?!

() độc lai độc vãng: cô độc, lẻ loi

Đem Đường Hoan từ trong tay Đinh Nghi đoạt lấy, Nhan Mộ Thương có loại cảm giác thành tựu không hiểu rõ. Hắn lần đầu tiên cảm thấy chính mình rốt cục chế ngự được thằng con trai kiêu ngạo không nghe lời kia, chà đạp y, buộc y không thể không nhìn thẳng vào chính mình, không thể không thừa nhận thất bại trước mặt mình.

Thế nhưng loại cảm giác về sự ưu việt này..... liền đột nhiên trong lúc đó, “Ba” một tiếng như vậy, vỡ nát.

Hắn bị thằng con trai kia bằng thủ đoạn tồi tệ phá tan toàn bộ lòng tự tôn.

Nhan Mộ Thương và Đường Hoan cùng một chỗ tuy rằng đã hơn một năm, kỳ thật hai người trong lúc đó không có phát triển đến quan hệ thể xác. Nhiều lắm cũng chỉ ôm một cái, hôn hai cái sờ soạng hai cái mà thôi. Dù sao hai người đều còn là học sinh trung học, tại tầm tuổi đó tương đối dè dặt, đối với đồng tính luyện ái nhận thức của bọn họ đều còn rất mờ mịt. Bọn họ trong lòng đều mơ hồ biết được thích con trai là không đúng — xung quanh không có giống bọn họ, bọn họ là khác biệt. Nhưng là lần đầu tiên Nhan Mộ Thương ôm lấy thân mình mềm mại của Đường Hoan, thời điểm thử thăm dò hôn môi cậu ta, hắn cũng không cảm thấy ghê tởm, thậm chí có thể nói là tương đối hưng phấn, hắn cũng không sợ. Hắn vốn chính là người làm theo suy nghĩ trong lòng mình, nếu loại tình cảm này không trở ngại học tập của hắn, chỉ cần không bại lộ, cũng không gây trở ngại cuộc sống của hắn, vậy có cái gì không tốt đâu?

Đường Hoan ở trước mặt hắn theo thói quen ngoan ngoãn vâng lời, quả thực chính là lấy hắn như là thần tượng mà sùng bái. Đối với tình cảm của hắn thì thụ sủng nhược kinh tiếp nhận, khẳng khái một mực thích hắn.

Phân tình cảm này là thuần túy, nhưng cũng rất yếu ớt.

Bởi vì vị trí không cân bằng, mọi quyền đều ở nằm trong tay Nhan Mộ Thương.

Nhan Mộ Thương giấu Đường Hoan chuyện mình phải xuất ngoại, cũng là có chút không biết nên mở miệng như thế nào ý tứ hàm xúc ở bên trong. Hắn phải đi, phân tình cảm này sao có thể không chấm dứt. Hắn luôn luôn chờ một thời cơ thỏa đáng, tận lực làm cho Đường Hoan không hận mình quyết định mở miệng đưa ra lời chia tay.

Hiện tại, hắn bỗng nhiên phát hiện thời cơ đã đến.

Đinh Nghi dám đối với hắn như vậy, hắn trả thù như thế nào cũng không quá đáng. Tìm người đi đánh Đinh Nghi một chút? Vậy rất nhẹ, hoàn toàn không đủ! Hắn dựa vào địa vị chính mình là học trò tốt trong cảm nhận của thầy cô, dựa vào thành kiến vốn có của thầy cô với Đinh Nghi, dễ dàng làm cho tất cả thầy cô tin tưởng lí do hắn đi nước ngoài. Kỳ thật mọi người đều hiểu được, trường học phải tra ra chuyện này, đơn giản cũng vì một cái công đạo. Mặc dù ai cũng đều biết vết thương kia của Đinh Nghi tuyệt đối không thể là do tự mình đụng đi, nhưng điều đó nào có cái gì quan trọng đâu? Cùng người đánh nhau là sự thật, Đinh Nghi sai cũng là sự thật, ở trong lúc lựa chọn giữa Nhan Mộ Thương cùng Đinh Nghi, không thể trách thầy giáo bất công, đổi lại là ai cũng đều sẽ che chở cho học trò ngoan, trừng phạt nghiêm khắc học trò hư.

Đinh Nghi cũng không phải lần đầu tiên phải gánh việc xử phạt, không quan tâm lại gánh thêm một này đây.

Đinh Nghi nằm ở trên giường bệnh, hai mắt nhìn chăm chăm vào chất lỏng trong suốt trong túi truyền, ngẩn người.

Không có người nào đến thăm y, sau khi Đinh Hoảng chăm sóc y giúp y ăn cơm chiều xong, vội vàng cho y biết rõ chuyện tiền thuốc men, liền sớm rời đi. Vết thương ở ngực Đinh Nghi còn rất đau, động một chút đều nhọc nhằn.

Nghe được tiếng cửa phòng bị đẩy ra, y theo bản năng ngẩng đầu, nhìn thấy Nhan Mộ Thương đi vào.

Đinh Nghi mặt “Xoát” một cái không còn chút máu.

Y không nghĩ tới Nhan Mộ Thương thế nhưng sẽ đến thăm y, y đương nhiên sẽ không có khờ khạo nghĩ đến Nhan Mộ Thương tha thứ cho y, xuất phát từ quan tâm mà đến. Đối diện với cặp mắt phiếm lạnh như băng kia của Nhan Mộ Thương, y nghĩ y hiểu được Nhan Mộ Thương là tới đánh y đi?

Làm ra cái loại sự tình này, cho dù Nhan Mộ Thương tới đánh y, cũng là hấn trừng phạt đúng tội. Đinh Nghi chậm rãi cúi đầu, chờ trận bão táp kia tiến đến.

Nhan Mộ Thương ghé vào lỗ tai y cười lạnh: “Cậu nhắm mắt lại làm gì? Cho là tôi tới đánh cậu sao?”

Đinh Nghi kinh ngạc ngẩng đầu.

“Tuy rằng tôi thật sự rất muốn đánh cậu một trận, nhưng cậu phải biết rằng như vậy là không đủ!” Nhan Mộ Thương chậm rãi đến gần y, ở bên giường y bình tĩnh dừng lại, từ trên cao nhìn xuống y, “Tôi có thể nói cho cậu biết, cái ngày sau khi cậu xuất viện có thể rất không tốt..... có điều gánh vác trừng phạt như vậy đối với cậu mà nói, cũng không tính là cái gì đi? Cậu biết không? Tôi cùng Đường Hoan phải chia tay..... Tất cả đều là cảm ơn cậu ban tặng.”

“Cái gì?!” Trên mặt Đinh Nghi rớt cục xuất hiện vẻ mặt kinh hoàng thất thố, “Cậu hận là tôi! Cậu đối với tôi như thế nào đều được, vì sao cùng với Đường Hoan chia tay? Cậu ấy có cái gì sai?”

“Cậu ấy không có sai. Tất cả đều là bởi vì cậu, cậu làm cho tôi cảm thấy hai người con trai cùng một chỗ hóa ra lại ghê tởm như vậy!” Nhan Mộ Thương lạnh lùng cười, “Tôi hiện tại đã hoàn toàn không có cách nào đối mặt với Đường Hoan. Đinh Nghi, cậu không phải vẫn hận tôi đoạt đi Đường Hoan từ bên người cậu sao? Cậu không phải vẫn muốn tôi rời xa cậu ấy sao? Chúc mừng cậu, nguyện vọng của cậu rốt cục cũng được thực hiện rồi.”

“Không!” Đinh Nghi giống như sụp đổ kêu lên, “Cậu hận tôi cậu đánh chết tôi cũng tốt, cậu không thể đối với Đường Hoan như vậy! Tôi cầu xin cậu..... Tôi cầu xin cậu!”

“Ha ha ha, cậu cũng có một ngày cầu xin tôi a!” Nhan Mộ Thương cười ha hả, chính là tiếng cười kia nghe như thế nào cũng thấy lạnh lẽo, “Cậu đã có thể phản bội người bạn tốt nhất của mình chắc đã chuẩn bị tâm lý thật tốt để tiếp nhận sự căm hận của cậu ấy. An tâm dưỡng thương đi, tôi sẽ không đối với cậu như vậy.”

Hắn xoay người, lạnh lùng liếc nhìn Đinh Nghi một cái: “Tôi chỉ là sẽ làm cho cậu sống không bằng chết.”

Nhan Mộ Thương vài ngày sau liền rời khỏi trường học, chuyện hắn muốn đi Mỹ thế nhưng trước đó không ai biết tin tức.

Sau khi Đường Hoan nghe tin như vậy, toàn bộ liền sụp đổ.

Từ đêm đó sau khi Nhan Mộ Thương bỏ lại một câu không thể cùng cậu ta một chỗ nữa liền bỏ đi, cậu ta đứng ở dưới mái nhà lớp học chờ đợi, mưa nửa đêm đổ xuống, cuối cùng thẳng đến khi cha mẹ cậu ta bởi vì lo lắng mà đến trường học tìm được cậu ta, mới đem cậu mang về nhà.

Cậu ta bởi vì đêm đó bắt đầu sốt cao, vài ngày không thể đến trường học đi học, cũng không gặp được

Nhan Mộ Thương lần cuối.

Cậu ta không rõ, không cam lòng, cậu ta hận, cậu ta không biết nên đi hận Nhan Mộ Thương hay là hận Đình Nghi.

Rõ ràng cậu ta cái gì đều không có sai, vì sao lại bị người bạn tốt nhất phản bội, bị người mình thích nhất vứt bỏ!

Cậu ta nửa đêm từ trong nhà trốn ra vọt vào phòng bệnh Đình Nghi, thừa dịp y vô lực phản kháng, lấy ra dây thừng đã chuẩn bị tốt trước đó đem y cột vào trên giường, còn dùng khăn mặt chặn cái miệng của y.

Sau đó, cậu ta ở trước mặt y dùng dao nhỏ cắt qua cổ tay chính mình.

“Cậu biết không Đình Nghi, Nhan Mộ Thương đi rồi. Bởi vì cậu cưỡng bạo cậu ấy, cho nên cậu ấy bỏ lại tôi đi rồi.” Đường Hoan giơ dao nhỏ máu chảy đầm đìa, hơi hơi cười, nhìn Đình Nghi, “Tôi nguyện rửa cậu, vô luận đời này cậu yêu thương ai đến chết cũng không thể yên ổn!”

Đình Nghi hồn bay phách lạc, cũng không thể cự quây, cũng không thể nói ra tiếng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đường Hoan làm ra loại hành động điên cuồng này.

Đường Hoan đã không bình thường rồi.

Cậu ta bị..... bức điên rồi.

Toàn bộ thế giới của Đình Nghi bắt đầu từ một khoảnh khắc kia, phá tan tành.

Đường Hoan ngã vào bên giường của y, trên mặt mang theo nét cười, dưới thân là một mảng máu lớn đỏ sẫm. Cho đến tận khi y tá phòng kiểm tra nửa đêm đẩy cửa tiến vào nhìn thoáng qua, cho đến tận khi một tiếng thét chói tai vang vọng toàn bộ bệnh viện, cho đến tận khi Đường Hoan được người nâng ra ngoài..... Đình Nghi cũng chưa động dậy một chút.

Y cảm thấy bản thân mình cũng đã điên rồi.

Nhan Mộ Thương quả nhiên làm ra việc trả thù của mình, sau đó từ trong thế giới của y hoàn toàn biến mất.

Sau khi Đường Hoan được cứu sống, bởi vì cả người trạng thái tinh thần cực độ không ổn định, cha mẹ cậu ta thay cậu ta làm thủ tục thôi học, mang theo cậu ta rời khỏi thành phố này.

Sau khi Đình Nghi xuất viện, toàn bộ trường học lời đồn đãi bay đầy trời. Bọn họ nói y là kẻ điên cuồng

bạo lực, tâm lý không bình thường. Nói y bởi vì không quen nhìn Nhan Mộ Thương cùng Đường Hoan làm bạn tốt, y đổ ky, cho nên đánh Nhan Mộ Thương một hồi, Nhan Mộ Thương chính là do bị y bắt nạt quá thâm hại mới có thể vội vàng xuất ngoại chuyển trường như vậy. Sau đó không biết sau lưng lại hung hăng bắt nạt Đường Hoan như thế nào khiến cho Đường Hoan cũng phải thôi học.

Đình Nghi trước mặt toàn thể học sinh và thầy cô, đọc kiểm điểm, bị xử phạt.

Bắt đầu từ ngày đó, sẽ không có ai dám tiếp cận y. Bọn họ đều chỉ dám ở sau lưng y chỉ chỉ trỏ trỏ, nhìn thấy y liền trốn đi rất xa. Liên ngay cả khi tốt nghiệp trung học chụp chung tấm ảnh kỉ niệm cuối cùng, cũng không ai thông báo cho y tham gia.

Y làm sai một lần, Nhan Mộ Thương quả nhiên khiến cho y sống không bằng chết.

26. Chương 26

Trong một khắc Nhan Mộ Thương đi lên máy bay kia, liền quyết tâm muốn đem hết thầy toàn bộ quá khứ chặt đứt.

Hắn đã tự tay làm rõ mọi chuyện. Người hắn duy nhất thấy có lỗi là Đường Hoan. Hắn không biết khi đồng thời mất đi hắn và Đình Nghi, bên người Đường Hoan có thể còn lại ai. Nói hắn một chút cũng không hối hận, một chút cũng không áy náy, đó là không có khả năng.

Nếu không phải chuyện đã xảy ra như vậy, nếu cái buổi tối kia hắn không đi tìm Đình Nghi — nếu trong lòng hắn hoặc là Đường Hoan có một người quan tâm đến sinh nhật Đình Nghi, có lẽ ba người bọn họ sẽ không biến thành cục diện như vậy. Có lẽ hắn sẽ vì Đường Hoan, miễn cưỡng theo cậu ấy cùng nhau vì Đình Nghi chúc mừng sinh nhật. Khi đó hắn sẽ thẳng thắn thành khẩn nói với bọn họ chuyện mình phải xuất ngoại, hắn còn có thể nhờ Đình Nghi, khi hắn đi rồi thay hắn chiếu cố thật tốt cho Đường Hoan.....

Việc kia làm sao có thể chứ?

Đáy lòng Nhan Mộ Thương hơi cười lạnh, hắn sao có thể đem Đường Hoan từ bên người Đình Nghi đoạt lấy lại trả về?

Hắn biết bản thân mình làm rất tuyệt tình, nhưng Đình Nghi đó là gieo gió gặt bão, không thể trách hắn!

Thế nhưng còn Đường Hoan..... Người con trai toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn, yêu hắn say đắm..... Tim Nhan Mộ Thương đau đớn một chút, nếu có thể chọn, hắn sẽ không thương tổn cậu ấy như vậy.

Lòng người đều rất ích kỷ, dễ tiện, hắn biết Đường Hoan đối với mình tình cảm sâu đậm. Hắn biết chính mình chỉ cần đưa ra lời chia tay, mặc kệ lấy cớ có bao nhiêu quang minh chính đại, Đường Hoan đều sẽ bị

thương tổn, thậm chí có thể hận hấn..... Sau đó khi hấn đi rồi, liền một lần nữa trở lại bên người Đinh Nghi sao?

Không có khả năng!

Nếu muốn hận, cho dù Đường Hoan hận hấn đồng thời cũng phải hận cả Đinh Nghi đi.

Hấn thật lâu về sau mới biết được tin Đường Hoan tự sát.

Trong nháy mắt, Nhan Mộ Thương khiếp sợ đến tột đỉnh. Khi đó hấn đã đi Mĩ ba năm, hấn theo cha mẹ về nước thăm người thân, lặng lẽ liên hệ vài người bạn tốt ở trường trung học trước kia, làm bộ như không chút nào để ý hỏi tình hình lớp học khi hấn đi rồi. Bọn họ uống rượu, nhốn nháo nói cho hấn biết, Đinh Nghi bị chính thật sự thảm, thầy cô cũng không thích y, bạn cùng học đều bài xích y, suýt nữa bị buộc thôi học. Sau khi y xuất viện còn thiếu khá nhiều tiền phí chữa bệnh, nghe nói mỗi ngày sau khi tan học đều ở công trường gần đó làm việc kiếm tiền, cho nên trong trường học cho tới bây giờ đều là một sắc mặt trắng bệch, bộ dạng thiếu ngủ nghiêm trọng.

“Cậu không biết, từ khi cậu đi rồi, Đinh Nghi liền hoàn toàn thay đổi bản thân!”

“Àn?” Nhan Mộ Thương rất thần nhiên ngược mắt lên.

“Cậu ta cũng không cùng người khác đánh nhau, chúng tôi biết cậu ta bắt nạt cậu, muốn thay cậu trút giận, tìm vài người bên ngoài đi đánh cậu ta, cậu ta như thế nào cũng không đánh trả, chỉ ôm ngực không rên một tiếng ngồi xồm xuống, đại khái là sợ bị đá đến vết thương cũ, không có tiền đi bệnh viện đi?” Người nọ thở dài,

“Nói thật, trước kia từng là một người hung ác như vậy, đột nhiên biến thành như thế..... Đại khái cũng là biết bản thân nếu phạm sai lầm lần nữa chỉ có thể bị đuổi học đi?”

Nhan Mộ thương không nói gì. Cách một lúc lâu sau, mới hỏi một câu: “Vậy..... Đường Hoan thế nào?”

Vài người trên bàn liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó có người trả lời: “Đường Hoan a, sau khi cậu xuất ngoại không bao lâu cậu ấy liền chuyển trường, ai cũng không biết cậu ấy đi chỗ nào.”

Nhan Mộ Thương một trận trầm mặc. Một lát sau, hấn đứng dậy đi toilet, sau khi xoay người đi ra trở lại, phát hiện một người anh em trong đó ôm hai tay tựa vào bồn rửa tay nhìn hấn, bộ dạng tựa hồ có chuyện muốn nói với hấn.

“Làm sao vậy?”

“Nghe nói Đường Hoan..... sau khi cậu đi rồi tự sát.”

Tay Nhan Mộ Thương run lên, bỗng nhiên một phen trở lại túm áo người nọ: “Cậu nói cái gì?!”

“Không chết, không chết!” Người nọ vội vàng giãy giụa, từ trong tay hắn đem áo mình gỡ ra, “Chuyện này không có nhiều người biết, trong trường học cũng chỉ có vài thầy cô biết. Tôi nghe anh tôi nói, anh ấy đã dạy học ở trường chúng ta mà.....”

Nhan Mộ Thương chỉ cảm thấy cả người hư thoát, mềm nhũn tựa vào trên bồn rửa tay.

Hắn không nghĩ tới Đường Hoan thế nhưng lại tự sát, hắn không nghĩ tới mình vậy mà lại thương tổn cậu ấy đến tình trạng này. Hắn nghĩ đến Đường Hoan nhiều lắm cũng chỉ khóc hai trận, trong lòng hận hắn một năm hai năm, liền trôi qua..... Hắn không nghĩ tới, hắn thật sự không nghĩ tới!

Nhan Mộ Thương lần đầu tiên phát giác bản thân, thực không phải cái loại tốt đẹp gì.

Đáy lòng Nhan Mộ Thương bị cắm hai cây kim, một cây tên Đường Hoan, một cây khác tên Đinh Nghi.

Đối với Đường Hoan, hắn vô cùng vô tận áy náy cùng hối hận. Hắn hối hận mình vì trả thù Đinh Nghi, nhẫn tâm đem Đường Hoan đẩy đến bờ vực sụp đổ..... Nhưng là hắn cũng phát hiện hắn không giống trong tưởng tượng bình thường của mình yêu Đường Hoan đến vậy.

Thương cậu ấy sẽ quý trọng cậu ấy, lại đau tiếc cậu ta chịu một chút thương tổn. Sẽ vì cậu ấy từ bỏ chuyện xuất ngoại, sẽ nghe lời cậu ấy nói, đem Đinh Nghi quên đi, coi như không biết người này, hảo hảo cùng Đường Hoan bên nhau.

Nhưng hắn cũng không có làm vậy.

Mà Đinh Nghi, cái tên này tựa như cắm vào tận trong xương cốt hắn, muốn nhổ không xong, lúc nào cũng khắc sâu đau đớn.

Hắn là hận y, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận đến không có lúc nào là không nghĩ đem đau đớn trên người hắn trả lại Đinh Nghi gấp mười gấp trăm lần.

Nhưng mỗi khi nghĩ lại cái buổi tối khuất nhục kia, lại cùng với nghĩ đến lúc ấy khi Đinh Nghi áp ở trên người hắn, trên lưng mình bị nhỏ đến chất lỏng lạnh lạnh.

Hắn nghĩ, hắn kỳ thật là nghe được âm thanh Đinh Nghi cố đè ép ở dưới yết hầu, và nghĩ hắn không hề nghe thấy tiếng nức nở rất nhỏ kia.

Thật sự là buồn cười..... Hắn bị cưỡng bạo không khóc, người kia ngược lại cưỡng bạo hắn lại như là nhịn không được nhiều đau khổ, bóp cổ hắn, vô thanh vô tức rơi nước mắt.

Hắn muốn cười lạnh nhưng hắn lại cười không nổi.

Có đôi khi, có chút gì đó, có thể theo năm tháng lắng đọng lại rồi chậm rãi nổi lên trong lòng.

Đáy lòng hắn có tồn tại những hồi ức rất không muốn người khác biết đến, đó là khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy Đinh Nghi lộ ra tươi cười, trong lòng kia đã rung động.

Đó là khi buổi chiều hắn ngồi ở trong phòng học, lười biếng nhìn ra ngoài cửa sổ. Hắn nhìn thấy Đinh Nghi cùng Đường Hoan tựa vào lan can hành lang nói chuyện, Đường Hoan không biết đã nói một câu gì đó, Đinh Nghi lập tức nở nụ cười.

Cặp mắt kia bỗng nhiên liền cười đến uốn cong lên tựa như ánh trăng lưỡi liềm, trong con ngươi chớp động tất cả đều không che giấu được vui vẻ cùng ôn nhu. Cái thời điểm kia Đinh Nghi thật là đẹp, khuôn mặt không như ngày thường không hề lộ ra chút thay đổi, cũng không phải đuôi lông mày hung dữ khuôn mặt tràn ngập vẻ thô bạo muốn cùng người khác đánh nhau.

Trong nháy mắt hắn bỗng hoảng hốt, hắn liền lấy tay chống đầu cứ như vậy xuyên thấu qua cửa sổ im lặng nhìn khuôn mặt đang tươi cười kia.

Hắn nghĩ ngoại trừ Đường Hoan, Đinh Nghi chưa từng đối người khác cười như vậy đi?

Từ đó về sau, hắn trong lòng luôn có một cỗ lửa nóng, không thể nhìn Đinh Nghi và Đường Hoan ở cùng nhau. Hắn bắt đầu vờ như vô tình tiếp cận Đường Hoan, hắn bắt động thanh sắc đi từng bước một đem Đường Hoan từ bên người Đinh Nghi mang đi. Hắn nhìn Đường Hoan bởi vì hắn mà dần dần bất hòa với Đinh Nghi, hắn nhìn con mắt Đinh Nghi nhìn mình càng ngày càng nhiều âm trầm, hắn vui sướng khi có người gặp họa, hắn đặc ý đào dật, cái loại cảm giác thành tựu này quả thực so với hắn đạt được bạc nhất lớp còn tốt hơn.

Thẳng đến khi hắn bị Đinh Nghi cường bạo.

Chưa từng hận một người như vậy. Nhưng mà theo thời gian trôi qua, phần hận này chậm rãi trầm xuống, kết vảy, che giấu trong cái vỏ bề ngoài dần dần trưởng thành ổn trọng. Bảy năm sau Nhan Mộ Thương lại về nước. Bảy năm trôi qua hắn nghĩ chính mình rốt cục đã đem chuyện cũ này đều chôn sâu trong trí nhớ, chỉ cần không lòi ra, cũng sẽ không phải đau.

Nhưng hắn lại gặp được Đinh Nghi.

Hắn ở ngã tư đường chờ đèn xanh đèn đỏ, trong lúc vô tình quay đầu, nhìn thấy bên trong chiếc xe taxi, một người đàn ông đang ngồi mặc một bộ tây trang màu xám. Về ngoài cửa Đinh Nghi thay đổi không nhiều, giữa khuôn mặt lại không còn phần ngang tàn hung hãn thời thiếu niên. Y ngồi im lặng, bên người y còn có một cô gái, bọn họ để tay cùng một chỗ. Gương mặt Đinh Nghi hơi cười, cùng gương mặt năm đó y mỉm cười với Đường Hoan đan vào với nhau.

Nhan Mộ Thương cảm thấy đầu mình lập tức nổ tung.

Loại cảm giác này hắn nghĩ chính mình đã quên, vậy mà hận ý từ trong xương cốt lại cuộn cuộn dâng lên. Đinh Nghi dựa vào cái gì có thể hạnh phúc như vậy? Dựa vào cái gì còn có thể sống thoải mái như vậy?

Đèn xanh sáng lên, hai chiếc xe đi qua nhau. Nhan Mộ Thương nắm chặt vô lăng, tay đều phát run.

Hắn rốt cục tìm được một cơ hội, tìm Đinh Nghi hẹn y ra gặp mặt. Hắn ngồi trong quán cà phê, cà phê nhỏ xuống từng giọt thật chậm, nhìn người đàn ông kia lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt mình. Hắn nhìn thấy y cố gắng làm bộ như vẻ ngoài bình tĩnh nhưng khó nén được sự khiếp sợ cùng lo lắng nghi hoặc, dưới đáy lòng hắn nở nụ cười lạnh lùng.

Hắn đã thắng rồi.

Lại nhìn thấy Nhan Mộ Thương, Đinh Nghi hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý. Y đối với người đàn ông này tình cảm rất phức tạp, phức tạp đến căn bản không nghĩ sẽ gặp lại hắn. Đối với người này, y có yêu, có mắc nợ, nhưng mà vô luận là yêu hay là mắc nợ, đều chịu đựng không nổi kiểu trả thù ngoan độc tới cực điểm năm đó, đều đã muốn tàn lụi.

Ngay cả từng đản vật hắn như vậy, thậm chí hắn vô vọng như vậy, hối hận áy náy sau khi sai lầm như vậy, hết thấy đều bị cái phương thức trả thù tàn nhẫn này của đối phương hóa thành tro bụi.

Y từng nguyện để năm đó Nhan Mộ Thương hoàn trả lại một nhát đao nhát kiếm ở trên người mình, đi học tổ cáo y cũng tốt, tìm người ra sức đánh y cũng tốt..... Thậm chí Nhan Mộ Thương muốn đem mình đòi lại gấp mười gấp trăm lần những khuất nhục hắn phải chịu trên người cũng tốt..... Y đều sẽ nhận sẽ không hề oán hận một câu, chỉ cần không phải cái loại trả thù giết người không thấy máu này.

Chính là hắn vì sao ngay cả Đường Hoan.....đều không chịu buông tha. Không nên mượn đao giết người, không nên tiếp tục bức diên Đường Hoan.

Từ thời khắc Đường Hoan ở trước mặt y sụp đổ, vài phần áy náy kia của y đối với Nhan Mộ Thương rốt cục cũng chuyển thành hận.

Y thật sự hiểu được, người đàn ông này oán hận mình, mà chính mình cũng vẫn oán hận hắn. Cho nên y không biết Nhan Mộ Thương vì sao còn có thể tìm đến y, là cảm thấy còn chưa đủ sao? Trả thù còn chưa đủ sao?

Nhưng Nhan Mộ Thương lại ôn hòa mỉm cười. Hắn tao nhã uống cà phê, nói xong Đinh Nghi nghe còn tưởng là ngôn ngữ ngoài hành tinh. Thái độ hắn thành khẩn, hắn thậm chí còn giải thích với y, hắn thần thái thoải mái nói chúng ta hãy quên đi, cậu xem đều qua nhiều năm như vậy chúng ta còn có thể làm bạn nhỉ?

Y không thể tin được Nhan Mộ Thương thật sự có thể đem những chuyện cũ nghĩ lại mà vẫn sợ này quên hết..... Nhưng y đối diện với khuôn mặt người đàn ông này nhìn không ra một chút sợ hãi.

Nhan Mộ Thương mỉm cười, ám chỉ một cách tàn nhẫn với Đinh Nghi, với Đường Hoan, hai người bọn họ đều là kẻ phản bội, đều là tay tử thần, gông xiềng này phải do bọn họ cùng nhau đeo trên lưng.

Ai cũng đừng nghĩ bỏ lại ai, một mình sống cuộc sống mới.

Cho dù oán hận lẫn nhau, oán hận này cũng là một loại ràng buộc. Thủ đoạn trả thù kịch liệt qua đi, kế tiếp nên chậm rãi tra tấn. Cậu càng thống khổ, tôi càng phải cùng cậu làm bạn tri kỷ, trong mắt mọi người là bạn tốt nhất.

Nhan Mộ Thương lái xe trở lại nơi ở, đẩy cửa phòng ra, đối mặt với một phòng sạch sẽ nhưng tĩnh lặng.

Nhiều năm như vậy, hắn và Đinh Nghi tra tấn nhau. Bọn họ ngoài cười nhưng trong không cười mà làm bạn, bọn họ mỗi người cầm lấy một con dao gỉ, từng dao từng dao đoạt đi người trong lòng của đối phương.

Hắn vẫn có thói quen cướp đi người thân nhất bên cạnh Đinh Nghi. Lúc trước cô gái ngồi trên taxi nắm hai tay Đinh Nghi sau lại bị hắn chen vào làm bọn họ không cười nữa. Đinh Nghi thật cẩn thận che chở không muốn cho hắn đụng chạm đến Lăng Tiểu, nhưng cũng như vậy ngoan ngoãn rơi vào tay hắn. Mà Đinh Nghi thì phải làm thế nào đây? Y chẳng qua chỉ là nhìn, không nói một câu. Y tránh lui nhường nhịn, trong hôn lễ của hắn hào phóng chúc mừng, vậy mà ngay cả Lăng Tiểu rốt cục cũng bị Nhan Mộ Thương nắm trong tay, y chẳng qua là chấp nhận sự thật, nhú nhú mày mà thôi.

Nhan Mộ Thương rốt cục cảm thấy bản thân có chút chán ngán.

Kỳ thật nhiều năm trôi qua như vậy, chưa bao giờ hắn cảm thấy vui vẻ.

27. Chương 27

Sau khi Đinh Nghi từ taxi xuống, lấy lại bình tĩnh, vừa lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa, bỗng nhiên nghe được phía sau có tiếng ô tô dừng lại, dưới phản xạ có điều kiện lập tức lấy tay che mặt.

Kết quả chỉ là một chiếc xe tải loại nhỏ, ở ngã tư đường phía sau y đến đây thì khẩn cấp phanh lại mà thôi.

Đinh Nghi buông cánh tay, chính mình cũng cảm thấy có chút buồn cười. Như thế nào thần kinh lại quá nhạy cảm đến tình trạng này? Hay đúng là đã đem mình thành ngôi sao, đi đến cửa nhà còn có người chụp ảnh sao?

Đẩy cửa ra, ngoài ý muốn phát hiện đèn trong phòng khách vẫn sáng. Sau đó tầm mắt nhìn qua một vòng, dừng ở trên sô pha.

Lăng Tiểu cuộn mình ở một góc trên sô pha, hai tay ôm đầu gối, vùi đầu vào.

“Đinh Nghi.” Giọng nói trầm thấp truyền tới, “Nhan đại ca đã tìm đến tôi, anh ấy đã xem cái chương trình kia rồi, anh ấy hỏi tôi có phải cố ý hay không..... Tôi biết tôi sai rồi, đối với anh thực sự không phải cố ý a, nhưng anh ấy cũng không nghe tôi giải thích đã đi mất Đinh Nghi, Nhan đại ca sẽ không bao giờ để ý đến tôi nữa sao?”

Môi Đinh Nghi giật giật, còn không kịp nói chuyện, Lăng Tiểu dùng thanh âm gần như nức nở tiếp tục nói: “Tôi.....có phải rất vô sỉ hay không?”

Đinh Nghi yên lặng chậm rãi đi qua, nhẹ nhàng đem người Lăng Tiểu kéo vào trong lòng: “Không, cậu chỉ là.....không biết xử lý như thế nào loại tình cảm này mà thôi.”

Lúc ấy y tát Lăng Tiểu một cái rồi xoay người bước đi. Nhớ tới thật sự là buồn cười, y có cái tư cách gì chỉ trích Lăng Tiểu xem nhẹ tình cảm của Nhan Mộ Thương? Lăng Tiểu lần đầu tiên biết yêu, liền thua trong tay người đàn ông này. Chính mình biết rõ đó là người đàn ông trong ngoài không đồng nhất tới cực điểm, biết rõ người đàn ông kia sẽ dùng hình tượng ôn nhu nhất đến dụ dỗ đối phương xuất ra tình cảm chân thành..... Nhưng y vẫn nhìn Lăng Tiểu từng bước từng bước một rơi vào, ngay cả ngăn cản một chút cũng không có.

Nhiều lắm, chỉ là nói với Lăng Tiểu, trong chuyện yêu đương đừng trao ra quá nhiều tình cảm, tốt xấu gì cũng giữ lại cho chính mình một đường lui.

Lăng Tiểu làm sao lại biết ý nghĩa của những lời này? Mà y cũng lại cảm thấy yên tâm thoải mái nghĩ mình đã nhắc nhở qua, từ nay về sau không nói nhiều lời nữa. Năm đó Nhan Mộ Thương đã từng đoạt bạn gái của y rồi kết hôn, không bao lâu liền tuyên bố ly dị, chính mình cũng đã hiểu được chỗ tồi tệ của người đàn ông này, thế mà vẫn nhìn hẩn lại quần lấy Lăng Tiểu.

Không phải vô lực ngăn cản, mà là thật sự không tính sẽ ngăn cản. Có lẽ ngay từ đầu còn định nói hai câu, nhưng mà khi y nhìn thấy Lăng Tiểu lần đầu tiên lộ ra nụ cười ngọt ngào khi có được tình yêu, mà Nhan Mộ Thương thoát nhìn dường như cũng là bộ dạng vài phần thành tâm.....y liền lười mở miệng.

Lăng Tiểu..... Làm cho người ta cảm giác thật sự rất giống Đường Hoan năm đó. Y nghĩ Nhan Mộ Thương lần này tính toán sẽ thật sự đem sự phụ bạc Đường Hoan năm ấy bồi thường trên người Lăng Tiểu. Dù sao hẩn khi đó có thể yêu Đường Hoan, như vậy lúc này yêu Lăng Tiểu, cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Tình yêu của y đã mất đi rồi, hiện giờ lại làm người đứng xem cũng không cảm thấy thống khổ.

Chính là y chưa từng nghĩ tới, vì sao đã nhiều năm như vậy mà bên người mình cũng chưa từng có người

khác...

Lăng Tiểu không chịu ngẩng đầu, quần áo Đinh Nghi bị cậu khóc ướt một mảng, hai tay nhẹ nhàng vỗ vai cậu, dần dần, động tác kia cũng trở nên có chút máy móc mà cứng ngắc.

Cậu đã khóc nửa giờ Thật sự khóc quá nhiều.....

“Đừng khóc.” Đinh Nghi có chút cố sức mở miệng, đem đầu Lăng Tiểu đang đặt trên vai có chút tê dại của mình nâng lên, “Khóc thì có ích lợi gì? Không bằng nghĩ chút xem biện pháp giải quyết đi.”

“Giải, giải quyết như thế nào?” Lăng Tiểu nâng lên đôi mắt đỏ toàn bộ, nước nỏ hỏi y.

Đinh Nghi yên lặng, làm thế nào để giải quyết? Y làm sao biết giải quyết như thế nào? Y vừa mới đem Nhan Mộ Thương đánh một cú đến không thể nhúc nhích, rồi chạy trở về, chẳng lẽ để Nhan Mộ Thương áp trở lại y một lần là có thể tha thứ cho Lăng Tiểu sao?

Bởi vì bị Lăng Tiểu thương tổn, cho nên từ trên người y đòi lại sao?

Lại đối diện với cặp mắt đầy đau khổ của Lăng Tiểu, trong lòng Đinh Nghi dâng lên một trận mệt mỏi.

Trốn ở trong nhà khóc thì có tác dụng gì đâu? Có thể khóc đến mức đem người đàn ông kia trở lại bên người sao? Không cam lòng thì phải đi tìm a! Làm sai thì đi đến trước mặt hắn thừa nhận a! Cho dù bị khinh bỉ, bị đau thương, bị mắng chửi, chẳng sợ sẽ không được tha thứ, ít nhất chính mình..... về sau sẽ không vĩnh viễn hối hận.

Đinh Nghi nhắm lại hai mắt, y mắng chính là mình.

Nếu lúc trước y dũng cảm một chút, đem một chút dũng khí cùng người khác đánh nhau tìm tới Nhan Mộ Thương nói cho hắn, kỳ thật y thích hắn..... Nếu lần đó sau khi y làm sai, sau khi tỉnh lại, dám giải thích với Nhan Mộ Thương, dám đối mặt với phần nộ cùng thống hận của Đường Hoan, dám đứng dậy gánh vác tất cả.....

Nhưng mà y không có cái dũng khí kia.

Y chỉ dám chặn Nhan Mộ Thương ở trên bậc phòng học, lấy cớ vì Đường Hoan đánh hắn, che giấu việc không chiếm được hồi báo, thậm chí trong vô vọng của mình mà tức giận phát tiết che giấu việc đáng xấu hổ của mình, phản bội người bạn tốt nhất, thứ tình cảm không chịu nổi.

Y chỉ dám mượn cảm giác say rượu, điên cuồng áp trên người tên con trai kia, một bên vì thú tính của mình, vì sự kiềm chế từ trước đến giờ mà làm cạn, một bên vì biết bản thân vô sỉ như vậy, vì đã biết cả đời này đều chỉ dám chôn tình cảm ở dưới đáy lòng, lặng lẽ khóc.

Y so với Lăng Tiểu càng yếu đuối, càng không dám chịu trách nhiệm.

Y cùng Nhan Mộ Thương, mặc kệ mỗi người là xuất phát từ loại tâm tình nào, loại mục đích nào, cứng rắn làm bạn nhiều năm như vậy, một bên ở trong lòng oán hận đối phương, một bên ai cũng không chịu mở miệng trước xé rách mặt nạ của người kia.

Là ai lừa gạt ai? Là ai lừa mình dối người?

Chẳng qua là hai người bạn y, lấy danh nghĩa vì hận, tra tấn lẫn nhau, cũng không chịu chặt đứt tầng liên hệ này, cũng không chịu buông tha đối phương.

—

“Kỳ thật để cho cậu ta rời khỏi cậu, chưa hẳn không phải chuyện tốt.”

Thật lâu sau, một câu nhẹ nhàng truyền vào trong tai Lăng Tiểu. Cậu kinh ngạc ngẩng đầu, lại nhìn thấy hai mắt đang nhắm của Đinh Nghi, giống như câu nói vừa rồi kia, không phải y nói.

“Cậu từng trải quá ít, không chịu nổi tình cảm của người kia đâu. Đoạn tình cảm này nếu tiếp tục, bị thương nhất định là cậu.” Biểu tình Đinh Nghi thản nhiên, nhìn không ra cảm xúc dao động, “Tôi rất hiểu cậu ta.....cậu ta mấy năm nay thích quá nhiều người, cũng thương tổn quá nhiều người.”

“Vì sao.....” Lăng Tiểu run run môi, “Vì sao lúc trước anh muốn gạt tôi?”

Đinh Nghi mở to mắt nhìn cậu.

“Là anh nói cho tôi biết, không cần hoài nghi anh ấy, cũng không cần hoài nghi tình cảm chính mình! Là anh nói cho tôi biết không cần tự coi nhẹ bản thân, là anh nói cho tôi biết anh ấy thích chính là mẫu người như tôi vậy! Sau anh lại nói cho tôi biết kỳ thật anh ấy không đáng tin nhiệm, không đáng để yêu? Có ích gì đâu? Tôi đã yêu rồiđã yêu rồi a!”

Biểu tình Đinh Nghi rốt cục xuất hiện một vết rách, đúng vậy, y lúc này nói cho Lăng Tiểu thì có ích lợi gì? Ngay từ đầu không ngăn cản, lúc này nói cho cậu không yêu mới là chuyện tốt, cùng bỏ đá xuống giếng () thì có gì khác nhau?

() bỏ đá xuống giếng: thấy người gặp nguy, thừa cơ hãm hại = giậu đổ bìm leo trong TV

Ngay từ đầu, rõ ràng là y nói cho Lăng Tiểu, Nhan Mộ Thương sẽ không thương tổn cậu a.....

Y đột nhiên tỉnh ngộ lại, mình đánh Lăng Tiểu một cái tát kia, là thật sự hận Lăng Tiểu rất không biết

quý trọng tình cảm của Nhan Mộ Thương.

Y rõ ràng không tin, rồi lại thuyết phục chính mình nhất định phải tin tưởng chân tình người đàn ông kia. Chính y không chiếm được, y tưởng là Lăng Tiểu thật sự chiếm được tâm của người đó.

Đinh Nghi lẳng lặng thừa nhận, rống giận cùng tiếng khóc của Lăng Tiểu, y một câu biện giải đều nói không nên lời.

Ở sâu trong nội tâm của người nào đó, lại không ẩn núp một con độc thú xấu xí chút.

Y vậy mà lại nhìn Lăng Tiểu lặp lại con đường của Đường Hoan. Y vậy mà lại lần thứ hai cùng Nhan Mộ Thương liên thủ, lại một lần làm bàn tay ác quỷ, thương tổn đứa nhỏ vô tội này.

Nhưng là Lăng Tiểu, hận tôi cũng tốt, hận Nhan Mộ Thương cũng tốt, có thể sớm thoát ra chính là may mắn lớn nhất của cậu.

Chung quy so với việc không thể quay đầu lại rồi sau đó bị thương đến tận xương cốt vẫn tốt hơn.

Mà y.....ở trước mặt Đường Hoan, ở trước mặt Lăng Tiểu dối trá nhiều năm như vậy, chỉ vào lúc này mới rốt cục dừng cảm một lần.

“Tôi không buông tay.” Thanh âm sâu kín của Lăng Tiểu truyền tới, “Tôi không tin..... Tôi không tin!”

Thân mình Đinh Nghi chấn động một chút, trở mắt nhìn Lăng Tiểu xông về phòng.

Sau khi chấn động, y mới chậm rãi lộ ra một nụ cười khổ.

Là nên vui mừng Lăng Tiểu rốt cục bắt đầu dừng cảm, rốt cục có thể đối mặt với tình cảm của mình, muốn kiên quyết nắm bắt lấy tình yêu của người đàn ông kia sao?

Nhưng mà Lăng Tiểu.....cậu đã mất đi cơ hội cuối cùng rồi.

Bởi vì người đàn ông kia, tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho sự phản bội, cho dù chỉ có một lần.

28. Chương 28

Buổi sáng Đinh Nghi ngủ dậy, rửa mặt sạch sẽ, thay quần áo đi ra cửa phòng, Lăng Tiểu đã làm xong bữa sáng, ngồi ở bàn ăn chờ y. Đôi mắt cậu còn có chút sưng, vẻ mặt cũng đã bình tĩnh rất nhiều, thấy Đinh Nghi đi ra, hướng y cười cười: “Sớm.”

Đinh Nghi cũng hơi cười, trong lòng có chút kinh ngạc, tối hôm qua cảm xúc của Lăng Tiểu còn kích động như vậy, đối với y vừa khóc lại rống, không nghĩ tới nhanh như thế liền khôi phục lại bình thường.

“Tôi quyết định gọi điện thoại hẹn Nhan đại ca ra gặp mặt.” Lăng Tiểu cúi đầu dùng đĩa ăn đùa nghịch trứng chiên trong đĩa, “Tôi đã suy nghĩ cẩn thận, là tôi không đúng, Nhan đại ca tức giận cũng phải. Tôi muốn giải thích với anh ấy, Nhan đại ca..... anh ấy cũng không phải người nhỏ nhen như vậy đúng không?”

Đinh Nghi chậm rãi nhìn chiếc bánh mì nướng phết bơ, gật gật đầu: “Đi đi, giải thích là đúng. Đem mọi chuyện nói rõ ràng là tốt rồi.”

Lăng Tiểu nâng mắt lên nhìn y: “Đinh Nghi, lời nói tối hôm qua của anh với tôi, tôi cũng nghĩ thật lâu. Anh nói tôi đối với Nhan đại ca hiểu biết quá ít, anh nói anh ấy thương tổn rất nhiều người thích anh ấy..... Nhưng mà tôi cẩn thận nhớ lại, Nhan đại ca trong những ngày cùng tôi hẹn hò, đối với tôi thật sự rất tốt. Đinh Nghi, nhiều năm như vậy, tôi cho tới bây giờ không chủ động làm cái gì, chỉ có lần này, tôi thật sự không muốn sẽ buông tay. Tôi hy vọng cùng Nhan đại ca tiếp tục bên nhau.”

Đinh Nghi đem toàn bộ bánh mì đều phết đầy bơ, y không biết nên nói cái gì. Cổ vũ Lăng Tiểu dũng cảm theo đuổi hạnh phúc chính mình? Hay là lại dội cho cậu một chậu nước lạnh, nói rằng cậu không đáng, sớm hết hy vọng mà quên đi?

Đinh Nghi bỗng nhiên phát giác, vô luận y dùng thái độ thế nào tựa hồ đều ích kỷ.

Y đành phải trầm mặc, không đưa ra đề nghị gì, để cho Lăng Tiểu tự mình xử lý đi.

“Tôi ngày hôm qua, tâm tình quá kích động, không nên nổi giận với anh.” Lăng Tiểu mặt ửng đỏ, nhỏ giọng nói, “Tôi biết anh là vì muốn tốt cho tôi. Nhưng tôi cũng đã lớn như vậy, Đinh Nghi, kỳ thật tôi không phải trẻ con, anh có thể không cần lo lắng cho tôi như vậy. Về sau chuyện của tôi cùng Nhan đại ca, tôi hy vọng, tôi hy vọng.....” Cậu có chút gian nan dừng lại một chút, tựa hồ không biết nên tìm từ như thế nào, “Tôi hy vọng anh cũng không cần, không cần.....”

“Tôi cũng không cần phải xen vào, có phải không?” Đinh Nghi cười cười, ngẩng đầu nhìn Lăng Tiểu, “Tôi cho tới bây giờ cũng chưa có quản chuyện của cậu cùng Nhan Mộ Thương đi.”

Lăng Tiểu xấu hổ hạ mắt.

Đinh Nghi thở dài, cắn hai miếng bánh mì nướng cũng không có khẩu vị, thả xuống đĩa ăn liền chuẩn bị đứng dậy đi, Lăng Tiểu vội vàng ngăn đầu, mở miệng kêu lên: “Đinh Nghi, thực xin lỗi.....anh hãy nghe

tôi nói, tối hôm qua Nhan đại ca tới tìm tôi, anh ấy hỏi tôi có phải cố ý hay không..... anh ấy thậm chí hỏi tôi có phải sớm biết rồi cho nên mới cố ý làm cho hai người khó chịu hay không! Đinh Nghi, tôi vẫn không dám hỏi anh – có phải anh và Nhan đại ca, trước kia từng ở bên nhau không?!”

Thân người Đinh Nghi chấn động một chút, sau một lúc lâu, mới chậm rãi lộ ra vẻ cười bất đắc dĩ, lắc đầu: “Cậu sao lại nghĩ như vậy..... Không thể nào. Cậu nếu lo lắng việc này vậy thì cậu yên tâm được rồi, về sau trong chuyện của các cậu, tôi sẽ không hỏi đến nữa.”

Y nói chuyện ngữ khí cũng không nặng, sau đó chỉ là nhẹ nhàng thở dài, liền đứng dậy rời đi.

Y không biết, hóa ra trong lòng Lăng Tiểu vẫn luôn nghi ngờ, y còn tưởng rằng mình cùng Nhan Mộ Thương đều che giấu rất tốt. Y nghĩ đứa nhỏ kia nếu vẫn luôn hoài nghi vậy sao có thể chịu đựng lâu như vậy cũng không nói ra?

Chỉ sợ không chỉ là hoài nghi, mà là đã muốn khẳng định bọn họ trong lúc đó có chuyện gì đi? Là bắt đầu từ lần bạn cùng học tụ tập y uống say, không cẩn thận ở trước mặt Lăng Tiểu thiếu chút nữa nói sai sao? Hay là sớm hơn, trước kia Lăng Tiểu cũng đã không tin y?

Trách không được Lăng Tiểu nói với y về sau không cần xen vào chuyện của cậu cùng Nhan Mộ Thương nữa. Như vậy cho dù y lo lắng, về sau cũng tuyệt không nhiều lời một câu.

Đinh Nghi đến công ty, để ý nhìn một chút tin tức giải trí trên báo cũng không thấy có ảnh y bị chụp đăng lên, vì thế nhẹ nhàng thở ra, âm thầm cười chính mình quả thật là đa tâm.

Chỉ sợ kia căn bản là muốn chụp Lăng Tiểu, không cẩn thận mới chụp đến y đi? Nghĩ như vậy, liền dứt khoát đem chuyện này bỏ xuống, chuyên tâm bắt đầu xem văn kiện.

Nhanh đến giữa trưa, đang chuẩn bị phân phó thư ký giúp y kêu đồ ăn bên ngoài, bỗng nhiên di động vang lên. Vừa thấy là một dãy số xa lạ, liền nghi hoặc nghe máy.

“Alo, ai vậy?”

“Đinh Nghi à? Tôi là Hạ Vũ Hàn.”

Đinh Nghi sửng sốt, Hạ Vũ Hàn là bạn cùng học đại học của y, bình thường liên hệ cũng ít, như thế nào lại đột nhiên gọi điện thoại cho y?

“Là cậu a, lâu rồi không gặp, có chuyện gì?”

“Giữa trưa có thời gian không? Có thể đi ra gặp một chút được không?”

“A..... Được rồi, vừa lúc tôi còn chưa ăn cơm, cùng nhau ăn một bữa đi.” Đinh Nghi nhìn nhìn thời gian, cùng Hạ Vũ Hàn hẹn địa điểm gặp mặt, liền cúp điện thoại thu dọn một chút, mặc áo khoác vào, mở cửa đi ra ngoài.

Đến chỗ hẹn, Hạ Vũ Hàn đã tới rồi, đang hút thuốc chờ y. Vừa thấy y tiến vào, liền hướng y vẫy vẫy tay.

Đinh Nghi ngồi xuống đối diện anh ta, trong lòng còn có chút nghi hoặc. Con người Hạ Vũ Hàn này, trước kia ở trong trường học cùng Đinh Nghi tình cảm cũng không phải rất sâu, hai người ăn cơm cùng nhau vài lần, cũng đều là cùng đám con trai tụ tập một chỗ. Sau khi tốt nghiệp thính thoảng có liên hệ, nhưng giống như lần này chủ động hẹn y đi ra ăn cơm vẫn là lần đầu.

“Có việc tìm tôi sao?” Đinh Nghi cười cười, cầm lấy thực đơn gọi món ăn.

Hạ Vũ Hàn cũng không nói chuyện, chỉ là chờ sau khi phục vụ rời đi mới thản nhiên mở miệng nói: “Cậu xem cái này trước đã.”

Đinh Nghi sửng sốt, thấy Hạ Vũ Hàn từ trong túi lấy ra một cái phong bì lớn đưa qua, liền tiếp nhận, rút ra mấy tấm ảnh chụp bên trong, vừa thấy, lập tức thay đổi sắc mặt. Mấy tấm ảnh chụp kia, tất cả đều là lúc y về nhà tối hôm qua ở cửa bị chụp đến.

“Sáng nay phóng viên ban giải trí giao cho tôi.” Hạ Vũ Hàn phun ra khói thuốc, nhìn Đinh Nghi, “Cậu cùng Triển Lăng Tiểu ở chung?”

“Cậu, cậu,” Đinh Nghi hơn nửa ngày mới phản ứng lại, giật mình nhìn Hạ Vũ Hàn, “Cậu công tác ở tòa soạn báo?”

“Cậu bây giờ mới biết ư?” Hạ Vũ Hàn giật mình hỏi lại một câu, lập tức cười khổ, “Tôi sáng nay nhìn thấy mấy tấm ảnh chụp này, chà, thật sự là khó lường, bạn đại học của tôi hiện nay nguyên lai là một nhân vật bất quá () rất hot a!”

() bất quá: nhiều chuyện, bị đem ra bàn tán

“Cậu đừng giấu cợt tôi, tôi làm sao dính dáng với bất quá chứ.” Đinh Nghi đem mấy tấm ảnh chụp kia thả xuống, bắt đầu dĩ cời, “Lăng Tiểu là con trai của anh rể tôi, chúng tôi ở cùng nhau khá nhiều năm rồi.” Dừng một chút, có chút cẩn thận hỏi, “Loại chuyện này hẳn là không có cần thiết phải đăng báo đi? Tôi cũng không phải người nổi tiếng gì.”

“Dính dáng cùng người nổi tiếng, lại dính vào chuyện đồng chí, muốn thành người nổi tiếng còn không dễ dàng sao?” Hạ Vũ Hàn không cho là đúng cười cười, “Có người nổi tiếng nào lại có quyền riêng tư? Cấp dưới kia của tôi ghi chép lại những chuyện giải trí này rất giỏi, tối hôm qua suốt đêm tra được thân phận của cậu, lại tra được người đàn ông mấy ngày hôm trước bị chụp ở trước cửa nhà Lăng Tiểu lại là bạn học của cậu, càng hay là, ngay cả Đường Hoan cùng các cậu từng là bạn học cũng tra ra được.”

“Cái gì?” Đinh Nghi lần này thật sự là bị chấn động, “Ngay cả cái này cũng đều tra được?!”

“Tin tức nghề nghiệp bây giờ đều phát triển như vậy, gọi vài cuộc điện thoại, tra cứu thông tin trên mạng một lúc có cái gì mà tìm không được.” Hạ Vũ Hàn uống ngụm nước trái cây, “Cũng may tôi là tổng biên tập, tôi yêu cầu, không để cho bọn họ đăng bài báo này. Cậu nha, trở về quản lý tiểu tử kia nhà cậu một chút, về sau đừng ở trước truyền thông nói lung tung nữa.”

Đinh Nghi cười khổ: “Tôi đã nhắc nhở cậu ấy.” Trong lòng không khỏi cảm kích đối với Hạ Vũ Hàn, may có anh ta nói rõ ràng với vài phóng viên kia, thay y ngăn cản lại tai họa này, liền cười nói: “Lần này thật sự là cảm ơn cậu.”

“Không có gì.” Hạ Vũ Hàn phất phất tay, không thêm để ý nói, “Về sau cẩn thận một chút sẽ không có chuyện gì. Tôi nói với mấy phóng viên kia về sau đi theo Đường Hoan nhiều một chút, kiểu giống như cậu này không có tin tức gì giá trị, không cần lãng phí thời gian.”

Đinh Nghi nhin không được cười ha hả, chân thành nói: “Cảm ơn cậu.”

“Ai, đúng rồi.” Hạ Vũ Hàn vừa uống nước trái cây vừa mơ hồ không rõ nói, “Cậu trước kia với Đường Hoan là bạn cùng học, không bằng giúp chúng tôi giới thiệu một chút, tòa soạn báo của tôi muốn phỏng vấn độc quyền anh ta.”

Đinh Nghi sửng sốt, Hạ Vũ Hàn thấy y vẻ mặt khó xử, cười cười: “Không tiện sao? Thôi quên đi.”

Đinh Nghi ngượng ngùng nói: “Thật có lỗi, tôi cùng cậu ấy tuy rằng là bạn học trung học..... Nhưng chúng tôi cũng không tính là rất quen thuộc.....”

“Không sao, không sao” Hạ Vũ Hàn một hơi uống hết nước trái cây, cười nói, “Cậu cùng anh ta không quen, vậy cũng không có cách nào.”

Đinh Nghi có chút chột dạ: “Ngại quá, không giúp gì được cậu.”

“Ai, không có gì.” Hạ Vũ Hàn lắc đầu, lộ ra cái cười khổ, “Tôi kỳ thật không nên tới nhờ cậu loại sự tình này. Nói như thế nào đây? Giống như cùng cậu trao đổi điều kiện..... Chính là người đàn ông kia thật sự rất khó hẹn, nhất định không chịu nhận bài phỏng vấn độc quyền nào của bất cứ tòa soạn nào. Tòa soạn báo nhỏ của chúng tôi cũng muốn lấy địa vị vượt trội a, thôi quên đi, tôi vẫn là cố gắng dựa vào chính mình, một lần nữa da mặt dày đi thử xem được không.”

Đinh Nghi một trận mồ hôi lạnh, Hạ Vũ Hàn nói đúng, y nghe được đối phương muốn y giúp hẹn gặp Đường Hoan, quả thật là cảm thấy Hạ Vũ Hàn tựa như bàn điều kiện cùng y, giống như giúp y một lần y sẽ báo đáp. Chính mình..... đích thực có chút lòng dạ tiểu nhân.

Sau khi nói lời tạm biệt cùng Hạ Vũ Hàn, Đinh Nghi nhìn nhìn đồng hồ, còn cách giờ làm một chút thời

gian, chỉ bằng trở về công ty. Đang không chút để ý ung dung, di động lại vang lên.

Lấy ra vừa nhìn thấy, là số của Nhan Mộ Thương.

Do dự một chút, vẫn là nhận cuộc gọi, đang muốn hỏi hần chuyện gì, Nhan Mộ Thương đã mở miệng trước: “Đình Nghi, mau đến nhà của tôi đi.”

Trong lòng Đình Nghi cứng lại: “Tại sao? Có chuyện gì?”

Bên kia trầm mặc một chút, sau đó mới nói: “Lăng Tiểu ở nơi này của tôi.”

Đình Nghi hô hấp căng thẳng: “Cậu ấy làm sao vậy?”

“..... Cậu tới đây đi.”

Gác điện thoại, Đình Nghi kinh ngạc đứng tại chỗ, một hồi lâu sau, vội vàng giơ tay vẫy tắc xi, hướng đến nhà Nhan Mộ Thương.

29. Chương 29

Trên suốt đường đi Đình Nghi trong lòng run sợ, nghĩ buổi sáng Lăng Tiểu vẽ mặt còn trấn tĩnh như vậy, cậu đi tìm Nhan Mộ Thương giải thích, chẳng lẽ Nhan Mộ Thương không chịu tha thứ cho cậu, làm kích động đến cậu? Lăng Tiểu trước đây đã tự khép kín bản thân, tâm lý khả năng chịu đựng cực kỳ yếu ớt, Đình Nghi thật sự là sợ cậu chịu không nổi đả kích, làm ra cái chuyện gì ngu xuẩn.

Chẳng lẽ..... Cậu thật sự phải đi theo con đường cũ của Đường Hoan?

Rất cực cũng tới nhà Nhan Mộ Thương, Đình Nghi ấn chuông cửa, Nhan Mộ Thương vừa mở cửa ra, y lập tức vội vàng cởi giày đi vào bên trong, hết nhìn đông tới nhìn tây tìm kiếm bóng dáng Lăng Tiểu.

“Lăng Tiểu, Lăng Tiểu?” Đình Nghi ở trong phòng khách dạo qua một vòng, không thấy bóng dáng Lăng Tiểu, liền quay đầu nhìn về phía Nhan Mộ Thương, “Cậu ấy đâu?”

Nhan Mộ Thương yên lặng nhìn thoáng qua hướng phòng ngủ, Đình Nghi lập tức bước đi qua, thật cẩn thận gõ gõ cửa, kêu một tiếng “Lăng Tiểu”, không có ai lên tiếng trả lời. Vì thế đẩy một chút, cửa không có khóa, y liền đi vào.

Đình Nghi vào trong phòng ngủ nhìn nhìn, Lăng Tiểu không có ở bên trong. Lại nhìn đến cửa toilet trong

phòng ngủ đóng chặt, liền nghi ngờ Lăng Tiểu trốn ở trong đó, liền đi qua gõ cửa, một bên hỏi: “Lăng Tiểu, cậu ở bên trong sao?”

Không có nghe thấy Lăng Tiểu trả lời, lại nghe phía sau truyền đến một tiếng “Răng rắc” âm thanh cửa phòng bị khóa lại.

Đinh Nghi theo phản xạ có điều kiện lập tức quay đầu lại, Nhan Mộ Thương đứng ở phía sau nhìn y.

“Cậu.....” Đinh Nghi trong lòng hiện lên một chút hoảng hốt, “Cậu khóa cửa làm gì?”

Nhan Mộ Thương ôm hai tay, tựa tiểu phi tiểu “Cậu nói tôi khóa cửa làm gì?”

Đinh Nghi hoảng hốt: “Lăng Tiểu đâu? Cậu không phải nói cậu ấy ở trong này sao?”

“Em ấy xác thực đã tới, nhưng là đã đi rồi.” Nhan Mộ Thương chậm rãi đến gần y, “Thời điểm tôi gọi điện cho cậu, em ấy mới vừa đi.”

“Cậu..... gạt tôi?” Đinh Nghi lui về phía sau một bước, vẻ mặt không dám tin.

Nhan Mộ Thương cười rộ lên, cho đến khi ép toàn bộ thân thể Đinh Nghi dán trên cửa toilet, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: “Cậu cho là, cậu đánh tôi một quyền, tôi có thể cứ như vậy mà quên đi sao? Chạy trốn so với con thỏ còn nhanh hơn, đánh người xong còn không chịu trả nợ sao?”

Đinh Nghi vừa sợ vừa tức giận, nằm mơ cũng không nghĩ tới, Nhan Mộ Thương thế nhưng lại lấy Lăng Tiểu ra làm cái cớ, đem y lừa đến nơi đây! Đang muốn mở miệng hỏi, Nhan Mộ Thương còn không chờ y chất vấn, đột nhiên liền vươn tay một phen túm lấy áo Đinh Nghi, hung hăng kéo một cái, xoay tay liền đem y đẩy ngã lên trên giường. Đinh Nghi lảo đảo một cái, cả người liền nằm sấp trên giường.

Trước mắt bỗng dưng tối sầm, Nhan Mộ Thương từ phía sau lưng đè ép lên, một đầu gối đè trên lưng, đem y liều chết ghìm tại trên giường.

“Nhan Mộ Thương..... Nhan Mộ Thương cậu muốn làm gì! Cậu điên rồi!” Đinh Nghi mặt hướng xuống, thắt lưng cùng hai tay đều bị gắt gao giữ chặt, giấy giữa không ra, chỉ có thể cố sức vận vẹo, rống to lên.

“Tôi muốn làm gì?” Nhan Mộ Thương cười lạnh, “Tôi không phải nói rồi sao? Tôi muốn làm cậu.”

Đáy lòng Đinh Nghi phát lạnh, Nhan Mộ Thương lần này là thật sự muốn, giọng điệu này ghen nhiều năm như vậy, lần này rốt cục là muốn đòi lại đây? Sợ hãi cùng phần nộ khiến cho Đinh Nghi liều mạng giãy dụa đứng lên, chính là tư thế y mặt hướng xuống bị người đè nặng vốn không quá tốt để dùng lực, mà Nhan Mộ Thương cũng không phải là thiếu niên lúc trước đánh không lại y—Đinh Nghi sau khi trải qua giây giữa không có hiệu quả, rốt cục bị ai phát hiện, chính mình nhiều năm nay không đánh nhau, cuộc sống hàng

ngày lại quy củ đi làm, phòng tập thể thao cũng chưa tiến vào mấy lần, nay bàn về khí lực hay bản lĩnh, cũng chẳng phải đối thủ của Nhan Mộ Thương những năm gần đây rèn luyện chăm chỉ, cơ thể rắn rỏi.

“Cậu làm cái gì, cậu làm như vậy có cái ý nghĩa gì!”

“Xác thực là không có ý nghĩa gì.” Nhan Mộ Thương cúi đầu, dán ở bên tai y, thổi khí nhẹ giọng nói, “Vậy năm đó cậu làm như vậy lại có cái ý nghĩa gì?”

Đinh Nghi nhất thời trầm mặc. Y tuy rằng hiểu được năm đó Nhan Mộ Thương có bao nhiêu hận y, cũng thấy đối lại chính mình bị người đàn ông khác đặt ở dưới thân như vậy, mới hoàn toàn hiểu được cảm giác khuất nhục kia. Vĩnh viễn không phải chỉ bị người đánh một chút là có khả năng thay thế cho cái cảm giác khuất nhục này.

Tâm lý bị thương tổn vượt quá xa so với thân thể bị thương tổn. Không ai có thể tha thứ cho người từng cường bạo bản thân mình.

Cảm giác được Đinh Nghi đột nhiên trong lúc đó im lặng, Nhan Mộ Thương nhú mày, ác ý cười nói: “Như thế nào, chấp nhận cam chịu số phận rồi chứ? Cam tâm tình nguyện để cho tôi làm?”

Đinh Nghi từ từ nhắm hai mắt, sau một lúc lâu mới khàn khàn cổ họng nói: “Tôi nằm yên cho cậu thượng, cậu có thể hết giận sao, hả giận sao? Nhan Mộ Thương cậu mà sớm nói a, sớm nói thì tôi sẽ không phải chịu đựng cậu nhiều năm tra tấn dần vặt như vậy. Cậu chỉ cần một cuộc điện thoại, muốn thượng tôi như thế nào, thượng tôi ở nơi nào, gọi tôi thì tôi đến, cam đoan cho cậu tận hưởng.”

“Cậu!”

“Cậu tội gì phải qua mười bảy năm lại dùng biện pháp này để trả thù tôi? Nhan Mộ Thương, kỳ thật muốn làm tôi suy sụp thực dễ dàng, không cần cậu bắt buộc chính mình phạm tội cưỡng gian –” Lời nói còn lại Đinh Nghi đặt ở yết hầu. Y cho rằng chính mình đã quên, năm đó vui vẻ trên sự thống khổ của người này. Y cho rằng chính mình có thể không sao cả, nhìn người đàn ông này vừa sắm vai bạn tốt thân mật của y, vừa trước mặt y ôn nhu ôm người khác. Nhìn hẳn thật vất vả thoát khỏi tình cảm yêu mến của những cô gái, vì người đàn ông này, dễ dàng từ bỏ hẳn. Y tận tận khổ khổ mười năm bảo vệ đứa nhỏ kia, cũng đánh không lại một cái mỉm cười của người đàn ông này.

Chỉ cần là bên người y có cái gì, tất cả đều đã bị người đàn ông này đoạt lấy sạch sẽ, không lưu lại một chút gì.

Đinh Nghi hiểu được, Nhan Mộ Thương vẫn hưởng thụ cái cảm giác sung sướng khi dẫn vặt y. Nhưng là vẫn không cam lòng sao? Bởi vì thấy thế nào, Đinh Nghi hình như cũng không có bị hắn đánh.

Thực tưởng rằng y cái gì cũng không để ý sao? Cho nên rốt cục đã không thể nhịn được nữa, muốn ở trên cả thân thể cùng tâm lý đem y phá huỷ sao?

“Vậy cậu nói, muốn chinh cho cậu suy sụp, làm sao mới có thể?” Thật lâu sau, giọng nói Nhan Mộ Thương vang lên khàn khàn, “ Có loại phương pháp, năng lực nào có thể làm cho tôi đơn thuần hận cậu, hoặc là đơn thuần quên đi cậu?”

Nếu chỉ là hận, cần gì phải nhiều năm qua đi như vậy quấn lấy nhau cùng một chỗ. Nếu chỉ là hận, cần gì phải đối với sự xuất hiện trở lại của Đường Hoan lại kinh hoàng thất thố như vậy. Nếu chỉ là hận, cần gì phải..... hôm nay khi Lăng Tiểu đến tìm hắn, cầu xin hắn tha thứ, nhưng người đầu tiên nghĩ đến lại là y?

Hắn hận người đàn ông này năm đó vũ nhục hắn như vậy, lại mơ hồ hiểu được, lúc thiếu niên trước kia đối với hắn như vậy, một giọt lệ lạnh lẽo kia rơi trên lưng hắn, khốc liệt không một tiếng động, có lẽ người này đối với hắn còn kèm theo một loại tình cảm khác.

Mà chính trong nội tâm của hắn ồn ào náo động, đâu phải chỉ có một loại tình cảm đâu?

Một bên hận y, lại không thể không chế một bên yêu người đàn ông kiêu ngạo cùng quật cường này.

Chính là đi nhầm từng bước, sinh mệnh hai người đều trở nên rối tinh rối mù. Vì thế ai cũng không chịu cúi đầu trước, ai cũng không lùi kéo, càng chạy càng thái quá, cuối cùng vướng mắc không rõ, yêu hận khó phân.

Nhan Mộ Thương rốt cục buông Đinh Nghi ra.

“Cậu đi đi.”

Đinh Nghi quần áo không chỉnh tề mới từ trên giường đứng lên, đột nhiên nghe câu nói này, trong một thời gian ngắn liền ngây ngẩn cả người.

“Chúng ta phối hợp cùng nhau nhiều năm như vậy ai cũng không đối lấy dễ chịu trong lòng. Cậu nói đúng, tôi cho dù thực sự thương cậu một lần, thì phải làm thế nào đây?” Nhan Mộ Thương cười cười, vẻ mặt ửng đỏ, “Lăng Tiểu hôm nay đến tìm tôi, giải thích với tôi, cậu tôi không cần rời xa em ấy. Tôi bỗng nhiên phát hiện, tôi kỳ thật là.....rất thích em ấy.”

Đinh Nghi sắc mặt khê biến, rốt cục cũng lộ ra vẻ tươi cười: “Vậy thật sự là..... không thể tốt hơn.”

“Cho tôi một lời chúc phúc đi, cậu không phải vẫn hy vọng Lăng Tiểu có thể tìm được một người thiết tình thương em ấy sao? Mặc dù cậu cho tới bây giờ cũng không tin tưởng tôi.”

Đinh Nghi há miệng thở dốc, lại bất kể như thế nào nói không nên lời chúc phúc.

Y cho tới bây giờ đều không có thiết tình chúc phúc cho Nhan Mộ Thương có thể có được hạnh phúc, vô luận là năm đó tham gia hôn lễ của hắn hay là dung túng Lăng Tiểu yêu thương hắn.

Y yên lặng xoay người, đi qua người Nhan Mộ Thương, đi giày vào, đóng lại cánh cửa, rồi đi.

30. Chương 30

Sau khi Đinh Nghi rời đi, Nhan Mộ Thương một mình đứng ở trong phòng.

Hắn nghe thấy tiếng đóng cửa chính, hắn biết Đinh Nghi đã rời đi rồi, bọn họ.....đã không còn liên quan gì.

Bỗng nhiên trong lòng bùng lên cơn thèm thuốc lá, vì thế lấy ra điều thuốc, châm lửa vô cùng thuần thục, hít sâu một hơi vào khoang phổi. Một làn khói mỏng bay lên, nhàn nhạt phiêu tán. Kỳ thật việc hút thuốc này cũng như trò đùa, hút vào rồi cũng không cảm thấy vui sướng, nhưng mà nếu không hút lại khó chịu giống như đã chết.

Đường Hoan khuyên hắn bỏ thuốc, vợ trước của hắn khuyên hắn bỏ thuốc, Lăng Tiểu khuyên hắn bỏ thuốc, nhưng hắn vô luận như thế nào cũng không bỏ được – từ năm mười lăm tuổi ấy bắt đầu học hút thuốc, chính là vừa mới lên cao trung được một năm.

Mười bảy năm hút thuốc, không nhiều không ít, cũng là quãng thời gian hắn quen biết Đinh Nghi.

Cai không được thuốc lá, tựa như bỏ không được Đinh Nghi.

Hắn biết hắn không muốn buông tay, thế nhưng không ngờ lại buông như thế này? Cân bằng mỏng manh của bọn họ lúc đó đã bị phá vỡ. Không có khả năng tiếp tục làm bạn, bởi vì đã chán ghét loại tra tấn lẫn nhau này. Hận sao? Đã hận đủ, trả thù cũng trả thù đủ. Trừ bỏ hận còn có cái gì? Trừ bỏ hận còn có cái lý do gì để bọn họ tiếp tục tra tấn lẫn nhau?

Là yêu sao?

Nhan Mộ Thương nhẹ nhàng nở nụ cười, bọn họ không có biện pháp cùng một chỗ, hai kẻ có bàn tay độc ác không có cách nào yên tâm thoải mái cùng một chỗ. Bọn họ đã hủy hoại Đường Hoan một lần, không thể lại kết hợp đem Lăng Tiểu cũng biến thành tế phẩm(). Đứa nhỏ kia là thật tâm thích hắn, đứa nhỏ kia là vô tội. Bất luận là hắn mất đi Đinh Nghi hay là Đinh Nghi mất đi hắn, hắn biết bọn họ hai người đều vẫn có thể tiếp tục sống tốt. Nhưng là Lăng Tiểu không được, đứa nhỏ kia sẽ lại sụp đổ mất.

() tế phẩm: đồ cúng tế, ý nói không muốn đem Lăng Tiểu trở thành vật hy sinh

Hắn quyết định bỏ thuốc.

Mỗi ngày hút ít đi một điều, chậm rãi hưng hăng ép chính mình từ bỏ.

Đinh Nghi không có đi làm, y tự dành cho mình nửa ngày nghỉ ngơi. Y tự do không mục đích ngồi trên một chiếc xe buýt, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ không ngừng biến hóa. Y lần đầu tiên biết được hóa ra thành phố này lại lớn như vậy, hóa ra còn có nhiều địa điểm như vậy y chưa bao giờ từng lưu tâm chú ý qua.

Thành phố này lớn là vậy, người bằng lòng lưu lại ở bên người y, lại chưa bao giờ nhiều.

Cho dù là Nhan Mộ Thương, cho dù bọn họ đã dây dưa mười bảy năm, hóa ra cũng còn có một ngày, có thể nhất đao lưỡng đoạn ().

() nhất đao lưỡng đoạn: đoạn tuyệt mọi quan hệ, không còn tình nghĩa

Y nhớ tới năm đó khi Nhan Mộ Thương đi Mỹ, y cũng nghĩ đến bọn họ sẽ không bao giờ gặp mặt nhau nữa, lúc đó bọn họ cách xa cả một đại dương như vậy. Nhưng hiện tại, bọn họ đều sinh hoạt tại thành phố này, bọn họ bất cứ lúc nào đều có thể ở ven đường, đầu đường hay một chỗ nào đó gặp nhau.

Có thể bọn họ đã là người xa lạ..

Cuối cùng rốt cục vẫn là xuống ở trạm xe gần nhà y, chậm rãi đi trở về nhà, sau đó ngoài ý muốn nhìn thấy Lăng Vi đứng ở cửa.

“Không mang theo chìa khóa.” Lăng Vi hướng y cười cười, “Lâu lắm không có trở lại.”

Đinh Nghi mở cửa, Lăng Tiểu không có ở nhà. Lăng Vi ngồi xuống sofa, Đinh Nghi rót chén nước đưa cho cô, sau đó ngồi xuống sofa bên kia.

“Sao đột nhiên lại quay về? Cũng không gọi cho anh một cuộc điện thoại.”

“Em gọi rồi nhưng di động của anh luôn tắt máy.”

Đinh Nghi ngẩn người, lấy di động của mình ra, bây giờ mới phát hiện, không biết khi nào thì di động hết pin, tự động tắt máy.

Y nghĩ, khó trách suốt cả buổi chiều cũng chưa có ai tìm y.

“Anh thật lâu không có tới thăm em.” Lăng Vi nhìn y, “Hai tuần, suốt hai tuần anh cũng không tới trường học thăm em. Đinh Nghi, trong lòng anh cũng chỉ có Lăng Tiểu thôi sao?”

Đinh Nghi bất đắc dĩ cười mắng cô một câu: “Nói hưu nói vượn, anh trước đó vài ngày đi công tác.”

“Là vì cái chuyện xấu kia sao?”

Đinh Nghi ngây ngẩn cả người.

“Bởi vì cái chuyện xấu nhảm chán kia, bởi vì Lăng Tiểu kia ngu ngốc ở trên truyền hình nói những lời ngớ ngẩn?” Lăng Vi mỉm cười, “Đinh Nghi, ngàn vạn lần không cần nói cho em biết, anh luôn luôn lén lút yêu đương với một người đàn ông nha?”

Đinh Nghi bị những lời này của cô oanh tạc đến mức suýt chút cái chén trong tay đều bị nghiêng đổ: “Khụ khụ, Lăng Vi, kia tất cả đều là hiểu lầm. Đương nhiên không có khả năng, anh như thế nào lại.....”

“Như vậy người trên tấm ảnh chụp kia là anh sao?”

“Ảnh chụp? Đương nhiên không phải.....”

“Thì là Lăng Tiểu?”

Đinh Nghi lập tức cứng họng, Lăng Vi đã nở nụ cười: “Quả nhiên a, em biết Lăng Tiểu chỉ biết bắt anh ra làm lá chắn. Thời điểm ba em nhìn thấy tấm ảnh chụp kia nhất định tức điên lên đi? Em đoán Lăng Tiểu tuyệt đối không có can đảm thừa nhận, toàn bộ đều đổ lên trên người anh có phải hay không? Nhưng em thực bội phục anh ta có gan yêu đàn ông, đáng tiếc a, anh ta vẫn như trước kia chỉ là loại vô dụng.....”

“Đủ rồi.” Đinh Nghi trầm giọng cắt ngang lời nói của Lăng Vi, “Lăng Tiểu không phải cố ý, cậu ấy đã hối hận.”

“Hối hận?” Lăng Vi lạnh lùng cười rộ lên, “Anh ta trừ bỏ hối hận ra còn có thể làm cái gì? Hối hận có ích cái rắm gì? Sau cũng là người nhu nhược chỉ biết khóc, chỉ biết trốn tránh, hối hận một nghìn lần một vạn lần có ích cái rắm gì? Anh ta có gan đi theo ba em nói thật sao? Anh ta có gan hợp báo làm sáng tỏ, thừa nhận người kia là anh ta sao?”

Đinh Nghi lạnh lùng nói: “Lăng Vi, ai cũng đều có thời điểm phạm sai lầm, ai cũng đều có thời điểm nhất gan lùi bước. Lăng Tiểu đã bắt đầu bù đắp lại, cậu ấy sẽ đi nói rõ ràng với anh rể. Cậu ấy cũng không phạm phải tội lớn gì, cậu ấy yêu thương một người đàn ông, cậu ấy cũng sẽ dừng cảm giác vác. Em là em gái cậu ấy, vì sao không thể đối cậu ấy khoan dung một chút?”

Lăng Vi cắn môi, bỗng nhiên cười rộ lên: “Đinh Nghi..... Chẳng lẽ, anh thích Lăng Tiểu?”

“Cái gì?”

“Anh vì sao đối tốt với anh ta như vậy? Anh vì sao cứ luôn che chở cho anh ta?” Thanh âm Lăng Vi đột nhiên cao lên, “Rõ ràng là anh ta sai lầm rồi, anh vì sao còn muốn thay anh ta biện giải? Anh cho tới bây

giờ chỉ muốn em học hành đàng hoàng, anh một tuần mới đến thăm em một lần! Nhưng là anh ta thì sao? Anh vì sao không cần anh ta cũng ra ngoài học hành? Anh vì sao lại dung túng anh ta như vậy?!”

Đinh Nghi lập tức ngậy ngấn cả người: “Cậu, cậu ấy, đó là bởi vì cậu ấy.....”

“Anh rất bất công.” Lăng Vi lạnh lùng cắt ngang lời nói của y, “Trong lòng của anh cho tới bây giờ chỉ có Lăng Tiểu.”

Cô đột nhiên từ sô pha đứng lên, đi vài bước tới trước mặt sô pha Đinh Nghi ngồi, khi Đinh Nghi còn không có phản ứng lại, Lăng Vi đưa tay đem y đẩy ngã, sau đó nhấc chân bước lên sô pha, ngồi ở trên người Đinh Nghi, đè lại hai tay của y.

“Lăng Vi?!” Đinh Nghi quá sợ hãi, “Em muốn làm gì?”

“Em muốn đòi công bằng. Anh đối với Lăng Tiểu như thế nào nên đối với em như vậy.” Lăng Vi nhìn xuống y, “Không cần giấy giụa.....Anh có biết em là con gái, em thực yếu ớt, anh mà giãy dựa em sẽ dùng sức ngăn chặn anh, sau đó anh có thể lại không cần thận tổn thương đến em nga.” Cô bỗng nhiên cười ngọt ngào, chìa chìa vào bụng mình, “Tại nơi này..... không lâu nữa sẽ có một đứa nhỏ.”

“Em nói cái gì?!”

“A nha, dọa đến anh sao, bắt đầu hối hận không có bao nhiêu quan tâm em ư?” Lăng Vi khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai y nói, “Kỳ thật không có gì, em chỉ là không muốn sinh đứa nhỏ cho người đàn ông em không thương. Đinh Nghi, em nói cho anh biết, hoặc là em cả đời không sinh đứa nhỏ, nếu sinh, em chỉ sinh đứa nhỏ với anh.”

Ngoài cửa truyền đến âm thanh chìa khóa mở cửa, ngay sau đó, cửa chính bị mở ra. Lăng Tiểu cùng Nhan Mộ Thương đi vào, trong nháy mắt cứng người tại chỗ.

Lăng Vi đang ngồi khóa trên người Đinh Nghi, môi của cô còn dán sát bên mặt Đinh Nghi, tư thế vô cùng ái muội, vô cùng *** mẽ.

“Các người.....” Lăng Tiểu run run phát ra âm thanh, “Các người đang làm cái gì.....”

“Không phải!” Đinh Nghi không dám một phen đẩy Lăng Vi ra, sợ cô thân thể suy yếu, hơi dùng lực đẩy, đành phải cuống quýt quay đầu giải thích, “Chúng tôi không phải.....”

“Chúng tôi làm cái gì, anh không phải thấy rất rõ ràng?” Lăng Vi mỉm cười đứng lên, một phen cắt đứt lời nói của Đinh Nghi, “Tôi hướng người đàn ông này cầu yêu a, Lăng Tiểu.”

() cầu yêu: có thể hiểu là cầu tình yêu, có thể hiểu là “cầu hoan”:>

“Cầu yêu? Dùng phương thức này?” Lăng Tiểu giận dữ, “Em là một cô gái cư nhiên lại ở trên người một người đàn ông! Đinh Nghi anh ấy nguyện ý sao? Lăng Vi, em như thế nào lại vô sỉ như vậy!”

Lăng Vi cười ha hả: “Vô sỉ? Sao lại thế? Anh ấy không muốn tôi lại không thể cưỡng bạo anh ấy. Lăng Tiểu anh không phải đã có một người đàn ông sao? Anh chiếm lấy Đinh Nghi nhiều như vậy năm, đem anh ấy trả lại cho tôi đi.”

Lăng Tiểu ngậy đại.

“Đem anh ấy trả lại cho tôi.” Lăng Vi nhanh chóng nhìn chăm chú cậu, gần từng tiếng nói, “Anh đã đem mẹ từ bên người tôi cướp đi một lần, lần này đem Đinh Nghi trả lại cho tôi.”

Nhan Mộ Thương đứng ở phía sau Lăng Tiểu, từ đầu đến cuối, không có mở miệng, chính là vẫn không nhúc nhích nhìn Đinh Nghi.

Đinh Nghi cư nhiên không mở miệng giải thích một câu nào!

Lửa giận ngập trời ở trong ngực hắn lan tràn ra..... Nhanh như vậy..... Giữa trưa hôm nay bọn họ vừa mới tách nhau ra, không thể tưởng được mới đến buổi tối, hắn liền thấy được một màn này!

Vừa nghe thấy hắn muốn buông tay, nhanh như vậy tìm được người yêu mới rồi? Rõ ràng nhiều năm như vậy đều không có yêu bất luận kẻ nào..... Rõ ràng nhiều năm như vậy, mặc kệ bọn họ có phải hay không là bạn bè một cách kỳ quái, bên người y đều chỉ có hắn!

Nhan Mộ Thương hai ba bước đi qua, một câu không nói, đột nhiên liền đem Lăng Vi kéo lên.

“Cô dựa vào cái gì..... hướng y cầu yêu?” Hắn cười lạnh lên, không lưu tình chút nào đem Lăng Vi ném đến một bên, “Cô đòi ai đem y trả lại cho cô? Cô hỏi qua tôi sao? Cô được sự đồng ý của tôi sao?!”

“Nhan Mộ Thương!” Đinh Nghi rốt cục bạo rống ra tiếng, “Cậu đang nói những lời ngu xuẩn gì đấy!”

Trong phòng một mảnh trầm tĩnh, Lăng Vi ngã ngồi trên sofa, Lăng Tiểu đại ra đứng ở một bên.

“Ha ha ha ha!” Lăng Vi bỗng nhiên cười ha hả, sau đó quay đầu nhìn Lăng Tiểu, “Anh trai..... hóa ra người đàn ông anh yêu, lại không phải yêu anh a.”

Mười mấy năm qua, cô lần đầu tiên mở miệng kêu Lăng Tiểu “Anh trai”.

Lăng Tiểu cứng ngắc đứng ở nơi đó, tựa hồ không thể tin được chính mình nhìn thấy hết thấy.

Cậu.....cậu nghĩ Nhan Mộ Thương đã tha thứ cho cậu a..... Bọn họ buổi tối còn cùng nhau ăn cơm, Nhan Mộ Thương vẫn giống như ngày thường, đưa cậu về nhà

Như thế nào lại.....như vậy?

Lăng Tiểu thân mình rớt cục giật giật, chậm rãi mở miệng: “Các anh..... Lừa tôi lâu như vậy.....”

“Uych” một tiếng, cậu liền ngã xuống.

31. Chương 31

Trước khi ngã xuống mất đi ý thức, mơ hồ nghe được vài tiếng kinh hô, Lăng Tiểu nghĩ, không cần tỉnh lại thì tốt rồi.

Cậu lần đầu tiên té xỉu, là năm đó khi mẹ ở trước mắt cậu từ trên cửa sổ nhảy xuống.

Ngất đi kỳ thật rất dễ dàng, thật sự, chóng mặt vài lần liền hiểu được. Đầu óc nhoáng lên một cái, là có thể trước mắt tối sầm rồi ngã xuống.

Là có thể đem những chuyện thống khổ này, chuyện đáng sợ, chuyện không biết phải đối mặt như thế nào, giải quyết như thế nào, tạm thời ngăn ở bên ngoài ý thức, cái gì cũng không nghe thấy, không nhìn thấy.

Nếu sau khi tỉnh lại, phát hiện hóa ra chuyện gì cũng đều không có xảy ra thì tốt rồi.

Ý thức một lần nữa trở lại đại não, là kèm với một trận đau nhức.

Lăng Tiểu ngay cả tiếng kêu đau đớn đều phát ra không được, chỉ có thể suy yếu mở to mắt, sau đó một chén nước đường tỏa hơi nóng bưng ngay trước mặt cậu. Phía trên bờ môi cậu một trận nóng rất đau đớn, Đinh Nghi ấn vào huyệt nhân trung () bắt cậu phải tỉnh lại. Mỗi lần cậu ngất, Đinh Nghi đều dùng loại phương thức đáng sợ mà thô lỗ này ép cậu tỉnh lại. Kỳ thật không thể trách Đinh Nghi, y từ nhỏ đến lớn cùng người khác đánh nhau, khi còn bé không làm nên trò trống gì, mỗi lần bị người ta độc ác đánh đến ngất đi, Đinh Hoằng người nữ nhân kia sẽ liều chết ấn huyệt nhân trung đem y ấn cho tỉnh lại, làm cho Đinh Nghi vẫn cho rằng, người sau khi té xỉu chỉ có dựa vào ấn huyệt nhân trung là có thể tỉnh lại.

() huyệt nhân trung: chỗ lõm giữa mũi và miệng

Một thanh âm vang lên tiến vào trong tai Lăng Tiểu: “Kháo, Đinh Nghi, cậu xuống tay đủ độc ác a, cậu xem cậu ấn ra cái dấu sâu như vậy đây này!”

Sau đó là giọng nói thản nhiên của Đinh Nghi: “Câm miệng.”

Lăng Tiểu đầu óc còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, cổ sức quay đầu nhìn thoáng qua, bị dọa một cú sốc.

Người đàn ông mặt xám mảy tro ngồi ở bên giường của cậu, mắt trái có một khối đen lớn, tóc tai bù xù, cà vạt trên cổ bị kéo đến loạn thất bát tao, cúc áo sơ mi còn bị rút vài cái.

“Đường, Đường Hoan?”

Đường Hoan hướng về phía cậu mỉm cười một cái: “Yoh, xem ra vẫn còn rất tỉnh táo, tôi còn nghĩ cậu chịu không nổi đả kích, đầu óc trực trặc đi.”

Lăng Tiểu sắc mặt trắng nhợt, lập tức nghiêng đầu, tránh được bát nước đường Đinh Nghi còn đang bưng ở trước mũi cậu.

Đinh Nghi biết cậu trong lòng có hờn giận, tay bưng bát có chút xẩu hổ lơ ở giữa không trung. Đường Hoan một phen đoạt lấy bát trong tay y, lạnh lùng nói: “Người cậu ta hiện tại không muốn nhìn thấy nhất chính là cậu. Cậu đi ra ngoài trước đi.”

Đinh Nghi yên lặng đứng lên, vẻ mặt phức tạp liếc nhìn Lăng Tiểu một cái, chậm rãi đi ra ngoài.

Cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, Lăng Tiểu cắn môi, trong lòng một trận co rút đau đớn.

Cậu bị lừa..... bị người cậu tín nhiệm nhất cùng người cậu thích nhất.....cùng nhau lừa.

Từ đầu tới cuối, hóa ra cậu giống như một thằng hề, tự cho là có hạnh phúc, tự cho là được yêu thương, vui sướng diễn màn kịch tình yêu tự cho là đúng, cuối cùng ngay cả lời chào cảm ơn cũng không có, chỉ có thanh âm lạnh lùng cười nhạo nói với cậu: người diễn ở sai màn rồi.

Cậu đi sai màn, như vậy thì những hồi tưởng ngọt ngào trước kia lại tính là cái gì đây?

Cảnh tượng Nhan Mộ Thương bên cậu ôn nhu, cảnh tượng Đinh Nghi trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên, nhìn bọn họ thở dài nói muốn buồn nôn thì vào trong phòng mà buồn nôn..... lại tính là cái gì đây?

Trên đời này còn có người nào so với bọn họ diễn trò giỏi hơn sao?

“Cảm thấy rất hận, cảm thấy hai người kia đều không phải thứ tốt đẹp gì sao?”

Đường Hoan mang theo tiếng cười đùa cợt vang lên, “Bị lừa cảm thấy rất thống khổ nhỉ, Lăng Tiểu?”

Lăng Tiểu chết lặng nhìn anh ta: “Kỳ thật anh đã sớm biết đúng hay không?”

Cậu đột nhiên bùng nổ kêu to lên: “Anh quen biết bọn họ nhiều năm như vậy hẳn là sớm biết rồi đi? Vì sao không nói cho tôi biết? Vì sao lại giống như xem kịch nhìn tôi bị lừa bị đùa bỡn? Giẫm đạp lên tấm lòng người khác thú vị như vậy sao? Xem tôi giống như một đứa ngốc bị lừa gạt xoay quanh rất thú vị sao?”

“Mắng hay lắm.” Đường Hoan vỗ tay cười rộ lên, “Bọn họ hiện tại đều ở phòng khách ngăn ngó, đi ra ngoài mắng a, đem những lời này hung hăng mắng bọn họ đi.”

Lăng Tiểu gắt gao trừng mắt với anh ta.

“Anh vui sướng khi người gặp họa?”

“Không.” Đường Hoan bắt chéo chân, đưa tay lên gạt gạt tóc, nhàn nhã nhìn cậu, “Tôi chỉ là muốn nhìn xem cậu có thể hận tới trình độ nào — đến, nói cho tôi biết, cậu không phải là hận đến muốn giết bọn họ sao? Có phải mong muốn hai người bọn họ không thể chết yên ổn hay không? Có phải ở trong lòng nguyên rửa, một ngày nào đó bọn họ sẽ bị báo ứng hay không?”

Lăng Tiểu hít một ngụm lạnh khí: “Anh.....”

“Cảm thấy tôi thực ác độc hay là cảm thấy chính mình thực ác độc?” Đường Hoan cười lạnh, “Bị phản bội ai mà chẳng hận chứ? Lăng Tiểu, hận bọn họ là quyền của cậu.”

“Tôi, tôi.....” Lăng Tiểu hốc mắt đỏ lên. Một bên là người thân thiết nhất bên cạnh cậu, hiểu rõ cậu nhất. Một bên là người làm cho cậu lần đầu tiên cảm nhận được tình yêu, được che chở. Hai người đều là người quan trọng như vậy trong sinh mệnh của cậu, cậu thật sự không thể nguyên rửa bọn họ không thể chết yên ổn ác độc như vậy.

“Tôi không thể nguyên rửa bọn họ.” Lăng Tiểu nhắm mắt lại, một hàng nước mắt lăn xuống dưới, “Tôi tuy rằng hận bọn họ lừa tôi, nhưng tôi không nguyên rửa bọn họ được.”

Đường Hoan im lặng nhìn cậu, thật lâu sau, mỉm cười: “Lăng Tiểu, cậu so với trong tưởng tượng của tôi..... kiên cường nhiều lắm.”

Thoạt nhìn yếu ớt như vậy, nhưng thật ra kiên cường đến kinh ngạc. Anh ta còn tưởng rằng sau khi Lăng Tiểu thanh tỉnh, sẽ cuồng loạn khóc lớn hô to, sẽ đánh mất đi lý trí sụp đổ trước mặt hai người kia..... tựa như anh ta năm đó.

Lăng Tiểu thê thảm cười: “Kiên cường? Tôi cái dạng này đã kêu kiên cường? Tôi cái gì cũng mất hết anh biết không? Người tôi yêu nhất.....cùng người quan trọng nhất..... cũng bị mất”

“Cậu sai lầm rồi.” Đường Hoan cắt ngang lời nói của cậu, đè lại bờ vai của cậu, “Lăng Tiểu, cậu hãy nghe tôi nói. Cậu còn trẻ, chẳng lẽ trên thế giới này sẽ không có người thứ hai đáng giá để cậu yêu? Tôi cũng từng thật lòng yêu thương một người, nhưng sau khi hắn rời bỏ tôi đi, chậm rãi, tôi phát hiện hóa ra tôi cũng có thể không cần lúc nào cũng nghĩ đến hắn, tôi cũng có thể vượt qua rất tốt. Tin tưởng vào bản thân mình nhiều hơn đi, Lăng Tiểu, trước khi cậu lại tìm được người có thể yêu cậu nhất định phải học được cách hảo hảo yêu chính bản thân mình.”

Không cần giống như anh ta năm đó, hận không thể khiến cho cả ba người đều không thể chết yên ổn.

Lăng Tiểu nén nước mắt..... Nào có dễ dàng như anh ta nói vậy? Lại yêu một người khác? Vậy phải đợi bao lâu?

“Nhưng tôi..... Vẫn yêu anh ấy..... Vẫn yêu anh ấy a.....”

Khi Đường Hoan từ trong phòng Lăng Tiểu đi ra, trong phòng khách chỉ còn hai người.

Lăng Vi đã bỏ đi, cô gái này sau khi nghe thấy câu nói chấn động kia của Nhan Mộ Thương cũng không dám tin, dần dần cười rộ lên, sau đó nói với Đinh Nghi: “Khó trách a..... Nhiều năm như vậy cho tới bây giờ anh cũng chưa từng yêu thương ai.”

Sau đó, cô quay đầu đối với Nhan Mộ Thương lạnh lùng nói: “Tôi tuy rằng cho tới bây giờ xem thường Triển Lăng Tiểu, nhưng anh ta rốt cuộc cũng là người nhà họ Triển của tôi. Nhan Mộ Thương, anh có gan trêu đùa anh ta thời gian dài như vậy. Chúng ta hãy chờ xem.”

Nhan Mộ Thương chỉ thản nhiên liếc cô một cái: “Anh cô hận tôi như thế nào tôi đều chịu, chính là cô.” Hắn cười lạnh một tiếng, “Cô không có tư cách nói với tôi những lời độc ác.”

Cô đã đâm một dao nhỏ trên ngực Lăng Tiểu, chẳng lẽ so với hắn còn ít hơn?

Đinh Nghi vô cùng vội mở miệng: “Lăng Vi, anh đưa em trở lại trường học.”

“Không cần.” Lăng Vi mở cửa ra, thân mình phong phanh trong gió lạnh hơi cố gắng đứng thẳng, “Đinh Nghi, em chưa bao giờ hối hận đã yêu anh. Em chỉ hận em vì sao sinh ra muộn mười ba năm.”

Chậm hơn Nhan Mộ Thương một bước, bị hắn cướp đi tâm của anh trước.

Nghe được tiếng bước chân đi đến của Đường Hoan, Đinh Nghi cùng Nhan Mộ Thương đồng thời ngẩng đầu.

“Lăng Tiểu cậu ấy.....”

“Cậu ta đang ngủ.” Đường Hoan nhìn bọn họ liếc mắt một cái, sau đó chậm rãi nói, “Hai người các cậu qua nhiều năm như vậy vẫn không có một chút tiến bộ nào sao?”

Đinh Nghi cùng Nhan Mộ Thương ai cũng không có mở miệng.

“Vứt bỏ người đàn ông này đi, Đinh Nghi.” Đường Hoan đột nhiên đi đến trước mặt Đinh Nghi, mỉm cười với y, “Chọn Lăng Vi hoặc là chọn tôi..... đều so với người đàn ông này tốt hơn nhiều nga.”

Nhan Mộ Thương nhất thời sắc mặt xanh mét: “Đường Hoan!”

Đường Hoan cười ha hả, cuối cùng vẫn là Đinh Nghi mở miệng: “Đường Hoan, cậu hôm nay rốt cuộc là bị ai biến thành thứ đức hạnh này, chạy đến đây xem nào nhiệt?”

32. Chương 32

Tiếng cười của Đường Hoan đột nhiên ngừng lại, Đinh Nghi nghĩ mình có phải nhìn lầm rồi hay không? Y cứ nhiên nhìn thấy ở trên mặt Đường Hoan vẻ giống như xấu hổ, phần nộ hoặc là nói..... về mặt lung tung?

Người đàn ông này không phải hiện tại điên khùng đến ai cũng không để vào mắt sao?

“Một kẻ điên!” Đường Hoan hung tợn nói, “Không hiểu vì sao bị bệnh thần kinh!”

Đinh Nghi nhìn anh ta một cái, đúng là đủ chặt vật, một bộ dạng như vừa mới bị người nào cướp. Lăng Tiểu vừa ngất xỉu, Đường Hoan liền chạy tới ấn chuông cửa, về mặt ủ rũ.

Đinh Nghi nghĩ, cậu ta là đến lánh nạn đi?

Có thể đem Đường Hoan làm cho thành cái bộ dáng này, Đinh Nghi nghĩ đối phương không biết là thần thánh phương nào a.

“Đừng chuyển hướng đề tài của tôi.” Đường Hoan hiển nhiên không muốn nói nhiều về chuyện chính mình, anh ta liếc Đinh Nghi một cái, lại liếc Nhan Mộ Thương một cái, không có ý tốt cười, “Những lời tôi vừa nói rất chắc chắn. Đinh Nghi, cậu mở mắt thật to hạo hạo nhìn rõ ràng người đàn ông này, cậu ta toàn thân có chỗ nào lấy ra được một điểm tốt?”

Thanh âm Nhan Mộ Thương lạnh lùng nói: “Trên người cậu có thể lấy ra điểm tốt sao?”

Đường Hoan hừ một tiếng: “Ít nhất tôi sẽ không câu một người, còn nhìn đến một người khác. Người giống

như cậu, sống bao nhiêu năm đều là uổng phí. Năm đó hại tôi chưa đủ, hiện tại lại thêm một Lăng Tiểu. Cậu còn muốn ép buộc gì nữa?”

“Chuyện của tôi cùng Lăng Tiểu chính tôi sẽ tự xử lý, chuyện của tôi cùng Đinh Nghi không cần cậu quan tâm!”

Đinh Nghi rút cục phát câu: “Các cậu đều câm miệng cho tôi!”

Hai người ngậm miệng, âm u nhìn đối phương.

Đinh Nghi ấn huyết thái dương, vẻ mặt mỗi mệ. Y trước nhìn phía Đường Hoan: “Cậu đừng gây thêm phiền phức nữa, cậu muốn tôi chọn cậu? Tôi chọn cậu làm gì? Cậu muốn nói cho tôi biết cậu yêu tôi sao?”

Đường Hoan cứ nhiên gật gật đầu với y: “Cậu cảm thấy không thể nào sao? Tôi năm đó thường thức quá kém mới chọn cái người đàn ông kia. Hiện tại xem ra, kỳ thật chúng ta mới là hợp nhau nhất. Người ta nói trước tiên hiểu biết sau đó yêu nhau có vẻ bảo đảm hơn, chúng ta đã có sẵn điều kiện đầu tiên, chỉ còn điều chỉnh tâm tình một chút nói đến chuyện yêu đương. Cậu xem, tôi ít nhất sẽ không gặp một người yêu một người.”

“Cậu lấy tôi làm trò tiêu khiển?”

“Saon lại vậy?” Đường Hoan ủy khuất nhìn y, “Tôi thực sự rất nghiêm túc a. Đinh Nghi, tôi phát giác nhiều năm như vậy trôi đi, cậu cứ nhiên biến thành loại hình tôi vừa ý nhất. Vừa lý trí vừa ổn trọng, sinh hoạt cá nhân cũng tương đối chừng mực. Loại hình người đàn ông gia đình tôi thích nhất, tôi cam đoan cậu chọn tôi, tôi nhất định cũng sẽ đối với cậu toàn tâm toàn ý.”

Đinh Nghi không thể tưởng tượng nhìn anh ta: “Cậu.....cậu thực sự không phải nói giỡn?”

Đường Hoan thể nhưng lại còn thật sự tỏ vẻ muốn theo đuổi y? Không tính toán trong quá khứ y đối với cậu ta thương tổn sao? Người đàn ông khiến y áy náy nhiều năm như vậy hiện tại ngồi ở trước mặt y, nói vừa ý y, cùng với y nói chuyện yêu đương?

Hôm nay toàn bộ mọi người đều bị động kinh sao?

Nhan Mộ Thương ở một bên cười lạnh một tiếng: “Cậu là đạo diễn nên đem chính mình đóng phim sao, Đường Hoan? Cậu hận tôi cũng hận Đinh Nghi, không muốn thấy chúng tôi ở cùng một chỗ nên đến quấy rối có phải hay không? Cậu yêu cậu ấy? Nực cười, bắt đầu từ khi nào? Lần này trở về bỗng nhiên liên nhất kiến chung tình sao?”

Đường Hoan chậm rì rì trả lời: “Đúng thì thể nào? Loại cảm giác này đến thì cũng đã đến rồi. Tôi chính là phát giác Đinh Nghi đúng là hợp với yêu thích của tôi, muốn theo đuổi cậu ấy, cậu có cái gì không hài lòng sao?”

Nhan Mộ Thương lạnh lùng nói: “Đáng tiếc cậu ấy chỉ sợ cũng chẳng thích cậu, cậu chính là vết sẹo trong lòng cậu ấy. Vết sẹo cậu biết không? Chính là thứ cậu ấy không muốn đối mặt nhất. Nếu không lần này cậu trở về mà không muốn gặp cậu ấy thì cậu ấy ngay cả gặp cũng không muốn gặp cậu. Cậu còn muốn cậu ấy yêu cậu sao? Cậu cũng đủ ác độc.”

“Nga, như vậy a.” Đường Hoan cười vui lên, trả lời không tử tế, “Tôi là vết sẹo trong lòng cậu ấy, chẳng lẽ cậu chính là một nốt ruồi đỏ trên ngực cậu ấy? Cậu ấy không muốn đối mặt với tôi, chẳng lẽ liền nguyện ý đối mặt với cậu? Cậu ấy không muốn gặp cậu vậy mà cậu lại bắt buộc cậu ấy đối mặt với cậu nhiều năm như vậy, cậu so với tôi càng ác độc đi?”

“Tôi nói hai người các cậu là tới để thảo luận ai so với ai ác độc hơn sao?” Đinh Nghi lạnh lùng cắt ngang lời nói bọn họ, “Ba người chúng ta hiện tại ngồi ở chỗ này nói những lời này có phải rất buồn cười hay không?”

Ba người bọn họ lúc đó, nguyên bản chính là một mớ hỗn độn rối tinh rối mù.

Đường Hoan đã không còn là người bị hại trong quá khứ. Anh ta hoàn toàn lấy dáng vẻ mới xuất hiện, quảng đi quá khứ, thành một Đường Hoan thay da đổi thịt. Có lẽ trải qua mười mấy năm nay, anh ta quả thật là từ trong những thương tổn kia thoát ra. Anh ta hiện tại đem Đinh Nghi cũng trở thành một Đinh Nghi hoàn toàn mới, một lần nữa quen biết, một lần nữa tiến hành theo đuổi.

Thế nhưng Đinh Nghi vẫn chưa từng thoát ra khỏi quá khứ.

Y cùng Nhan Mộ Thương đều là một bên muốn tận lực quên đi, một bên lại sống chết không để ai nắm giữ quá khứ. Đường Hoan là cấm kỵ của bọn họ lúc đó nhưng cũng là ràng buộc của bọn họ, nếu sự tồn tại này bỗng nhiên biến mất..... những thống khổ, áy náy, những hồi ức khắc cốt ghi tâm đều trong nháy mắt có thể hóa thành tro bụi..... Vậy bọn họ còn lại cái gì chứ?

Đinh Nghi bỗng nhiên phát giác, nếu y cùng Nhan Mộ Thương đều có thể giống Đường Hoan một lần nữa bắt đầu cuộc sống, đem những thương tổn cho nhau trước kia đều quên mất, như vậy khi đó bọn họ ngay cả cái loại ràng buộc lẫn nhau này, cái loại tình cảm có lẽ có thể gọi là “yêu” này cũng sẽ không tồn tại.

Bởi vì căn bản là không có cái loại tình cảm thuần túy này tồn tại giữa bọn họ.

Yêu và hận là làm bạn cùng sinh, y và Nhan Mộ Thương thật muốn đi cùng nhau nhưng không biết lại cho đối phương những tra tấn dần vật như thế này. Tình yêu giữa bọn họ, vĩnh viễn là gia tăng thương tổn trên người khác. Loại tình cảm này giống như nung nóng dao nhỏ cắt đứt tình cảm người khác, y có thể làm sao?

Y có thể không thèm để ý lương tâm bất an mà xuống tay sao?

“Chúng ta đều cần bình tĩnh lại.” Đinh Nghi chậm rãi nói, “Hôm nay quá nhiều chuyện đã xảy ra. Đường Hoan, tôi nghĩ cậu cũng có thể hiểu được, giữa tôi và cậu chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy mà sinh ra

tình cảm. Cậu có thể đã quên đi quá khứ, nhưng mà tôi không thể. Cậu có thể tha thứ cho tôi, tôi đã thực thỏa mãn rồi. Nhưng cậu yêu tôi..... tôi thật chịu không nổi.”

Đường Hoan lơ đãng cười cười: “Không sao, tôi rất kiên nhẫn.”

Đinh Nghi quay đầu, nhìn Nhan Mộ Thương: “Về phần tôi và cậu.....”, y dừng một chút, cười khổ nói: “Tôi thế nhưng không biết phải nói như thế nào. Tôi và cậu..... ở bên nhau..... không phải càng giống Thiên Phương dạ đàm () sao?”

() Thiên Phương dạ đàm: thường được hiểu theo nghĩa chuyện hoang đường, vớ vẩn, khó tin (còn được biết đến với tên gọi khác là truyện Nghìn lẻ một đêm

33. Chương 33

Nhan Mộ Thương trầm mặc, Đinh Nghi nói rất đúng, trong mấy năm nay bọn họ làm bạn bè không đi đến đâu, bất luận những chủ đề không quan trọng gì đều có thể nói, chính là ba chữ này cho tới bây giờ vẫn không biết nói thế nào.

Ở bên nhau.

Không phải giống như làm bạn bè, ngẫu nhiên gặp mặt, có lẽ có thể cùng nhau ăn một bữa cơm, nói chuyện cùng nhau một chút, biết cả hai đều ở tại thành phố này, biết đối phương gần đây như thế nào nhưng không can thiệp vào chuyện của nhau. Mà nếu giống như người yêu, mỗi ngày gặp mặt, chỉ cần không phải đi xã giao nhất định sẽ cùng nhau ăn cơm, những chuyện bí mật nhất đều nói cho nhau, biết người kia mỗi ngày ở ngay bên cạnh mình, so với bất kỳ người nào đều hiểu biết tình hình gần đây của đối phương, quan hệ gần gũi hòa hợp.

Thật khó có thể tưởng tượng được.

Ấm nước trên bàn đã hết, Đinh Nghi đứng dậy đi vào phòng bếp đun nước.

Đường Hoan cùng Nhan Mộ Thương ngồi mặt đối mặt. Bọn họ từng là người yêu, hiện tại lập tức biến thành tình địch — cẩn thận nghĩ lại, quan hệ của ba người bọn họ vậy mà quá buồn cười, không phải người yêu chính là tình địch.

Mười bảy năm trước, anh ta cùng Đinh Nghi vẫn là tình địch mà.

“Cậu ta lại trốn trong phòng bếp đi.” Đường Hoan nhìn phòng bếp liếc mắt một cái, cười cười, “Đại khái là rất phiền não nhỉ? Tôi thật không nghĩ đến qua mấy năm nay cậu ấy nhát gan hơn như vậy.”

Nhan Mộ Thương lại bắt đầu hút thuốc, một lát sau mới trả lời: “Cậu ấy vẫn là cái dạng này.”

Đinh Nghi vẫn luôn là cái dạng này, thời điểm đi học thoát nhìn rất lợi hại, đánh nhau cũng đủ hung ác, thậm chí còn dám cường bạo hấn. Nhưng lại cố tình không dám thừa nhận thích hấn. Rồi sau đó qua nhiều năm như vậy, y thoát nhìn càng thành thực, giờ tay nhắc chân đều là bộ dạng người đàn ông có trách nhiệm, nhưng vẫn là không dám thừa nhận thích hấn.

Mặt ngoài kiên cường mà nội tâm yếu đuối, do dự lưỡng lự chùn bước.

“Kỳ thật tôi ngược lại cảm thấy không cần thiết phải bắn khoăn nhiều như vậy.” Đường Hoan nhún nhún vai, “Không có giết người lại không phóng hỏa, tôi đều nói tôi không để tâm, cậu ta còn nghĩ đông nghĩ tây làm gì nữa? Lãng Tiếu sao? Cậu ta tốt xấu gì cũng là người hai mươi mấy tuổi, mất đi một đoạn tình ái cũng sẽ không đi tìm cái chết, cậu ấy đem chính mình trở thành kẻ giết người sao?”

Nhan Mộ Thương bật cười: “Cậu đây là muốn khuyên cậu ấy ở bên tôi sao?”

Đường Hoan cười lạnh: “Tôi không có lòng tốt như vậy — chẳng qua, thật là thay các cậu thấy mệt mỏi.”

Nếu là anh ta, mới không cần loại tình cảm ma tâm ma lực này. Tình yêu sao, vậy cần phải đơn giản, thuần túy, bởi vì thích mà bên nhau, hợp nhau thì tụ không hợp thì tan, thật gọn gàng sòng phẳng. Nhìn xem anh ta dùng đau đớn của chính mình để lấy tình yêu, cho nên những năm gần đây, anh ta vẫn luôn thuận theo ý muốn của bản thân, theo đuổi tình yêu mà mình mong muốn, quá ung dung phóng khoáng.

Ai sẽ vì một người đàn ông đã từng vứt bỏ mình liền cả đời làm cho bản thân không tốt đâu?

“Cậu nói đúng.” Nhan Mộ Thương chậm rãi nói, “Thật là mệt chết đi. Nhưng cậu phải hiểu được, nhiều năm như vậy đều hao phí, đổi lại là ai cũng không có khí lực có thể lại yêu một người.”

Những lời này Nhan Mộ Thương nói rất chậm, từng chữ tựa như dao nhỏ không nhẹ không nặng cắt vào linh hồn hấn. Hấn không phải chưa từng thử yêu thương những người khác. Khi hấn đoạt bạn gái Đinh Nghi, khi hấn cử hành hôn lễ, hấn cũng không phải chỉ có ý niệm trả thù trong đầu mà làm như vậy. Dù sao không có người đàn ông nào cam nguyện mang hôn nhân của chính mình ra trả thù đi.

Nhưng mà vẫn là chưa đủ, sau khi kết hôn liền phát hiện bản thân bắt đầu thấy chán ghét. Thật giống như một người mười mấy năm qua chỉ hút một loại thuốc bỗng nhiên bắt buộc hấn thay đổi hút một loại thuốc khác, đau khổ không chịu nổi.

Sau đó Nhan Mộ Thương nghĩ có lẽ là khẩu vị không hợp, có lẽ là vẫn như trước không gặp người thích hợp Hấn từ trong cuộc hôn nhân kia thoát ra, tiếp tục chọn chọn lựa lựa, trôi nổi trong một đoạn lại một đoạn tình yêu nặng nề. Sau đó hấn gặp gỡ Lãng Tiếu, hấn bỗng nhiên phát hiện đó là một nam hài đơn thuần cỡ nào, lại là cậu bé cần hấn bảo vệ cỡ nào. Hấn tự nói với mình, phải đối xử tốt với cậu, nếu không có lẽ sẽ không tìm được người nào thích hợp với hấn hơn nữa.

Nếu hần từng có thể yêu thương một người như vậy, hần nhất định cũng có thể yêu thương Lăng Tiểu.

“Cho nên, cậu phát hiện bất luận cậu có ném thử bao nhiêu cuộc tình vẫn chưa đủ, vẫn không khiến lòng mình yên bình đúng không?” Đường Hoan nhẹ nhàng nói, “Cậu phát hiện người kia đã chôn giấu ở trong lòng của cậu nên nhiệt tình của cậu đã biến mất. Cậu từ trên người người khác vẫn không thể lấy được tình yêu, cậu nghiệm rồi căn bản muốn từ bỏ cũng không xong.”

Ngu xuân biết bao a.

Đi đường vòng nhiều năm như vậy, luẩn quẩn một vòng tròn lớn như vậy. Để trốn tránh phần tình cảm mà hai người kỳ thật trong lòng biết đều rõ ràng này, vì phần thương tổn ngu xuân thân mật năm đó, miễn cưỡng đi đến cục diện như ngày hôm nay.

Con người khi còn sống..... có thể có mấy cái mười bảy năm? Có thể có dạng tình cảm gì chịu đựng dày vò như vậy?

Anh ta hiểu được hai người kia, cho dù lừa gạt chính mình yêu thương ai đều là tra tấn đối với người kia.

Nhưng là trên thế giới này lại cố tình còn có những người không thấy quan tài không đổ lệ, Đường Hoan anh ta chính là một người như vậy. Tình yêu như thế này, vốn là không để ý đến thứ tự trước và sau, Lăng Tiểu còn không chịu buông tha cho Nhan Mộ Thương, anh ta lại vì cái gì ngoan ngoãn đem Đinh Nghi nhường lại như vậy?

Đinh Nghi với Nhan Mộ Thương ở bên nhau, quá nặng nề. Không bằng anh ta, tình cảm của anh ta đã trực tiếp sáng tỏ, anh ta không hề chấp nhặt cho qua đi những thương tổn kia, anh ta có thể cùng Đinh Nghi một lần nữa bắt đầu.

Đó là việc Nhan Mộ Thương cùng Đinh Nghi vĩnh viễn không làm được. Đó là phần thắng duy nhất của anh ta.

“Chúng ta đi thôi.” Cuối cùng vẫn là Đường Hoan đứng lên, “Đinh Nghi cần bình tĩnh, chúng ta đứng ở nơi này, cậu ấy chỉ sợ lại càng phiền não. Bất luận cậu muốn thế nào, cậu cũng cần phải cho cậu ấy thời gian suy nghĩ chút.”

Nhan Mộ Thương yên lặng đứng lên theo.

Hần đã đi bước đầu tiên, đánh vỡ cục diện bế tắc này. Nhưng kế tiếp như thế nào lại phải xem Đinh nghi.

Hần bỗng nhiên cảm thấy có chút thoải mái, cho dù như thế nào, nhiều năm như vậy qua đi hần cuối cùng cũng lần đầu tiên không hề bắt buộc mình nguy trang, cuối cùng có thể đối mặt với tâm tình của chính mình.

Hắn liếc nhìn phòng Lăng Tiểu một cái, trong lòng tràn đầy áy náy.

Thương tổn đứa nhỏ vô tội này, hắn biết mình quả thực rất ác độc. Nhưng hắn cũng biết sớm hay muộn có một ngày hắn sẽ bùng nổ, sớm hay muộn có một ngày Lăng Tiểu vẫn sẽ phát hiện ra tâm của hắn căn bản là không ở trên người cậu.

Hắn nguyện ý nhận trừng phạt bất cứ điều gì, cũng có thể bồi thường cho cậu bất cứ thứ gì. Chỉ cần Lăng Tiểu có thể tha thứ cho hắn, hắn sẽ giống như Đinh Nghi đối xử thật tốt với cậu, chiều cổ cho cậu. Chỉ là thật có lỗi, hắn không có biện pháp cho cậu thứ gọi là tình yêu.

Đinh Nghi đứng ở phòng bếp, mờ mịt nhìn chằm chằm cái siêu nước sôi ùng ục kia.

Y không biết phải đi đối mặt với hai người ở trong phòng khách kia như thế nào, trong đầu y hiện tại là một đoàn tương hồ (). Y không biết hai người trong phòng khách kia sau khi y rời đi thì nói chuyện gì, nhưng y nghe được tiếng cửa chính mở ra.

() tương hồ: rối rắm, không suy nghĩ được gì

“Đinh Nghi, chúng tôi về đây.”

Đường Hoan ngoảnh lại hướng về phía y chào tạm biệt một câu, y thậm chí không có quay ra, chỉ gật gật đầu. Sau đó là tiếng đóng cửa, bốn phía khôi phục lại một mảnh yên tĩnh.

Hai người kia đều đi rồi.

Y thở dài, rút cục từ trong phòng bếp đi ra. Sau đó đến gần phòng của Lăng Tiểu mở đèn ở đầu giường lên một chút, nhìn đứa nhỏ kia nằm lui lại ở góc giường, tựa hồ ngủ thật sự cũng không yên ổn.

Đinh Nghi nhịn không được lặng lẽ lấy tay sờ sờ đầu của cậu một cái, sau đó lại thay cậu dịch dịch góc chăn, nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi Lăng Tiểu..... Tôi từng nói tôi sẽ bảo vệ cậu, tuyệt đối không cho cậu bị thương tổn. Không thể tưởng được người không có tư cách nói những lời này nhất lại chính là tôi.”

Y chăm chú nhìn Lăng Tiểu một lát, thở dài, rút cục tắt đèn rồi đi, tiện tay đóng cửa lại.

Lăng Tiểu sau khi y rời đi thì mở mắt, bốn phía tối đen như mực.

Ánh mắt chớp chớp, muốn khóc, nhưng chung quy không ra nước mắt. Cậu biết trên thế giới này sẽ không thể có người thứ hai giống như Đinh Nghi nhiều năm như vậy trôi qua vẫn luôn yên lặng chiều cổ cậu, thương xót cậu.

Này cũng không phải là lừa cậu.

Lăng Vi nói rất đúng, cậu chiếm lấy Đình Nghi nhiều năm như vậy, cậu yên tâm thoải mái hưởng thụ ôn nhu của y, cậu còn chưa có nghĩ đến trong lòng Đình Nghi muốn cái gì.

Khi cậu từng hoài nghi Đình Nghi cùng Nhan Mộ Thương trước đây có hay không tồn tại một loại tình cảm khác, cậu nghĩ là, cho dù như vậy cậu cũng sẽ không buông tay.

Cậu kỳ thật đã sớm suy nghĩ qua nhiều trường hợp như vậy, chỉ là cậu nghĩ hai người kia nhất định sẽ không đánh vỡ loại cục diện này.

Cậu nghĩ bọn họ đều không nỡ thương tổn cậu.

Lăng Tiểu..... người thật dễ tiện.

Cậu dưới đáy lòng một lần nữa mắng chính mình, nước mắt tích tụ trong hốc mắt rồi cục cũng chậm rãi chảy xuống.

34. Chương 34

Đường Hoan mới sáng sớm đã bị tiếng chuông cửa đánh thức, xoa xoa mắt xem đồng hồ, kháo, còn chưa đến bảy giờ, tên ôn thần nào lại đến đây thế?

Ngáp dài một cái không hề có hình tượng thông dong đi mở cửa, Lăng Tiểu kéo một túi hành lý đứng ở trước mặt anh ta: “Tôi muốn dọn ra ngoài ở, vẫn chưa tìm được phòng, trước có thể ở nhờ nơi này của anh không?”

Đường Hoan miệng há hốc, ngơ ngác nhìn cậu: “Cậu, cậu muốn dọn ra ngoài ở?”

Lăng Tiểu cúi đầu, bất an nắm chặt góc áo: “Tôi, tôi không biết đối mặt với Đình Nghi như thế nào.”

Cậu tối hôm qua miên man suy nghĩ một đêm, nghe được lời nói của Đình Nghi trước khi rời đi nói với cậu, nhịn không được vẫn khóc, bị những ôn nhu này khiến cho nhớ lại quãng thời gian dây dưa, bỗng nhiên cảm thấy mình có phải dễ tiện không chịu nổi hay không, cương quyết đem Nhan Mộ Thương từ trong tay Đình Nghi đoạt lấy. Nhưng bọn họ đâu có ai nói rõ ràng cho cậu, phần tình cảm này là cậu cướp đoạt đâu?

Cậu nghĩ đến từng điểm điểm giọt giọt mình cùng Nhan Mộ Thương gặp gỡ tới nay, những chuyện ấy cậu đều thật cẩn thận xem như vật báu yêu thích mà cất chứa dưới đáy lòng. Bỗng nhiên lúc này lại nói cái gì cũng không có, bỗng nhiên cậu phát hiện mình trở thành người thứ ba..... Cậu nghĩ có lẽ bọn họ cũng

không có ý định lừa cậu, nhưng lại thật sự lừa cậu.

Đường Hoan gãi gãi đầu: “Việc này.....cậu nói với Đình Nghi chưa?”

Lăng Tiểu lắc đầu. Cậu gần như một đêm không ngủ, chưa đến sáu giờ liền thức dậy, thu dọn đồ đạc của mình ra ngoài liền đi thẳng tới đây. Bên cạnh cậu gần như không có bạn bè, căn bản là không biết nên đi tìm ai để nương tựa. Đối với Đình Nghi, hận cũng là hận không nổi, trên thế giới này người duy nhất cậu hận không được chỉ có người đàn ông kia. Nhưng mà phải làm như sự tình gì cũng chưa xảy ra, bình thường thản nhiên đối mặt với y, lại vô luận như thế nào cũng không làm được. Nói cậu một chút không để tâm, một chút cũng không so đo, đó là nói dối, cậu thừa nhận chính mình ích kỷ — nhưng đối mặt với tình yêu, có mấy người không ích kỷ đâu?

Cậu thừa nhận khi tự mình nắm giữ tình yêu này trong tay, đích thực là cố ý xem nhẹ Đình Nghi. Cậu thừa nhận mình lòng dạ hẹp hòi, yên tâm thoải mái đắm chìm trong tình yêu của Nhan Mộ Thương. Có lẽ là dễ tiện đi..... Tâm nguyện duy nhất của cậu chẳng qua chỉ là muốn nắm chặt tình yêu của mình, vậy có cái gì sai đâu?

Mười bảy năm là yêu, một năm không phải là yêu sao?

Không có biện pháp để hận, lại không có biện pháp để tha thứ, Lăng Tiểu cho tới bây giờ đều không biết xử lý loại cục diện này như thế nào. Trừ bỏ tạm thời né tránh gặp mặt hai người kia, cậu không biết phải làm sao bây giờ.

Đường Hoan thở dài, nghiêng người sang một bên: “Cậu trước tiên vào đây đi, ở tạm đây đã rồi nói sau, phòng ở tôi sẽ giúp cậu chậm rãi tìm.”

Lăng Tiểu yên lặng không lên tiếng kéo hành lí đi vào, ngồi xuống sofa, thấy Đường Hoan cầm di động đi vào toilet, còn đóng cửa. Cậu biết Đường Hoan nhất định là đi gọi điện thoại cho Đình Nghi, nói cho cậu ở chỗ của anh ta, miễn cho Đình Nghi sốt ruột. Kỳ thật Đường Hoan bên ngoài bất cần đời nhưng cất giấu bên trong là sự sẵn sàng chu đáo. Minh rõ ràng cùng anh ta không tính là quen thuộc, nhưng lúc này cũng chỉ có anh ta là chịu thu nhận và giúp đỡ mình.

Một hồi lâu sau Đường Hoan mới đi ra, vừa thay áo ngủ ra vừa nói với cậu: “Tôi phải đi quay phim, cậu có định làm gì không?”

Lăng Tiểu cứng ngắc lắc lắc đầu.

Đường Hoan lại nhìn cậu một cái, sau đó nói: “Dứt khoát cậu theo tôi cùng đi đi. Một người ngốc như cậu ở nơi này cũng không có ý nghĩa gì.”

Nói thật, Lăng Tiểu càng im lặng, anh ta trong lòng lại càng run sợ. Đứa nhỏ này giống tòa núi lửa hoạt động, không biết khi nào thì sẽ bùng nổ. Vẫn là mang theo bên mình sẽ an toàn hơn chút đi..... Sau đó lại nhìn không được cười khổ, bản thân thay Đình Nghi làm bảo mẫu của Lăng Tiểu sao?

Đinh Nghi sau khi nhận được điện thoại của Đường Hoan, trong khoảng thời gian ngắn ngắc ngắc cả người, mặc kệ Đường Hoan nói cái gì, gần như đều chỉ có thể trả lời vài chữ: “Tốt”, “Làm phiền cậu”, “Cám ơn”.

Y không nghĩ tới Lăng Tiểu cư nhiên chạy trốn tới chỗ của Đường Hoan.

Nếu không phải cùng đường, nếu không phải tội cùng không muốn đối mặt với y cùng Nhan Mộ Thương, với cá tính hướng nội như vậy của Lăng Tiểu, thế nào cũng sẽ không mặt dày đi tìm Đường Hoan đâu?

Y ăn sáng, đi đến chỗ làm, tâm như thế nào cũng không yên ổn được, liên tục làm ra vài sai lầm, thiếu chút nữa ngay cả văn kiện đều ký sai. Thẳng cho đến khi tan tầm, dưới loại tình huống này tự nhiên cũng không cần thiết phải tăng ca, theo dòng người chen vào thang máy sau đó lại cùng đi lên phía trước. Sau đó, cách cánh cửa thủy tinh, ngoài ý muốn nhìn ra ngoài cửa thấy chiếc xe màu xanh rất quen mắt đang đỗ.

Là xe của Nhan Mộ Thương.

Do dự một chút, vẫn là đi ra ngoài. Nhan Mộ Thương một bàn tay khoát lên cửa kính xe, nhìn thấy y, hơi gật gật đầu, dập tắt đi nửa điều thuốc.

“Cậu ở chỗ này chờ tôi?” Đinh Nghi hỏi một câu vô nghĩa.

“Tôi nếu không đến tìm cậu, cậu cũng sẽ không đến tìm tôi đi.” Nhan Mộ Thương nhìn y ngồi vào rồi đóng cửa xe, liền khởi động xe, “Tôi nghĩ, chúng ta hẳn là phải hảo hảo nói chuyện chứ?”

Đinh Nghi ngồi ở bên cạnh Nhan Mộ Thương. Y biết bọn họ thật là cần phải hảo hảo nói chuyện. Nhưng mà..... Nói gì đây? Sau khi sự tình biến thành loại cục diện này, bọn họ có thể nói cái gì? Phải bàn bạc như thế nào để ở bên nhau sao?

Như thế nào đều cảm thấy giống như truyện cười.

“Muốn nói cái gì thì nói.” Nhan Mộ Thương hai mắt nhìn phái trước, thản nhiên nói một câu.

Đinh Nghi nhịn không được quay đầu nhìn hắn. Hắn sao có thể thông dong như vậy? Sau khi đã xảy ra nhiều chuyện như thế, sau khi bọn họ lại một lần nữa cùng nhau hung hăng thương tổn một đứa nhỏ, hắn như thế nào có thể trấn tĩnh như vậy?

“Tôi thật sự thực không rõ.” Đinh Nghi lộ ra nụ cười chế giễu, “Tâm của cậu đến tội cùng là làm từ cái gì?”

“Đại khái cấu tạo giống của cậu.” Nhan Mộ Thương đáp lại y bằng một nụ cười giễu cợt, “Đều là đen từ trong ra ngoài đi.”

Xe quẹo lại một cái, lao nhanh trên cầu vượt. Trong xe lại lâm vào trầm mặc. Loại thời điểm này tựa như bất luận đề tài gì đều là vật dẫn lửa, một phát lập tức bùng lên.

Gặp phải giờ cao điểm tan tầm, ùn tắc giao thông rồi tỉnh rồi mù. Đinh Nghi ngồi bên trong xe, cùng Nhan Mộ Thương sóng đôi chờ đèn đỏ chuyển sang đèn xanh. Y cảm thấy chính mình cũng giống như xe bị kẹt ở ngã tư đường, buồn bực, sầu nào nhưng lại không có biện pháp.

Hóa ra sau khi cùng người đàn ông này kéo mặt nạ của nhau xuống, tiếp theo lại dẫn đến cục diện bế tắc như vậy.

“Đinh Nghi.” Nhan Mộ Thương lại mở miệng, “Ồ bên tôi, đối với cậu mà nói liền khó như vậy sao?”

“Đối với cậu mà nói cũng rất dễ dàng à?” Đinh Nghi quyết liệt hỏi lại, “Chúng ta nhiều năm như vậy, nhiều năm như vậy.....”

“Nhiều năm như vậy, giống hai kẻ ngu ngốc. Cậu còn muốn tiếp tục ngu ngốc sao?”

Đinh Nghi ngậy người một chút, sau đó, nở nụ cười: “Không tốt sao? Tôi thế nhưng thật ra đã thành thói quen.”

Y đã thành thói quen rồi, thói quen cùng Nhan Mộ Thương vẫn duy trì loại khoảng cách không xa không gần này. Thói quen tra tấn dần vặt lẫn nhau nhiều năm như vậy, thói quen ở giữa yêu và hận tìm kiếm một điểm cân bằng, tường an vô sự tiếp tục sống.

Vì sao bỗng nhiên phải thay đổi loại cục diện này?

Lúc phần tình cảm này đã bị biến chất, không đơn thuần chỉ là yêu, cũng không đơn thuần là hận, mà sau khi chịu đựng quá nhiều thương tổn cùng phản bội dần dần rốt cục cũng hóa thành tro bụi, vì sao nhất định phải làm cho nó đã hóa thành tro lại cháy trở lại?

Bọn họ như vậy sẽ tốt hơn sao?

“Cậu con mẹ nó..... không nói cái kiểu nửa chết nửa sống không được sao?”

Nhan Mộ Thương đột nhiên nổi giận, chiếc xe mạnh mẽ lao trong gió, “Cậu vẫn thấy lương tâm bất an bứt rứt sao? Cậu mẹ nó khi nào từng chơi đùa? Ở bên tôi cậu sẽ không là người sao? Cậu mẹ nó đã sớm không phải là người!”

Cơn tức giận của Đinh Nghi thoáng cái cũng bị khơi lên: “Tôi mẹ nó không phải là người cho nên mới cùng với kẻ không phải người như cậu ở bên nhau? Nhan Mộ Thương, tình cảm cậu dành cho tôi là chân thành sao? Chuyện từ khi nào? Thời điểm cậu mắng tôi biến thái là yêu tôi sao? Thời điểm cậu đoạt bạn gái tôi

là yêu tôi sao? Thời điểm theo đuổi Lăng Tiểu cũng là yêu tôi sao?!”

Hết thấy những nợ cũ bỗng nhiên bị moi hết ra, Nhan Mộ Thương một trận tức giận dâng lên yết hầu, mắt đỏ ngầu quay đầu lại quát: “Cậu chẳng lẽ không phải biến thái? Không phải biến thái cậu năm đó thượng tôi thượng đến thích như vậy? Thích tôi, cậu con mẹ nó không tát vào mồm sẽ không nói hả?”

Bí mật vẫn chôn sâu dưới đáy lòng Đinh Nghi bỗng nhiên trong lúc đó bị Nhan Mộ Thương vạch ra, nhất thời cũng nổi cáu, tức giận đến ngón tay phát run, đang muốn mắng trở lại, đột nhiên phát hiện Nhan Mộ Thương chính là đang quay đầu nổi giận đùng đùng nhìn y.

Hắn hần hần..... Hắn còn đang lái xe nha!

“Nhan Mộ Thương, cậu mẹ nó phải nhìn đường mà lái xe nha..... A –!”

Nhan Mộ Thương đột nhiên tỉnh táo lại, xe đã muốn xiêu xiêu vẹo vẹo hướng về ven đường lớn. Hắn vừa cuống quýt phanh xe vừa luống cuống tay chân đánh tay lái, nhưng mà đã không còn kịp rồi – khi Đinh Nghi kinh hoàng thất thố tới cực điểm giữa tiếng kêu gào thảm thiết, xe không chút do dự đâm thẳng lên một chiếc xe tải nhỏ phía trước.

Đinh Nghi từ trên chỗ ngồi bắn người lên, đầu đập vào tấm kính chắn gió phía trước, trước khi mất tới sầm, y còn đang suy nghĩ, con mẹ nó, mỗi lần ngồi xe đều nhớ rõ thắt dây an toàn, sao lần này lại cố tình quên!

35. Chương 35

Trong bóng đêm dường như có vật gì đó không ngừng đập vào đầu mình, từng đập từng đập đau đớn. Thần trí rõ ràng đã muốn thanh tỉnh, lại không mở mắt ra được — không, chuẩn xác mà nói, là đã mở mắt ra rồi, nhưng vẫn bị hãm ở trong bóng tối không giới hạn.

Cảm giác được mí mắt muốn kéo căng ra lại bị cái gì đó bao lấy, phải cố gắng hết sức mới mở được một chút.

Đầu vẫn còn đau, ngực cũng rất đau. Nhiều năm trước khi bị đá gãy xương sườn cũng là loại cảm giác này. Tay và chân không động đậy được, cái gì cũng nhìn không thấy, một mảnh tối đen tĩnh lặng.

Ngón tay nhẹ nhàng giật giật, sau đó nhanh chóng bị một bàn tay ấm áp cầm lấy.

“Đinh Nghi, đừng sợ.”

Vành tai mãi cảm nghe rõ là giọng nói của Đinh Hoảng, lập tức trầm tĩnh lại. Từ ngày đó sau khi thay

Lăng Tiểu nói dối, sau khi thừa nhận bản thân và Nhan Mộ Thương ở bên nhau, số lần y cùng Đinh Hoằng gặp mặt cũng ít đi. Y biết cô vẫn chờ y cho cô một lời giải thích, nhưng y thật sự không biết phải giải thích cái gì. Hai người qua điện thoại nói chuyện luôn tẻ ngắt, Đinh Hoằng sẽ không ép buộc y, từ nhỏ đến lớn, Đinh Hoằng luôn tin tưởng y có thể xử lý tốt chuyện của chính mình.

Cho dù năm đó ảm ỉ đến không chịu nổi như vậy.

“Em..... ở bệnh viện?” Y gian nan mở miệng, yết hầu vô cùng đau đớn.

Bàn tay kia nhẹ nhàng nắm lấy tay y: “Em phải nghỉ ngơi thật tốt, em bị thương.”

Đó là giọng điệu vô cùng ôn nhu, tay Đinh Nghi lại run rẩy một chút. Đinh Hoằng ôn nhu làm cho y có chút sợ hãi, mỗi lần chỉ có ở trong tình huống tình trạng của y cực kỳ gay go, Đinh Hoằng mới có thể cẩn thận như vậy với y.

Tựa hồ như..... cẩn thận rất sợ tổn thương tới y.

“Xương sườn của em lại bị gãy?”

“Àn, bất quá không sao, nằm vài ngày sẽ tốt lên.”

“Tay và chân cũng không cử động được..... không bị gãy chứ?”

“Không có, đều không sao, chỉ là rạn xương, bác sĩ bó bột cho em mà thôi.”

“Mắt cũng bị thương sao?”

“Àn, là bị mảnh thủy tinh nhỏ đâm vào bị thương. Nhưng mà đừng lo, em an tâm dưỡng thương, công ty bên kia, có anh rể em lo rồi.”

Đinh Nghi còn muốn hỏi cái gì, nhất thời lại cảm thấy nói không nên lời, cuối cùng sau khi do dự một lúc lâu, vẫn là mở miệng: “Nhan Mộ Thương.....cậu ta không sao chứ?”

Bàn tay nắm chặt tay mình hơi run lên một chút, y nghe thấy Đinh Hoằng hít sâu một hơi, sau đó trả lời: “Cậu ta không sao, cậu ta có mang dây an toàn, chỉ bị đập vào vô lăng, ngắt đi mà thôi. Hiện tại đã tỉnh, cũng giống em nằm ở phòng bệnh.”

Đinh Nghi trầm mặc, chỉ là ngón tay run nhẹ tiết lộ ra nội tâm sợ hãi của y.

Chuyện Đình Nghi sợ nhất trên đời chính là hai từ tai nạn giao thông. Khi còn nhỏ chuyện cha mẹ y qua đời trong vụ tai nạn giao thông đã gây ra đả kích quá lớn, y đối loại phương tiện giao thông bốn bánh này từ đáy lòng thấy sợ hãi. Nhưng là xã hội hiện đại, không có khả năng làm sao đều dựa vào đôi chân mà đi. Có chọn y nhất định sẽ ngồi xe buýt, thật sự bất đắc dĩ mới ngồi xe khác, lên xe đầu tiên y nhất định phải cẩn thận cài dây an toàn.

Chỉ có lần này đây, y đã quên.

Sau khi Đình Hoảng không đáp lại nữa, bốn phía liền có vẻ đặc biệt im lặng. Lại một lát sau, bên tai vang lên một tiếng rất nhỏ tựa như có người cố ý đè thấp tiếng khóc. Đình Nghi bất an hơi động, bàn tay nắm tay y càng thêm dùng thêm sức một chút.

“Ai..... đang khóc?”

“..... Không có ai khóc cả, nghỉ ngơi một chút đi.”

Một lần nữa cẩn thận lắng tai nghe, thật sự không có một chút thanh âm nào nữa. Đình Nghi nghĩ có lẽ khi con người không nhìn thấy sẽ trở nên miễn cảm khác thường.

Cửa phòng bệnh bị lạng lẽ đẩy ra, có người nhón mũi chân nhẹ nhàng rời đi. Đình Hoảng buông tay nắm Đình Nghi ra, đứng lên, đi theo ra ngoài phòng bệnh.

Thân mình Lăng Tiểu tựa vào vách tường, hai mắt sưng đỏ, vẫn còn nước nở không ngừng.

“Khóc cái gì.” Đình Hoảng thản nhiên nói, “Tính mạng bảo vệ được chính là may mắn.”

“Nhưng, nhưng Đình Nghi anh ấy.....”

“Em ấy chịu đựng được, mặc kệ sự tình gì rơi xuống trên đầu, em ấy đều chịu được.”

Lăng Tiểu rốt cục nhịn không được lớn tiếng khóc to ra, Đường Hoan ở bên cạnh cậu vỗ nhẹ lên bờ vai của cậu, sắc mặt nhìn cũng không thấy tốt hơn.

“Chúng ta trở về đi.” Đình Hoảng cười cười, có chút suy yếu, “Từ khi đi theo em ấy vào phòng phẫu thuật vẫn luôn nơm nớp lo sợ. Hiện tại người cũng đã tỉnh, lại không có hậu quả gì đáng sợ. Con mắt..... thì có tính là cái gì đâu?”

So với khi bọn họ chịu tai họa bất ngờ, ngay cả mạng sống của cha mẹ cũng không còn, Đình Nghi ít nhất vẫn còn may mắn hơn nhiều.

Chỉ là bị hủy đi một con mắt mà thôi..... mặt mày hốc hác cũng không tính cái gì, đàn ông cũng không để ý đến khuôn mặt như vậy đi.

Đi qua hành lang, đứng chờ ở cửa thang máy, vẻ mặt của mấy người đều thập phần mệt mỏi.

“Tôi không biết em ấy hóa ra lại để ý người đàn ông kia như vậy.” Đinh Hoảng giống như đang độc thoại, sắc mặt tiêu điều, “Chính mình bị thương thành như vậy, còn không quên hỏi người kia có bị thương nặng lắm không.”

Lăng Tiểu nghe câu đó, thân mình run lên, ngẩng đầu nhìn Đinh Hoảng.

“Năm đó đem em ấy dần vặt thống khổ như vậy, hẳn cũng là cái người đàn ông kia đi.” Đinh Hoảng cười cười, thở dài, “Nếu đây là em ấy lựa chọn, tôi đây có cách nào đâu?”

Thằng em trai này, quật cường bướng bỉnh như vậy như thế nào cũng không hối hận. Trên thế giới này dù có nhiều cô gái đáng yêu ôn nhu như vậy, có nhiều tình yêu ngọt ngào ấm áp như vậy, nhưng Đinh Nghi cũng không bằng lòng, vậy cô cũng chỉ có thể đứng ở bên cạnh y, hy vọng y có thể hạnh phúc.

Cho dù là hạnh phúc tan vỡ cũng tốt.

“Đúng rồi.” Đinh Hoảng bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Lăng Tiểu, “Cậu không phải nói Nhan Mộ Thương đã tỉnh lại sao? Vì sao đến bây giờ cũng không đến thăm Đinh Nghi?”

Lăng Tiểu lúng ta lúng túng không biết trả lời như thế nào, Đường Hoan ở một bên cười lạnh trả lời: “Cậu ta làm sao có thể rảnh đến thăm Đinh Nghi, trong phòng bệnh tất cả đều là nhân viên trong công ty chạy tới nịnh bợ sếp của họ, ngay cả cha mẹ cậu ta cũng đặc biệt trở về nước.”

Đinh Hoảng biến sắc, cười lạnh một tiếng, muốn nói cái gì rốt cục vẫn không nói. Thang máy “Đinh” một tiếng mở ra, Đinh Hoảng dẫn đầu đi vào.

Đường Hoan nhìn thoáng qua Lăng Tiểu đi theo phía sau anh ta: “Cậu không đi thăm Nhan Mộ Thương sao?”

Lăng Tiểu lắc đầu, hốc mắt hồng hồng, thấp giọng nói: “Không cần, biết anh ấy không sao là tốt rồi.”

Sau khi biết được Nhan Mộ Thương cùng Đinh Nghi bị tai nạn xe, cậu sợ tới mức cả người thiếu chút nữa ngất đi. Không thể phủ nhận, hai người kia ở trong sinh mệnh của cậu đều chiếm một phần thật lớn, khi cậu chạy tới bệnh viện, lại phát hiện cả hai người đều bị đưa vào phòng phẫu thuật. Sau thời gian chờ đợi dài đằng đẳng, Đinh Nghi từ phòng phẫu thuật được đẩy ra vẫn hôn mê như cũ, mà Nhan Mộ Thương chỉ là đầu bị thương, cánh tay bị gãy xương, hôn mê hai ngày đã tỉnh, cũng không có gì trở ngại.

Sau khi Nhan Mộ Thương tỉnh lại, cậu đứng ở bên ngoài phòng bệnh nhìn thoáng qua, cuối cùng vẫn là không đi vào, lặng lẽ rời đi. Cậu vẫn không thể đối mặt với Nhan Mộ Thương, người đàn ông kia đã cho cậu thương tổn quá sâu.

Khi Nhan Mộ Thương tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên giường bệnh viện. Một bàn tay bị bó bột, tay kia thì đang cầm kim truyền nước, trên đầu đầy băng vải. Hắn có chút cổ sức xoay người, nhìn thấy trước giường vây đầy người.

Cha mẹ hắn ngồi ở bên cạnh, thấy hắn rốt cục đã tỉnh lại, sắc mặt lo âu dần tan bớt. Mẹ hắn nắm chặt tay hắn, mắt ửng đỏ: “Làm mẹ sợ muốn chết..... tốt rồi, vì sao lại xảy ra tai nạn xe cộ!”

Nhan Mộ Thương ngẩn người: “Mẹ? Mẹ, mẹ và ba saolại về nước?”

“Nhận được điện thoại của thư ký con, nói con bị tai nạn xe cộ, mẹ và ba con lập tức liền mua vé máy bay về nước.” Mẹ hắn nhẹ nhàng thay hắn xoa xoa mặt, “Con hôn mê hai ngày, may mắn không có gì việc lớn gì.”

Trong phòng bệnh đứng xung quanh hắn là cấp dưới trong công ty, trên bàn bên giường đầy đủ các loại hoa tươi, giỏ quả cùng với thuốc bổ. Vừa nghe nói sếp bị thương, mọi người đều vội vàng mang tới, loại thời điểm này không tỏ vẻ nịnh bợ thì đến khi nào đây?

Nhìn thấy một nhà sếp đoàn viên, mọi người cũng không tiếp tục lưu lại sát phong cảnh. Hơn nữa, sau khi sếp tỉnh lại đã nhìn thấy bọn họ, tâm ý đã mang đến, có thể rời đi, vì thế sau khi khuyên giải an ủi nói Nhan Mộ Thương phải an tâm dưỡng thương, bọn họ sẽ làm việc thật tốt, một đám lễ phép rời khỏi phòng bệnh.

Nhan Mộ Thương cả người còn đau, đầu càng đau đến lợi hại. Hắn trong lòng lo lắng cho Đinh Nghi, không biết cậu ấy hiện tại ra sao. Muốn đứng lên, lại giãy dụa không đứng dậy được. Ba hắn cau mày đề lại hắn: “Con vừa tỉnh lại, muốn đi đâu?”

“Con, con còn có một người bạn lúc ấy cũng ở trên xe, con muốn đi thăm.....”

“Chính mình đều bị thương thành như vậy rồi, khỏe hơn rồi hãy đi thăm.” Mẹ hắn vội vàng cũng giúp đỡ đề hắn lại, “Dù sao đều tại bệnh viện này, chờ con có thể xuống giường, chúng ta cùng con đi thăm.”

Nhan Mộ Thương nghe vậy, trong lòng cười khổ một tiếng, để cho cha mẹ hắn cùng hắn đi thăm Đinh Nghi sao? Nói bởi vì hắn muốn cùng người đàn ông kia ở bên nhau, trên xe âm ỉ lên, cho nên đã xảy ra tai nạn xe cộ?

Tuy rằng trong lòng lo lắng, nhưng lấy tình trạng trước mắt của hắn muốn xuống giường nhìn Đinh Nghi xác thực có chút khó khăn. Huống chi cha mẹ đều ở trước mắt, đi cũng không tốt lắm. Vì thế đành phải tạm thời nhắm mắt lại, chờ ba mẹ hắn đi rồi nói sau.

Thật sự có nhiều lời hấn muốn nói trước mặt cha mẹ lắm nhưng không thể mở miệng.

Nhan Mộ Thương nằm ở trên giường, lòng tràn đầy bức tức. Hấn nằm tại phòng bệnh cao cấp, cha mẹ thay phiên trông coi ở bên người hấn, sau khi hấn tỉnh lại đã một ngày, muốn đi tìm Đình Nghi, nhưng vẫn tìm không thấy cái cơ thoát khỏi cha mẹ hấn. Muốn gọi một cuộc điện thoại cho Đình Nghi, lại phát hiện di động của mình trong vụ tai nạn đã bị hỏng, càng thêm buồn bức.

Lăng Tiểu cùng Đường Hoan cũng chưa đến thăm hấn, Nhan Mộ Thương trong lòng càng bất an mãnh liệt..... Có phải bởi vì Đình Nghi đã xảy ra chuyện, cho nên bọn họ cũng chưa có lại đây hay không?

Giữa trưa, sau khi Nhan Mộ Thương vừa thức dậy, thấy cha mẹ hấn không ở trong phòng bệnh, thử động động thân mình, đang muốn kêu y tá tiến vào rút kim truyền trên tay để hấn đi tìm Đình Nghi. Vừa xốc chân lên, cửa phòng bệnh đã bị đẩy ra, Đường Hoan đi đến.

“Tỉnh rồi?” Đường Hoan nhìn hấn một cái, sau đó lại nhìn nhìn bốn phía, “Ba mẹ cậu đi rồi sao?”

“Cậu cũng biết ba mẹ tôi đã trở lại?”

“Tôi hôm qua đến thăm Đình Nghi, khi đi qua phòng bệnh của cậu nhìn thấy.” Đường Hoan đối diện hấn cũng không ngồi xuống giường, trào phúng cười, “Vô cùng ôn ào.”

“Đình Nghi đâu?” Nhan Mộ Thương mở miệng một cái cảm thấy cổ họng đau đến nóng rát, thật vất vả mới thốt ra vài chữ, “Cậu ấy như thế nào?”

“Vừa tỉnh lại, còn chưa cử động được.”

Nhan Mộ Thương hoảng hốt, giấy giụa muốn đứng lên: “Cậu ấy bị thương thế nào? Có nặng lắm không?”

Đường Hoan ôm hai tay nhìn hấn, sắc mặt anh ta âm trầm giống như tượng băng, sau một lúc lâu, Nhan Mộ Thương nghe anh ta chậm rãi nói: “Tôi không biết. Nhưng mà bác sĩ nói..... Ít nhất một con mắt, không giữ được.”

Nhan Mộ Thương cả người lạnh ngắt, một câu cũng không nói nên lời.

“Cậu biết rõ cậu ấy sợ nhất ngồi xe, vì sao không nhắc nhở cậu ấy cài dây an toàn?” Đường Hoan hung hăng nhìn chòng chọc hấn, “Vì sao xảy ra tai nạn xe cộ? Vì sao cậu không cẩn thận một chút?”

Nhan Mộ Thương mặt xám như tro tàn, chính là vẫn không nhúc nhích mặc cho cậu ta chỉ trích tức giận mắng mỏ.

Đinh Nghi..... hồng một con mắt.....

Bởi vì ngồi trên xe hắt, bởi vì cùng hắt cãi nhau, bởi vì hắt trong nháy mắt kia đã quên nhìn đường phía trước.

“Đưa tôi đi thăm cậu ấy.” Từ trong cổ họng gian nan phát ra vài chữ, Nhan Mộ Thương cầm chặt cánh tay Đường Hoan, “Mang tôi đi thăm cậu ấy, nhanh lên!”

“Cậu ấy hiện tại nằm ở trên giường động cũng không thể cử động, trên mắt còn quần băng gạc, cậu đi thăm cậu ấy thì có cái ý nghĩa gì?” Đường Hoan lạnh lùng nhìn hắt một cái, “Cậu là định sẽ đối với cậu ấy chịu trách nhiệm sao? Chắc chắn, tôi đây thật đúng là cảm động a!”

“Cậu mẹ nó rốt cuộc có đi hay không?!” Nhan Mộ Thương nổi giận lên, một phen giựt kim truyền trên cổ tay mình xuống, máu tươi chảy ra một vệt, hắt thề nhưng nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái, đứng lên muốn đi.

Cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra, ba mẹ hắt đi vào, trong tay còn mang theo cơm trưa thay hắt mua trở về.

“Con muốn đi đâu?” Mẹ hắt kinh hô một tiếng, vội vàng đi đến phía trước, lại nhìn đến vết máu trên cổ tay hắt, cùng với kim truyền bị hắt tùy tay vứt trên giường, sợ tới mức thanh âm đều run lên, “Con, con làm cái gì vậy?”

Nhan Mộ Thương hít một hơi: “Con muốn đi thăm người bạn kia của con.”

“Chẳng qua chỉ là bạn bè, con đâu cần phải liều mạng đến thăm như vậy?” Ba hắt cũng giận lên, “Con đã quên bác sĩ nói con ít nhất một tuần sau mới có thể xuống giường sao? Trở về nằm cho ta!”

Đường Hoan ở một bên mắt lạnh nhìn.

“Người kia..... không phải bạn của con.” Nhan Mộ Thương rất cục cằn từng tiếng mở miệng, nhìn thẳng cha mẹ hắt, “Thời điểm xe bị tai nạn chúng con cùng một chỗ, là vì..... con đang chuẩn bị muốn cậu ấy đáp ứng con cả đời này ở bên con.”

Đường Hoan không dám tin mở to hai mắt nhìn.

36. Chương 36

Ba mẹ Nhan Mộ Thương đầu tiên là sửng sốt, mẹ hắt lập tức liền phản ứng lại: “Cái gì? Người kia là bạn gái của con?” Ba hắt cũng tươi cười: “Hóa ra con cùng bạn gái đã có tình cảm tốt đến mức muốn bàn về

việc cưới gả rồi sao? Thật là, con ly hôn cũng lâu như vậy rồi, nên lại tìm một người khác rồi. Nếu là như vậy, chẳng trách con sốt ruột. Chúng ta cùng con đi qua thăm cô ấy đi?”

Nhan Mộ Thương cắn răng: “Không phải bạn gái.”

“A?”

“Ba mẹ cũng quen biết, cậu ấy là Đinh Nghi.”

Trong phòng bệnh yên lặng một mạch.

Đinh Nghi, ba mẹ Nhan Mộ Thương đương nhiên biết. Đó là bạn bè nhiều năm của con trai, khi về nước trước kia cậu ta còn thay Nhan Mộ Thương đến sân bay đón bọn họ. Cùng nhau ăn cơm xong, trong ấn tượng của bọn họ là một cậu con trai cử chỉ lễ phép cũng rất đúng mực, nói không nhiều lắm nhưng thật ra làm cho người ta cảm giác được một loại trầm ổn, như thế nào lại cùng con của bọn họ là.....

“Con, con là nói con cùng Đinh Nghi, con cùng cậu ta là, là.....” Ba hần thật sự nói không nên ba chữ kia.

“Đúng!” Nhan Mộ Thương quyết tâm, gật đầu thừa nhận, “Chính là như ba mẹ nghĩ vậy đó.”

“Mày điên rồi!” Ba hần thoáng chốc nổi giận, “Đùa giỡn cái gì không tốt mày lại đùa việc này! Mày, mày.....”

“Điều này sao có thể a?” Mẹ hần run run mở miệng, “Con như thế nào có thể thích đàn ông? Con không phải còn kết hôn sao? Viêm Viêm, con đừng làm cho chúng ta sợ có được không? Đinh Nghi kia có chỗ nào giống phụ nữ?”

Nhan Mộ Thương nghe xong lời của ba mẹ hần, trong nháy mắt thậm chí có chút muốn cười. Hóa ra trong nhận thức của ba mẹ hần, hần cùng Đinh Nghi như vậy chỉ tính là “đùa giỡn”, hần thích đàn ông thì người kia sẽ giống như phụ nữ? Mẹ hần có phải cho rằng một người đàn ông mà được người đàn ông khác yêu thương, đều giống như đồng bóng hay không?

“Nếu con chỉ là chơi đùa, con đã chơi mười bảy năm, vậy có tính là chơi đùa lâu lắm hay không?” Nhan Mộ Thương chậm rãi mở miệng, “Con chỉ muốn nói, đời này, con chỉ muốn dây dưa ở trong tay một người là cậu ấy.”

Những lời này Nhan Mộ Thương nói được thực kiên quyết, gần từng tiếng, không có nửa phần do dự.

Hần cùng Đinh Nghi sớm đã hòa tan vào cốt nhục của đôi phương, có thể buông tay đã sớm buông tay, cần gì phải dây dưa nhiều năm như vậy. Nếu hai người đến chết cũng không ai chịu cúi đầu, vậy cũng chỉ có thể một phía thỏa hiệp trước. Hần thừa nhận, mặc kệ tình cảm hỗn loạn của bọn họ trong lúc đó, đến tột

cùng là yêu là hận, có bao nhiêu áy náy trộn lẫn bao nhiêu thương tổn đối với người khác, hẳn toàn bộ đều thừa nhận.

Người đã hơn ba mươi tuổi, còn có bao nhiêu cái mười bảy năm giày vò lẫn nhau. Cho dù biết rõ với cá tính hai người bọn họ, ở bên nhau cũng không nhất định sẽ hạnh phúc, nhưng vẫn muốn cùng một chỗ. Không muốn lại chỉ là bạn, cũng không muốn làm kẻ thù cho nhau oán hận, thậm chí chỉ đơn thuần muốn bên nhau.

“Khó trách năm đó mày sống chết phải về nước.....” Trên mặt ba hẳn một mảnh xám trắng, “Vì người đàn ông kia?”

Nhan Mộ Thương cúi đầu, xem như thừa nhận.

Tuy nói không hoàn toàn là sự thật, nhưng cũng không cần thiết phải phản bác. Hẳn năm đó phải về nước chẳng lẽ thực sự không có một chút tâm tư nào muốn tìm Đinh Nghi sao? Nhìn thấy y có bạn gái, phần nộ đến hai tay chỉ biết phát run, thật sự chỉ thuần túy là hận sao?

Không thể cho phép bên cạnh y có tồn tại một người thân thiết nào, không thể tha thứ y rời bỏ mình sau đó một mình hạnh phúc. Vì thế ngang ngược can thiệp, mạnh mẽ chiếm lấy, hận ý mãnh liệt hỗn loạn cùng dục vọng độc chiếm, đến tột cùng là loại tình cảm thế nào lại có gì quan trọng đâu? Nếu như đó chính là yêu, vậy hẳn liền thừa nhận mình yêu Đinh Nghi.

Đó là..... tuyệt đối không thể đem cậu ấy cho bất luận kẻ nào.

“Mày, mày.....” Ba hẳn thấy hẳn cứ nhiên thừa nhận, tức giận đến cả người phát run, “Mày lại có thể giấu giếm chúng ta nhiều năm như vậy..... cái đồ súc sinh không biết xấu hổ.....”

“Ba.” Nhan Mộ Thương đi lên từng bước, đang muốn mở miệng, “Chát—” một tiếng, một cái tát thật mạnh đã hạ xuống trên gò má hẳn.

“Sau khi vết thương lành liền theo chúng ta trở về!” Cánh tay ba Nhan run rẩy, thanh âm khàn khàn quát, “Muốn cùng đàn ông bên nhau..... ta nói cho mày, chỉ cần ta còn sống một ngày đều không có cửa!”

Nhan Mộ Thương vẫn không nhúc nhích nhìn thẳng ba hẳn: “Con không theo ba mẹ đi.”

Ba hẳn tức giận đến gơ tay lên vừa muốn đánh xuống tiếp liền bị mẹ hẳn liều mạng ngăn cản: “Đừng đánh, vết thương của Viêm Viêm còn không có tốt lên, ông để cho con bình tĩnh đã.”

“Súc sinh này, bà xem nó hiện tại cái dạng này giống như không bình tĩnh sao?!”

“Chúng ta đi về trước đi, ông hiện tại cho dù đánh chết con cũng vô dụng a!” Mẹ Nhan Mộ Thương lời kéo

ba hần, thanh âm nghẹn ngào, “Cái tính tình ngang bướng kia của nó giống ông như đúc, để cho con một buổi tối suy nghĩ thật kĩ, chúng ta ngày mai lại đến đây.”

Ba Nhan Mộ Thương bị vợ cứng rắn lôi kéo túm ra ngoài phòng bệnh, còn nghẹn một bụng hỏa: “Bà làm sao phải kéo tôi đi? Làm vậy để thằng súc sinh kia đi tìm người đàn ông đó sao?!”

“Ông muốn ở bên cạnh nó hai mươi tư giờ trông chừng nó sao? Hay là muốn đánh chết nó?” Mẹ Nhan Mộ Thương thở dài, “Ông ngẫm lại xem, Viêm Viêm quen biết Đinh Nghi thời gian dài bao lâu? Mười mấy năm a! Sợ không phải dễ dàng như vậy sẽ buông tay đâu? Nó hôm nay nếu dám ở trước mặt chúng ta thừa nhận, tám phần là đã quyết tâm. Tính cách thằng bé ông không biết sao? Nó đã hạ quyết tâm chuyện gì có ai ngăn được?”

Ba Nhan Mộ Thương cả giận nói: “Vậy là bà định để cho nó cùng người đàn ông kia ở cùng nhau?”

“Đương nhiên không phải.” Mẹ Nhan cười khở một tiếng, “Con tôi, tôi sẽ muốn cho nó ở cùng đàn ông sao? Tôi muốn ông cùng tôi trở về, thứ nhất là làm cho Viêm Viêm tự mình bình tĩnh một chút, thứ hai là chúng ta nhanh trở về tìm hộ chiếu của Viêm Viêm, mua vé máy bay cuối tuần sau liền cùng nhau về Mỹ đi.”

Ba Nhan hừ lạnh một tiếng: “Chỉ sợ nó không chịu đi.”

Mẹ Nhan ngoảnh lại nhìn phòng bệnh của Nhan Mộ Thương liếc mắt một cái, quay đầu, không chút biểu tình nói: “Vậy phải xem ở trong lòng Viêm Viêm đến tận cùng là người đàn ông kia quan trọng, hay là cha mẹ sinh ra nó quan trọng.”

Trong phòng bệnh còn lại hai người Nhan Mộ Thương cùng Đường Hoan, một mảnh trầm mặc.

“Ba ba –”

Đường Hoan nhẹ nhàng vỗ tay, cười rộ lên: “Nhan Mộ Thương, tôi quả thực rất tôn sùng cậu. Thật sự là phần khích a, cậu cư nhiên hướng cha mẹ cậu xuất quỹ () a?”

() xuất quỹ: thừa nhận là người đồng tính

Trên má phải Nhan Mộ Thương còn lưu lại vết đỏ, hần lạnh lòng nhìn Đường Hoan liếc mắt một cái: “Muốn vui sướng khi người gặp họa, liền xéo đi.”

“Đâu có.” Đường Hoan chậm rãi thu liễm tươi cười, “Tôi bội phục dũng khí của cậu. Muốn nói tôi ghen tị sao? Nhan Mộ Thương, năm đó nếu cậu có thể xuất ra loại quyết đoán này để yêu tôi, cậu cũng nói với cha mẹ cậu rằng cậu không muốn theo bọn họ đi Mỹ, cậu nói xem sẽ như thế nào?”

Con mắt Nhan Mộ Thương tối sầm lại, sau một lúc lâu, chỉ có thể hàm chứa áy náy nói: “Đường Hoan,

năm đó tôi thực xin lỗi cậu.....”

“Dừng!” Đường Hoan xua tay cắt ngang lời nói của hắn, “Tôi không có ý cùng cậu lật lại chuyện cũ, hơn nữa tôi cũng không còn yêu cậu, cậu không cần một bộ dạng như thiếu tôi một mạng như vậy. Chẳng qua là cậu một sương tình nguyện cùng cha mẹ cậu ngã bài, cậu có hỏi qua Đinh Nghi có nguyện ý hay không sao?”

Nhan Mộ Thương thần nhiên nói: “Cậu ấy còn muốn dây dưa như thế nào, tôi đều tiếp nhận.”

Hắn nếu đã muốn hạ quyết tâm, quyết đánh đến cùng, vậy Đinh Nghi mặc kệ lại trốn tránh như thế nào, hắn cũng tuyệt sẽ không buông tay.

“Đưa tôi đi thăm cậu ấy đi.”

Đinh Nghi nằm ở trên giường bệnh, hôm nay bác sĩ theo thường lệ đến đây, giúp y thay băng, một lần nữa thoa thuốc. Y cảm giác được mắt phải của mình hoàn toàn không mở ra được, bác sĩ nói, còn phải nghỉ ngơi vài ngày.

Đinh Nghi không nói cái gì, chỉ là trong lòng nghĩ, mắt bị mảnh thủy tinh nhỏ đâm, có thể bị thương rất nặng.

Đinh Hoàng nói với y đừng lo, Đường Hoan cùng Lăng Tiểu cũng an ủi y nói đừng lo. Càng là như thế trong lòng y ngược lại càng sáng tỏ, y nghĩ có lẽ mắt phải của y sẽ không khỏi được.

Bất quá không bị đụng gãy tay hay gãy chân, cũng không bị đụng thành người thực vật đã tính là may mắn có phải không?

Nghe được tiếng cửa phòng bệnh bị đẩy ra, có người đi đến, sau đó ngồi xuống ở bên giường y. Lập tức, tay y được người nhẹ nhàng cầm lấy.

“Đinh Hoàng?” Y thử mở miệng thăm dò.

Bên tai truyền đến một tiếng thở dài thật sâu: “Đinh Nghi, là tôi.”

37. Chương 37

Đinh Nghi bị cầm tay lập tức run lên một chút, phản xạ có điều kiện muốn rút ra, lại bị gắt gao bao lấy. Bàn tay kia, khớp xương rõ ràng, vừa không nhẫn nại cũng không trơn mịn, như thế nào lại cho rằng là Đinh Hoàng.

Có lẽ là bởi vì hai ngày này trôi qua, cho tới bây giờ đều chỉ có Đinh Hoàng thích nắm tay y như vậy đi.

“Cậu..... đã có thể xuống giường rồi?” Nếu rút ra không được, cũng đành để mặc cho hắn nắm. Biết Nhan Mộ Thương không có gì đáng ngại, trong lòng thế nhưng lại thở phào nhẹ nhõm. Tình thế đã đến nước này, những lời nói cay nghiệt trái ngược nhau kia cũng không muốn nói. Có lẽ là đi dạo một vòng qua quỹ môn quan đến khi quay lại, tâm cũng mềm đi.

Thời gian ôn nhu thuộc về bọn họ, từ đầu đến cuối đều xa xỉ tựa như chưa từng có.

Nhan Mộ Thương nhìn Đinh Nghi, trên mắt y quần đầy băng gạc, sắc mặt tái nhợt. Trên trán có một vết sẹo thật sâu, uốn lượn xuống, che giấu ở dưới băng gạc, sau đó lại từ phía dưới băng gạc tiếp tục kéo dài ra ngoài, biến mất ở chỗ hàm dưới.

Có thể tưởng tượng, lúc hắn đụng vỡ kính thủy tinh chắn gió, mảnh nhỏ sắc bén kia, là thế nào cắt thương một bên mặt của y, sau đó còn hủy đi một con mắt của y.

Ngón tay mang theo rung động, nhẹ nhàng vuốt ve trên vết sẹo xấu xí kia. Đinh Nghi vẻ mặt biến đổi, hơi nghiêng đầu, lộ ra một nụ cười như tự giễu: “Đừng có sờ, ngứa.”

Tuy rằng ai cũng không có nói cho y biết y đã mù một bên mắt, cũng không có ai nói cho y biết mặt y biến thành cái bộ dạng gì. Nhưng khi chính mình vuốt mặt, cũng có thể cảm giác được đầu ngón tay kia sờ thấy gồ ghề. Nói vậy sau khi băng gạc tháo ra, nhìn vào gương bản thân cũng sẽ bị chính mình hù dọa mất?

Cho dù không phải là phụ nữ cả ngày thích chưng diện, cũng khó có thể không để ý mình bị hủy dung.

Nhan Mộ Thương bị Đinh Nghi né tránh ngón tay mình cũng không có kiên trì muốn tiếp tục sờ lên. Trong trí nhớ thiếu niên kia khi cười đôi mắt cong cong, cùng người đàn ông khuôn mặt bị hủy hoại này, như thế nào cũng không chồng chéo lên nhau. Sau đó hắn giật mình nhớ tới, đã rất nhiều năm không có nhìn thấy Đinh Nghi lộ ra nụ cười thuần túy như vậy.

Y luôn mang theo kiểu trào phúng, không chút để ý cười với hắn. Khi bọn họ cùng một chỗ, nơi đó luôn luôn có sự ngăn cách bởi người thứ ba. Đùa giỡn cũng không cùng với nhau, trừ bỏ cười nhạo cùng châm chọc, trừ bỏ ngừng cuộc nói chuyện lạc đề không đến nơi đến chốn, bọn họ chưa từng thật sự nói chuyện với nhau. Rõ ràng từ đáy lòng đều là để ý đối phương, nhiều năm như vậy qua đi lại nhất định phải gầy vào miệng vết thương của nhau, hận không thể lại đem muối xát lên, hận không thể đem lỗ thủng đâm sâu thêm một chút, chính mình đau đớn hận không thể làm cho đối phương đau đớn hơn một trăm lần

—Nào có tình yêu như vậy? Sao có thể có tình yêu như vậy?

“Ba mẹ tôi đã về nước.” Nhan Mộ Thương thản nhiên mở miệng, “Vừa mới ở đây đi.”

“Nga.” Đinh Nghi sững sốt một chút, không biết nên nói cái gì, đành phải gật gật đầu.

“Chúng tôi cãi nhau ầm ĩ một trận.” Cảm giác được bàn tay nắm tay mình kia đột nhiên căng thẳng, trong lòng Đinh Nghi cũng không biết vì sao căng thẳng theo, “Tôi nói với bọn họ, tôi muốn cùng cậu ở bên nhau.”

Khuôn mặt Đinh Nghi vốn là đã không có chút huyết sắc nào xoát một cái liền trắng bệch đến cực điểm, môi y run rẩy, hồi lâu mới thốt ra một câu: “Cậu, cậu bị ngã hồng đầu rồi sao?”

Nhan Mộ Thương cười khổ một chút. Thật sự là phản ứng trong dự kiến a..... Thế nhưng hắn còn có thể trông cậy vào Đinh Nghi vui mừng bỏ nhào lại ôm hắn nói mình rất cảm động sao?

“Thật sự bị ngã hồng đầu thì tốt rồi.” Giọng nói Nhan Mộ Thương trầm thấp xuống, “Biến thành một thằng ngốc nói không chừng tôi sẽ không thống khổ như vậy đi? Có thể không yêu cậu tôi sẽ thoải mái đi rất nhiều?”

Tiếng cười nhẹ buồn khổ vang lên ở bên tai Đinh Nghi, người đàn ông luôn tự cao tự đại lại vừa ích kỷ vừa ngoan độc kia, lần đầu tiên ở trước mặt y lộ ra một vẻ mặt yếu đuối như vậy. Lòng Đinh Nghi co rút một chút, còn không kịp mở miệng, người đàn ông đã cười một tiếng, khí thế đột nhiên lại khôi phục sắc bén: “Nhưng mà đã chậm rồi, Đinh Nghi!”

Bất ngờ không kịp phòng bỗng nhiên bị bị áp đảo, mang theo đôi môi ẩm ướt dán lên, cường ngạnh hôn xuống làm cho người ta không kịp phản kháng một cái. Hàm răng đóng chặt bị cạy mở ra, trong lúc hỗn loạn đầu lưỡi đã bị quán lấy. Mút vào cùng liếm cắn đều mang theo đau đớn, đầu lưỡi bị mãnh liệt ép tiến vào khoang miệng đối phương, gần như bị hút đến đứt, vẫn không chịu buông ra.

“Ngô.....”

Hai tay bị ngăn chặn gắt gao, không thể giãy giụa. Thân thể bị thương còn chưa lành đã bị mạnh mẽ đặt ở dưới thân người kia, động một chút cũng đều phát đau. Môi đã bị hôn đến tê liệt, ngay cả ý thức cơ hồ cũng trên mây. Chưa từng nếm thử nụ hôn nào dữ dội như vậy cũng chưa từng trải qua nụ hôn nào mãnh liệt đến ngay cả cơ thể đều như bị xé rách như vậy.

Giống như muốn đem cả người y nuốt vào bụng, thiêu hủy diên cuồng đến không còn gì nữa. Đinh Nghi cảm thấy mình đã không thể hô hấp, y thậm chí hoài nghi chính mình sẽ bị người đàn ông này dùng phương thức này hôn chết ở trên giường.

Cuối cùng đôi môi vẫn được buông ra, chiếm được tự do. Nhan Mộ Thương hơi hơi ngẩng đầu, nhìn mặt Đinh Nghi vốn là một mảnh tái nhợt đã nhiễm một tầng hồng nhạt phía trên, môi vừa đỏ lại sưng, vì muốn bổ sung dưỡng khí nên không thể không hé miệng, kịch liệt hô hấp, có thể nhìn thấy đầu lưỡi phấn hồng kia còn đang run run rất nhẹ, hàm xúc tình sắc.

Hắn vô cùng vô cùng vừa lòng.

“Có khiến cho cậu nhớ lại một chút không?” Hắn lại lần nữa cúi đầu, khẽ cắn trên vành tai Đinh Nghi, cố

ý dùng thanh âm khàn khàn không nhanh không chậm nói, “Mắt bị che phủ, hẳn là cũng có cảm giác đi? Thời điểm kia.....” Đinh Nghi chỉ cảm thấy vành tai mình bị dùng sức cắn một cái, “Cậu cũng như vậy, đem mặt của tôi chôn ở trong gối đầu, làm cho tôi cái gì cũng không nhìn thấy.”

“Nhan, Mộ, Thương!”

Nghe được thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi kia, Nhan Mộ Thương cười khê. Hắn đã nghĩ muốn làm như vậy thật lâu, đem Đinh Nghi đặt ở dưới thân, không để cho y phản kháng nửa phân mà cường hôn y, xé nát toàn bộ sự kiêu ngạo của y.

Nhưng là, lại ngằm thấy đau.

Vì thế hắn lại lần nữa bao phủ lên đôi môi Đinh Nghi, lần này là một nụ hôn vạn phần ôn nhu, nhẹ nhàng mút vào, môi lưỡi an ủi y gấp bội những giày vò đã chịu đựng.

“Tôi nói..... hai người các cậu có thể quá quên mất tôi rồi hay không?”

Bỗng dưng, một giọng nói rất sát phong cảnh vang lên. Thân mình Đinh Nghi cứng đờ, Nhan Mộ Thương rõ ràng cũng bị hoảng sợ, lúc này mới phát giác bên trong phòng bệnh không biết từ khi nào đã có nhiều hơn một người.

Đường Hoan buồn bực ôm hai tay tựa vào trên tường. Sau khi anh ta đem Nhan Mộ Thương đưa phòng bệnh của Đinh Nghi, coi như thức thời trước tiên lùi ra ngoài. Đi đến một cửa hàng nhỏ bên ngoài mua hai bình nước đi lên, ai ngờ đẩy cửa ra, liền nhìn đến một màn nóng bỏng như vậy.

Lại nhìn Đinh Nghi rõ ràng là không thể giãy giụa, chỉ có thể mặc cho Nhan Mộ Thương ở trên người y làm xằng làm bậy, Đường Hoan càng thêm khó chịu. Phi! Tiểu nhân lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!

Đinh Nghi trên mặt một trận xanh một trận trắng, mặc dù có chút động tình, nhưng vẫn nhìn ra được xen lẫn tức giận rõ ràng. Ngược lại Nhan Mộ Thương lúc đầu còn cả kinh, sau đã khôi phục tự nhiên, không hờn giận nói: “Cậu tiến vào làm gì?”

Hiếm có thời điểm cùng Đinh Nghi hâm nóng như vậy!

“Cậu muốn động dục, tốt xấu cũng phải chọn thời gian được không?” Đường Hoan hung tợn đem Nhan Mộ Thương từ trên người Đinh Nghi kéo lên, “Cậu không thấy cậu ấy hiện tại chưa cử động được sao?”

“Ha.” Cười khê một tiếng, Nhan Mộ Thương mở tay Đường Hoan ra: “Tôi đã rất tiết chế rồi.”

Nếu đổi lại một thời gian khác, một địa điểm khác, Đinh Nghi không phải ở trong tình trạng này, vừa rồi chỉ mới hôn y một cái làm sao có thể thỏa mãn?

“Đề lên trên miệng vết thương của cậu ấy vậy mà kêu là có tiết chế?” Đường Hoan cười lạnh một tiếng, “Thừa dịp cậu ấy không có cách nào khác phản kháng liền muốn làm gì thì làm, loại tiết chế này của cậu thật đúng là khiến tôi bội phục a.”

Nói đến tiết chế, anh ta mới thật sự là tiết chế đi? Hai ngày này mỗi lần đến xem Đình Nghi, anh ta ngay cả sờ cũng chưa sờ qua một chút đâu!

Vẫn trầm mặc không có lên tiếng, Đình Nghi rốt cục mở miệng: “Các cậu đã cãi nhau đủ chưa?”

Hai người đang giương cung bạt kiếm cùng quay đầu lại.

“Đường Hoan, đưa Nhan Mộ Thương quay lại phòng bệnh của cậu ta đi.” Ngữ khí của Đình Nghi rất bình tĩnh, nhưng mặt khác hai người đều có thể nhận thấy được trong thanh âm kia có một tia rung động.

“Đình Nghi!” Nhan Mộ Thương không thể nhịn được nữa bước lên trước từng bước, “Cậu đến tốt cùng còn muốn trốn tránh tới khi nào?”

“Nhan Mộ Thương, đổi lại cậu là tôi, con mắt bị hỏng mặt cũng bị hủy, cậu có thể tiếp nhận tình yêu của tôi hay không?”

Nhan Mộ Thương trong nháy mắt khuôn mặt xanh trắng.

“Tôi tình nguyện, cậu vẫn là cắn hận tôi đi, Nhan Mộ Thương.”

Hắn đã quên, Đình Nghi là người kiêu ngạo như vậy.

Thà rằng một mình liếm miệng vết thương, cũng tuyệt không ở trước mặt người khác lộ ra vẻ mặt suy yếu, huống chi là đối với hắn. Hắn trong lúc vô ý lại hung hăng đâm trúng miệng vết thương của Đình Nghi, ác ý hồi y có hoài niệm đến thời điểm trước kia hay không.

38. Chương 38

Ngày đó sau khi Nhan Mộ Thương trầm mặc rời đi, Đình Nghi lại trở lại một mình trong bóng đêm. Khi một người bị vây trong bóng tối một thời gian dài, kỳ thật tỉnh táo cùng mê man cũng không có bao nhiêu khác nhau. Lúc những chuyện cũ đã qua kia với đủ loại hình thức mơ mà không phải mơ, y cơ hồ phân biệt không rõ chính mình đến tốt cùng có phải đang nằm mơ hay không.

Khuôn mặt Nhan Mộ Thương lúc thì lãnh khốc lúc thì ôn nhu luân phiên hiện lên trong bóng đêm, trong một giây còn lạnh lùng nhìn y, nói sẽ làm cho y sống không bằng chết, giây tiếp theo bỗng nhiên liền ngăn

chặn y hôn y liếm y, nói đầy lời phiến tình muốn cùng với y vĩnh viễn bên nhau.

Đinh Nghi cảm thấy chính mình bị chia thành hai nửa, một phần linh hồn là yếu đuối, thỏa hiệp, một phần linh hồn kia là cường ngạnh, vô cùng thanh tỉnh. Đối với người đàn ông này, y chưa bao giờ ở trước mặt hần yếu thế, ít nhất tại tình trạng như thế này, y tuyệt đối sẽ không đáp ứng ở bên hần.

Vô luận Nhan Mộ Thương đối với y là loại tình cảm nào, đơn thuần là hận cũng tốt, hoặc là yêu hận hỗn loạn cũng tốt, có lẽ y còn có thể nhận. Nhưng nếu còn mang theo tình cảm gì tương tự như cảm thông thì y tuyệt đối không thể nhận được. Y biết người đàn ông kia đối với người yếu thế hơn mình, cho tới bây giờ đều không có sức chống cự. Nhan Mộ Thương thích người yếu phụ thuộc vào mình, thích người yếu có thể để cho mình hoàn toàn nắm quyền chủ động trong tay – ví dụ như Đường Hoan, ví dụ như Lăng Tiểu.

Trong bóng tối Đinh Nghi chậm rãi cười lạnh, y sẽ biến thành như vậy sao?

Nhan Mộ Thương mấy ngày kế tiếp không chạm tới động tay động chân với y nữa. Hần mỗi ngày sẽ vào giữa trưa hoặc là buổi tối lại đây thăm y, chỉ là ngồi ở bên người y, cùng y trò chuyện những chủ đề thoải mái. Hần không hề hùng hổ dọa người, cũng giấu đi toàn bộ sự sắc bén mạnh mẽ trên người. Đinh Nghi nhận không được có chút hoài nghi, người đàn ông đột nhiên ôn nhu này có thật là Nhan Mộ Thương?

Hần không hề buộc Đinh Nghi cho mình một câu trả lời thuyết phục, chỉ chờ một ngày y tháo bỏ băng trên mắt, vết thương lành xuất viện. Thỉnh thoảng Đinh Nghi lại cảm giác được lúc đó Nhan Mộ Thương bỗng nhiên gắt gao cầm tay mình, giống như cảm xúc kích động, giống như sẽ đối mình nói cái gì, nhưng mỗi lần lại đều nhận xuống.

Giống như.....cật lực kiềm chế cái gì, lảng tránh cái gì đó.

Đinh Nghi không có đi hỏi, y biết ba mẹ Nhan Mộ Thương về nước, cũng biết Nhan Mộ Thương ở trước mặt ba mẹ ra tuyên bố như vậy, tất nhiên chịu áp lực không nhỏ. Đáy lòng có chút thở dài nhàn nhạt, hai người bọn họ, đến tận cùng là ai làm cho ai không có đường lui?

Ngay cả như vậy, lại vẫn là không thể buông toàn bộ ra để ở bên nhau.

Hai ngày sau, Nhan Mộ Thương xuất viện. Hần như cũ mỗi ngày đều đến phòng bệnh thăm Đinh Nghi, không rõ thời điểm ngắn ra, cũng không nói nhiều. Bọn họ luôn trầm mặc trong thời gian dài, sau đó Nhan Mộ Thương nhẹ giọng nói: “Đinh Nghi, cậu phải nhanh chóng tốt lên.”

Cơ hồ mỗi ngày, hần đều lặp lại những lời này, tựa hồ là đã chờ không kịp Đinh Nghi khỏi.

Rốt cục chờ đến một ngày tháo bỏ băng gạc, Đinh Nghi im lặng nằm ở trên giường, mặc cho ngón tay bác sĩ làm động tác linh hoạt ở trên mặt y.

Bởi vì sớm có chuẩn bị tâm lý, cho nên sau khi mở to mắt, thời điểm phát giác mắt phải không thấy gì

cũng không có cảm thấy khiếp sợ nhiều lắm. Chính mình dùng tay sờ sờ, một vết sẹo lớn lưu lại ở đầu ngón tay cảm giác thô ráp, nhìn không được cười cười một cách tự giễu.

Sau đó, y rốt cục ngẩng đầu, ánh mắt chậm rãi đảo qua mỗi người bên cạnh, lại duy nhất không nhìn thấy Nhan Mộ Thương.

Người đàn ông luôn luôn chờ y tháo bỏ băng gạc xuống đầu rồi?

Người đàn ông trước đây luôn qua phòng bệnh của y, lẳng lặng cùng y đầu rồi?

Đinh Hoảng thấy được trong mắt y một chút nghi hoặc, xoay đi, tránh được ánh mắt của y. Đinh Nghi trong lòng hơi hơi trầm xuống, Đường Hoan đã mở miệng: “Ba mẹ Nhan Mộ Thương mua vé máy bay cho hẳn quay về Mĩ rồi.”

Đinh Nghi không có mở miệng nói chuyện.

“Cậu ta không muốn đi nhưng là nghe nói, ông ngoại cậu ấy dường như bệnh tình nguy kịch.”

Như thế nào..... khéo như vậy?

Đinh Nghi nở nụ cười: “Vậy sao?”

Quả nhiên là phong cách của người kia, trước khi phải đi cũng sẽ không nói nửa chữ.

Mười bảy năm trước là như thế, mười bảy năm sau vẫn là như vậy.

Ngày đó Đinh Nghi xuất viện, Đinh Hoảng đến đây đón y. Anh rủ y ra nước ngoài tham gia một hội nghị thương nghị, Đường Hoan gấp rút đóng phim, không đến được. Lăng Tiểu ở nhà làm đồ ăn, chờ y về nhà.

Đinh Hoảng nói với y: “Lăng Vi cũng về nhà, lần này con bé cùng Lăng Tiểu cư nhiên không có vừa thấy mặt liền âm ỉ, thật sự là hiếm lạ.”

Đinh Nghi im lặng, hai anh em kia đều trở thành người thất bại trong tình cảm, xem chừng chính là đồng bệnh tương liên (). Lăng Vi tuy rằng luôn miệng nói khinh thường Lăng Tiểu, chán ghét Lăng Tiểu, nhưng mà đến thời khắc mấu chốt, lại vẫn là liều mạng để bảo vệ cho anh trai mình. Ngoài miệng ác độc như vậy nhưng cũng không thể dễ dàng tha thứ Lăng Tiểu vô cớ bị người khác lừa gạt thương tổn — chẳng lẽ nội tâm chân chính của một người ngày thường luôn che giấu dưới đủ loại mặt nạ, chỉ khi nhất định phải bị bức đến cực hạn mới có thể biểu lộ ra sao?

() đồng bệnh tương liên: cùng cảnh ngộ thì thông cảm nhau

Đình Nghi ngồi trên xe Đình Hoàng, Đình Hoàng sau khi thấy y thật cẩn thận cài dây an toàn, mới khởi động xe, chậm rãi dọc theo đường lớn mà đi.

Dọc đường đi, trong xe vẫn duy trì trầm mặc. Khi Đình Hoàng lái xe chưa bao giờ cùng người bên cạnh nói chuyện, hết sức chuyên chú, chuyên tâm. Cánh tay xanh xao của Đình Nghi đặt tại cửa kính xe, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Cửa thủy tinh phản chiếu ảnh người đàn ông, trên gương mặt có một vết sẹo thật dài, mắt phải ảm đạm không thấy ánh sáng, không khí trầm lặng.

Xe đi vào đường hầm dưới cầu vượt, dần dần khuất dưới bóng tối. Đình Nghi bỗng nhiên nhớ tới, rất nhiều năm trước, khi y học năm nhất cao trung, lớp bọn y tổ chức đi chơi xuân ở ngoại thành, khi đó Nhan Mộ Thương cùng Đường Hoan ngồi cùng nhau trên chỗ đã xếp, mà y lại ngồi chếch ở phía sau bọn họ. Trong xe tràn ngập ồn ào cùng tranh cãi ầm ĩ, khi đến giữa trưa, trong xe dần dần im lặng xuống, mọi người đều nghiêng ngả trên chỗ ngồi từ từ nhắm hai mắt ngủ gật. Đình Nghi nhìn về phía trước, vừa lúc nhìn thấy Đường Hoan tựa vào trên vai Nhan Mộ Thương đang ngủ say. Mắt Nhan Mộ Thương cũng nhắm, đầu tựa lưng vào ghế ngồi, sườn mặt vừa lúc đối với y.

Đình Nghi gần như dùng ánh mắt tham lam vẫn không nhúc nhích dừng lại ở Nhan Mộ Thương. Chỉ có tại loại thời điểm này, y mới dám không chút nào che giấu nhìn khuôn mặt kia như vậy. Bởi vì không thể có được cho nên chỉ có thể gắt gao đem khuôn mặt thoải mái phần chân kia khắc ở trong đầu. Bởi vì không thể có được cho nên tuyệt vọng dưới đáy lòng như giấy Tuyên Thành nhiễm mực nước từng giọt từng giọt tản ra, rốt cục bị một chấn động mạnh phá tan.

Xe xóc nảy một chút, Đình Nghi từ trong hồi ức tỉnh táo lại, nhin không được một tay che kín hai mắt.

Năm đó biết được Nhan Mộ Thương đi Mỹ, trong phút chốc tâm của y như tro tàn. Đoạn tình cảm này mình dùng hết khí lực, hèn hạ như vậy không chịu nổi như vậy rốt cục vẫn là dừng lại ở tại cái buổi tối hoang đường khó coi kia. Vẫn nghĩ rằng y đời này đã không khả năng cùng người đàn ông kia có một ngày gặp lại, vẫn nghĩ rằng y một ngày nào đó sẽ dần quên đi phai nhạt đi quá khứ này, vẫn là không hề đoán trước được tình hình khi mình gặp lại người kia, trong lòng như nổi trống.

Có lẽ càng là đáy lòng khát vọng phát đau lại càng không dám tiếp cận. Có lẽ đối với người đàn ông này yêu và hận đều cùng nhau ăn sâu vào xương tủy, cho dù biết rõ cả đời chỉ sợ cũng không có khả năng có loại tình cảm kịch liệt đáng sợ này đối với người thứ hai, nhưng vẫn sợ hãi người đàn ông này bỗng nhiên lúc đó ôn nhu mà đến.

Y ngay từ đầu cái gì cũng thua, chỉ có tình yêu tan vỡ, giờ lại thua lần thứ hai không thể dậy nổi.

Về tới nhà, Lăng Tiểu cùng Lăng Vi đều ngồi ở phòng khách chờ y trở về. Mấy ngày nay, Lăng Tiểu ngoại trừ lần đầu tiên đến phòng bệnh của y nhin không được thất thanh khóc đi ra, sau đó khi lại đến thăm y đều rất bình tĩnh.

“Đình Nghi, tôi cùng ba đã thương lượng một chút, quyết định đi du học.” Ở trên bàn cơm, Lăng Tiểu bỗng nhiên mở miệng, “Tôi năm đó bởi vì..... nguyên nhân về phương diện tâm lý, học đại học một năm liền tạm nghỉ học. Hiện tại ngẫm lại, chung quy cảm thấy có chút đáng tiếc, ba nói cho tôi ra nước ngoài tiếp tục học.”

Đinh Nghi sững sốt: “Cậu phải ra nước ngoài học? Cậu..... tiếp tục viết tiểu thuyết không tốt sao?”

Lăng Tiểu cười cười: “Tôi viết tiểu thuyết, chính là đem thế giới mình đắm chìm trong chính mình viết ra mà thôi. Sống nhiều năm như vậy, tôi ngoại trừ ý lại anh, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không dám. Lăng Vi nói rất đúng, điều đó và phế vật có khác gì nhau.”

Trong giọng nói của cậu lộ ra sự kiên định cùng chấp nhất trước nay chưa từng có. Đinh Nghi kinh ngạc qua đi, giật mình phát hiện, Lăng Tiểu tự khi nào thì bắt đầu trở nên trưởng thành, bắt đầu trở nên kiên cường.

Cậu đã không còn là đứa nhỏ chỉ biết lui ở trong góc yên lặng khóc kia. Mà cậu rốt cục cũng có thể từ trong thống khổ bị bọn họ thương tổn, dũng cảm thoát ra.

Đinh Nghi mỉm cười: “Nếu đây là cậu muốn vậy thì cứ làm đi.”

Lăng Tiểu nhìn y, nhẹ giọng nói: “Vậy, còn anh thì nghĩ muốn thế nào?”

Tay của Đinh Nghi nắm chén thủy tinh bỗng chốc cứng đờ.

“Anh đã muốn, vì sao không đưa tay ra?”

“Lăng Tiểu!” Thanh âm nghiêm khắc của Đinh Hoảng truyền đến, muốn ngăn cản cậu tiếp tục nói. Nhưng Lăng Tiểu không chút nào lâm vào thế bị động, chỉ nhìn thẳng Đinh Nghi, tiếp tục nói: “Nếu thích anh ấy, vì sao lại một mực thôi lui trốn tránh? Anh ấy đã vì anh ở trước mặt ba mẹ anh ấy thẳng thắn thành khẩn thừa nhận tình cảm này, vì sao anh còn muốn tiếp tục kháng cự? Chẳng lẽ yêu một người không phải muốn cùng người ấy bên nhau sao?”

Đinh Nghi trầm mặc một lúc lâu, rốt cục trả lời: “Không phải đơn giản như vậy.....”

“Là anh đã dạy cho tôi, thích một người sẽ không phải sợ. Anh ấy ra nước ngoài thì như thế nào? Vì sao không dám đuổi qua đó hỏi? Đinh Nghi, tôi vẫn nghĩ anh thực dũng cảm, hóa ra ở một số thời điểm, anh so với tôi càng yếu đuối!”

“Lăng Tiểu!” Lần này là Đinh Hoảng cùng Lăng Vi đồng thời ra tiếng quát chói tai. Đinh Nghi cúi đầu, ngón tay lẳng lặng khoát lên trên chén thủy tinh. Qua một lúc lâu, mới nghe được y thản nhiên nói: “Đúng vậy, là tôi đã dạy cậu thích một người sẽ không phải sợ. Nhưng Lăng Tiểu, tôi dạy cậu như vậy không có nghĩa là tôi có thể làm được.”

Y cho tới bây giờ cũng không phải là một người dũng cảm. Vô luận là mười bảy năm trước khi y phạm sai lầm lớn, có gan xâm phạm Nhan Mộ Thương cũng không dám thừa nhận mình thích hắn, hay là mười bảy năm sau đối mặt với bệch bạch của Nhan Mộ Thương, y chết cũng không chịu nhận.

Kỳ thật nói trắng ra, tình yêu bất quá là chuyện tình của hai người. Chỉ là giữa bọn họ, nếu chỉ là đơn thuần yêu hận lẫn nhau cũng tốt, lại còn cố tình mắc nợ cùng bứt rứt đối với nhiều người ngoài. Muốn y một buổi chiều mà tiêu tan làm sao có thể làm được.

Huống chi người đàn ông này hiện tại lại một lần nữa không từ mà biệt.

Tiếng chuông cửa bỗng nhiên vang lên, đánh vỡ một màn trầm mặc. Lăng Vi đi qua mở cửa, không khỏi chần chờ một chút: “Các bác tìm ai?”

“Xin hỏi Đinh Nghi ở đây không?”

Đinh Nghi nghe được câu hỏi, quay đầu hướng cửa nhìn lại, lập tức ngây ngẩn cả người. Đứng ở cửa, thế nhưng là ba mẹ Nhan Mộ Thương.

Như thế nào lại..... Bọn họ không phải cùng Nhan Mộ Thương đi Mĩ rồi sao?

Vội vàng đứng dậy đưa ba mẹ Nhan vào phòng khách, Đinh Nghi trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì, liền đi đến phòng bếp pha trà, lại bị mẹ Nhan ngăn lại.

“Đinh Nghi, cậu có biết Mộ Thương đi nơi nào không?”

Đinh Nghi kinh ngạc mở to hai mắt nhìn: “Cậu, cậu ấy không phải với các bác cùng nhau.....”

Khuôn mặt mẹ Nhan vẫn miễn cưỡng duy trì trấn tĩnh rất cục xuất hiện một vết nứt, bà run run nói: “Nó, nó căn bản không cùng chúng ta đi..... Nó không có tới tìm cậu sao?”

“Cái gì?!”

39. Chương 39

Đinh Nghi chờ ra ngây ngẩn cả người, sau một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần. Lăng Tiểu rót hai chén trà nóng cho ba mẹ Nhan, nhẹ giọng an ủi nói: “Các bác đừng vội, chậm rãi nói.”

Mẹ Nhan lấy lại bình tĩnh, mở miệng nói: “Chúng tôi vì muốn Mộ Thương theo chúng tôi trở về Mĩ, cầm đi hộ chiếu, di động, thẻ tín dụng của nó, mỗi ngày đều trông chừng nó, sợ nó trộm đi ra ngoài. Nó hai ngày kia thoát nhìn rất trấn tĩnh, cũng không ngăn cản chúng tôi giúp nó thu thập hành lý, cho nên chúng tôi đều cho rằng nó đã nghĩ thông suốt” Giọng nói dừng một chút, xuất hiện một tia ghen ghét, “Ai ngờ đến sân bay, một cái xoay người đi đã không thấy tăm hơi. Chúng tôi đều sợ hãi, máy bay cũng không lên, tìm khắp nơi cũng không thấy nó.”

“Cậu, cậu ấy..... có lẽ có chuyện gì nên tạm rời đi?” Đinh Nghi khó khăn mở miệng nói, “Nói như thế nào, cậu ấy cũng không phải trẻ con, làm chuyện gì hã là đều có chừng mực.”

Mẹ Nhan lắc đầu: “Trước khi lên máy bay còn nháo trò mất tích, cái này gọi là có chừng mực? Hộ chiếu cùng thẻ tín dụng của nó đều ở chỗ chúng tôi, nó thân không xu nào sẽ đi đâu? Lại không có biện pháp liên hệ với nó..... Chúng tôi nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ nó chắc chắn phải đi tìm cậu, sau khi đến bệnh viện mới phát hiện cậu đã xuất viện, sau đó đành phải tìm tới nơi này. Nó..... thật sự không có tới tìm cậu?”

Đinh Nghi chờ dần lắc đầu.

Mẹ Nhan một tia hy vọng cuối cùng cũng tan biến, lập tức đưa tay che kín mặt. Vẫn không có lên tiếng, ba Nhan thanh âm khàn khàn mở miệng: “Chúng tôi..... bởi vì không chịu đồng ý chuyện của cậu cùng nó, từ trước đến nay luôn cùng nó giằng co. Vốn tưởng rằng khiến cho nó cùng chúng ta trở về Mĩ thì tốt rồi, ai biết..... nó, chẳng lẽ nó bỏ nhà đi?”

“Không thể.” Đinh Nghi quả quyết phủ định suy đoán của ba Nhan, “Nhan Mộ Thương không phải loại người như vậy, chuyện trẻ con như vậy cậu ấy sẽ không làm. Cháu nghĩ, sự tình hã không giống trong tưởng tượng các bác vậy đâu. Có lẽ cậu ấy thật sự có chuyện gì muốn đi làm?”

“Mặc kệ chuyện gì, không nói một tiếng liền biến mất, lại trong giờ phút quan trọng này, bảo chúng tôi nghĩ như thế nào.....” Mẹ Nhan run run nâng mặt lên, nhìn Đinh Nghi ánh mắt có một tia thống khổ.

Đinh Nghi cảm thấy run lên, tránh tầm mắt của bà.

Tiếng chuông cửa đột ngột vang lên một trận, mọi người ngẩn ra, vẫn là mẹ Nhan phản ứng trước tiên, lập tức chạy đi qua mở cửa.

Đứng ở cửa, đúng là Nhan Mộ Thương. Hắn liếc mắt một cái nhìn thấy mẹ mình cũng ngây ngẩn cả người: “Mẹ? Mẹ không lên máy bay?”

“Ba—” một cái cái tát rơi ở trên mặt hắn, mẹ Nhan đỏ hồng mắt cả giận nói: “Con còn có mặt mũi hỏi ta sao không lên máy bay sao? Con thật đúng là biết chọn thời điểm bỏ chạy a..... Đã cho là ta cùng ba con đều đi rồi, cho nên chạy tới tìm người đàn ông kia sao?!”

Đinh Nghi trợn mắt há hốc mồm nhìn Nhan Mộ Thương..... Hã, hã thật đúng là làm ra loại chuyện hoang đường này sao?

Ba Nhan chậm rãi đứng lên, cả người tản ra vẻ tức giận. Nhan Mộ Thương nhìn mẹ mình, rồi lại nhìn ba mình, thấp giọng mở miệng: “Chúng ta..... đi vào trong nói đi.”

“Con theo chúng ta trở về!” Mẹ Nhan giận dữ hét.

“Không, con có lời muốn nói với hai người, cũng có lời muốn nói cùng với Đình Nghi.” Nhan Mộ Thương vào bên trong, đóng cửa lại, nhìn thẳng ba mẹ của mình, “Ồ sân bay trốn đi là con không đúng, nhưng hai người đem con giam lỏng ở nhà, con cũng tìm không được cơ hội khác để đi. Con sẽ quay lại Mĩ, ông ngoại bệnh tình nguy kịch, con không thể không quay về thăm ông. Chỉ là trước khi đi, con còn có một số việc muốn an bài.”

Mẹ Nhan phần nộ nhìn hấn, cuối cùng vẫn là tránh người mình qua: “Được, con đến tốt cùng còn có lời gì muốn nói, lần này nói rõ ràng đi!”

Nhan Mộ Thương đi đến trước mặt Đình Nghi, nhìn y một cái thật sâu, sau đó xoay người nói với ba mẹ hấn: “Con quyết định cùng cậu ấy bên nhau, hai người không đáp ứng, con cũng chỉ có thể vì chính mình lưu lại đường lui. Con nhờ bạn bè giúp con thành lập một công ty, vừa rồi chính là đi ký văn kiện. Công ty kia nhà chúng ta con có thể không cần. Bắt đầu lại từ đầu, với con mà nói cũng không phải việc gì khó. Con không hy vọng hai người lại dùng đến chuyện sự nghiệp của con để uy hiếp con.”

“Mày.....” Ba Nhan tức giận đến sắc mặt trắng bệch.

“Từ nhỏ đến lớn, những việc hai người tự quyết định cho con con chưa bao giờ làm trái.” Nhan Mộ Thương hít sâu một hơi, gần từng tiếng nói, “Chỉ có lúc này đây, con đã hạ quyết tâm liền tuyệt đối không thay đổi. Sau khi trở lại Mĩ thăm ông, con sẽ về nước. Đình Nghi,” Hấn quay đầu nhìn về phía Đình Nghi, “Cậu, có muốn cùng tôi mở công ty hay không?”

Đình Nghi từ khi Nhan Mộ Thương vào cửa liền vẫn trầm mặc, chậm rãi ngẩng đầu lên. Y nhìn Nhan Mộ Thương, Nhan Mộ Thương cũng như vậy nhìn chăm chăm vào y. Y sớm nên nghĩ đếnngười đàn ông này mặt ngoài tàn mạn, cá tính thật ra rất cực đoan. Hấn dùng chính mình để đập nổi chìm thuyền (), bức Đình Nghi đến không có đường lui.

() đập nổi chìm thuyền: ép buộc không có đường lui (dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

“Tôi có công việc của chính mình, công ty của cậu tôi không có hứng thú.” Đình Nghi thản nhiên nói, “Huống hồ cậu cũng mời không nổi tôi.”

Nhan Mộ Thương không dự đoán được y lại trả lời như vậy, không khỏi ngẩn ngơ, sau đó chậm rãi lộ ra nụ cười khổ: “Cậu cũng thật vô tình.”

“Đầu tư vốn rất mạo hiểm, tôi vì sao phải liều lĩnh cùng với cậu?” Đình Nghi nhìn hấn một cái, bất động thanh sắc (), “Vạn nhất cậu không lấy về vốn cũ, ít nhất tôi còn có thể nuôi cậu chứ?”

() bất động thanh sắc: bình tĩnh, tỉnh bơ, thản nhiên

Nhẹ nhàng băng quơ một câu, hết thấy đều kinh động.

Nhan Mộ Thương ngẩn người, cười ha hả: “Đinh Nghi, đây là câu nói dễ nghe nhất mà cậu nói với tôi.”

Trên mặt hắn tràn đầy vẻ đắc ý, khi nhìn sang hướng Lăng Tiểu, tươi cười thu lại, trong ánh mắt hiện lên một tia áy náy: “Lăng Tiểu.....”

Lăng Tiểu hào phóng hướng hắn cười cười, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, ý bảo hắn không cần lại áy náy.

Ai nói bỏ lỡ lần này phía trước sẽ không có thứ tốt đâu? Thống khổ chẳng qua chỉ nhất thời, cần gì phải cố sống cố chết giữ lại một người đàn ông không yêu mình?

Tâm của cậu không phải cứ như vậy liền chết đi, trải qua đau đớn rồi thanh tỉnh, mới không cần giống như hai người kia dây dưa mười mấy năm.

Ba mẹ Nhan Mộ Thương một câu cũng không nói đứng lên liền rời đi. Nhan Mộ Thương nhìn Đinh Nghi liếc mắt một cái, cuối cùng chỉ cười cười với y, cũng theo họ rời đi.

Lăng Vi bĩu môi: “Em còn nghĩ đến anh ta sẽ nói với anh, nhất định phải chờ anh ta trở về.”

Đinh Nghi bật cười: “Cậu ta sẽ không nói kiểu này.”

Những lời nói buồn nôn như vậy, Nhan Mộ Thương không có khả năng nói. Hai người bọn họ đã làm ra rất nhiều chuyện ngoại lệ, hóa ra mười mấy năm dần vật nhau, tra tấn đến cuối cùng phải bùng nổ, cũng chẳng qua để đi đến cục diện ngày hôm nay.

Đứng lên chuẩn bị trở về phòng, Lăng Tiểu ở phía sau y nhẹ giọng cười nói: “Đinh Nghi, kỳ thật anh vẫn là rất yêu anh ấy thôi.”

Bước chân Đinh Nghi dừng một chút, không có quay đầu, thật lâu sau, mới thản nhiên cười cười: “Nếu có chọn, tôi nghĩ cậu cũng sẽ không muốn loại tình yêu này đi?”

Làm sao còn có yêu? Thời gian mười bảy năm dài như vậy sớm bị hóa thành bụi.

Chẳng qua là đã ở trên tay người này hao hết cả nửa đời người, lại vô lực giãy giụa, lại vô lực đi yêu một lần nữa, như vậy mà thôi.

40. Chương 40

Sau khi Đình Nghi từ bệnh viện về nhà, nghỉ ngơi hai ngày, cảm thấy lời bác sĩ nói muốn y ở nhà tĩnh dưỡng một tháng sau mới lại đi làm tất cả đều là nói điều. Cánh tay không gãy chân không đứt, cũng không phải thương binh tàn tật — sau đó y đối với gương ở trong toilet cười khổ, sai rồi, y đã là một người tàn tật rồi, y không có một con mắt.

Mắt phải mù mịt, mí mắt bị thương, hơi hơi rủ xuống, con ngươi màu đen như là một viên ngọc thủy tinh đã bị phá hủy vỡ nát, không còn sáng bóng không còn sinh khí, ngay cả chuyển động đều cảm thấy cứng ngắc đến khó coi. Bất quá càng khó coi hơn là vết sẹo thật dài trên mặt kia, ngay cả cười rộ lên tựa hồ đều mang theo vài phần dữ tợn.

Hiện tại y với bộ mặt này, nếu nửa đêm xuất hiện ở đầu đường nào đó, không cần thử đem dao dứa hấu (), liền có thể gặp một người dọa chạy một người.

() dao dứa hấu: tên một loại dao dùng để cắt dứa hấu, hiện nay nó còn trở thành một công cụ phổ biến để gây thương tích.

Thật là kỳ quái vì sao Nhan Mộ Thương còn muốn kiên trì yêu y.

Vì sao khi đó liền dễ dàng đáp ứng Nhan Mộ Thương như vậy? Mười bảy năm lạnh nhạt giằng co nhau, cho nhau tra tấn, liền trong nháy mắt hoàn toàn hóa giải như vậy sao?

Có lẽ là trước mặt ba mẹ Nhan Mộ Thương, trước mặt Đình Hoàng, Lăng Tiểu, Lăng Vi không muốn tỏ ra tình thế yếu đuối như vậy, làm cho người ta nghĩ đến y bị hủy dung mắt bị mù sẽ không có gan nhận tình yêu của người kia. Cũng có lẽ là dây dưa đến mệt mỏi, lung lay yếu đuối, cho nên thuận thế mà thỏa hiệp.

Nhưng không thể không thừa nhận, khi y nghĩ nam nhân kia đã đi rồi thì hần bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt y, trước mặt mọi người mặt bày tỏ muốn ở bên y, y bỗng nhiên sợ hãi. Y hiểu được lần này nếu lại cự tuyệt, người đàn ông kiêu ngạo ích kỷ tới cực điểm kia chỉ sợ sẽ không xuất hiện ở trước mặt y nữa.

Vì thế cười khổ, một nam nhân đã sắp ba mươi bốn tuổi, không phải không cô đơn. Y cùng Nhan Mộ Thương trong lúc đó trải qua đủ loại không chịu nổi, không thể quên được, ít nhất có thể kiên quyết nhắm mắt lại, đẩy xuống đáy lòng. Tình yêu dù có hèn hạ khó coi thế nào, cũng là tình yêu duy nhất đời này của y. Bỏ qua một lần, hai lần, vô số lần, lần này là lần cuối cùng. Nếu tiếp tục buông tay, cái gì cũng đều không có.

Trước khi Nhan Mộ Thương trở lại Mĩ, không có gọi cho Đình Nghi cuộc điện thoại nào. Đình Nghi không biết hần đến rốt cuộc đi ngày nào, cũng không biết khi nào hần sẽ trở về. Không thể đi làm buồn bực ở nhà, chỉ cần nhìn điện thoại sẽ không tự chủ được lâm vào trạng thái mong chờ. Hóa ra buồn chán chỉ mang đến sự trống rỗng, cùng với trống trải cô đơn ngấm vào tận xương tủy.

Vì thế y quyết định quay lại công ty làm việc. Xuất hiện ở văn phòng còn không đến một giờ, Đình Hoàng liền hồn hển đẩy cửa phòng y ra, hướng về phía y mắng to: “Thương cần động cốt một trăm ngày, em ngay

cả mạng đều thiếu chút nữa mất, còn không ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, sợ công ty này không có em sẽ đi đời sao?!”

Anh rể y kiêm ông chủ cũng không đồng ý đề nghị trở lại công ty làm việc của y, đồng thời ra chỉ thị tối cao: Xét thấy y đã nhiều năm không có nghỉ ngơi, lần này cho phép y một tháng nghỉ dài hạn.

Đinh Nghi vẻ mặt đau khổ, bị Đinh Hoàng mạnh mẽ áp tải về nhà.

“Tiểu tử kia có gọi điện thoại cho em không? Khi nào thì trở về?” Đinh Hoàng trước khi rời đi liền hỏi một câu.

Đinh Nghi hờ hững nhìn điện thoại liếc mắt một cái, lắc đầu.

“Kháo! Đinh Nghi, là đàn ông cũng đừng mềm lòng, cậu ta dù trở lại cũng đừng đi tìm cậu ta!”

Nhan Mộ Thương này vừa đi, hai tuần không có một tin tức. Dần dần, Đinh Nghi một tia chờ mong duy nhất cũng bị cháy thành lửa giận hừng hực. Cho nên vào một buổi chập tối nào đó khi tiếng chuông di động của y vang lên, y liếc liếc mắt một cái nhìn thấy cái dãy số kia, ngón tay cũng chưa nâng một chút.

Tiếng chuông vang một lần, hai lần, ba lần, cuối cùng rốt cục trở về yên lặng.

Đinh Nghi cười lạnh một tiếng, ở trên sofa điều chỉnh tư thế thoải mái, thay đổi kênh, tiếp tục xem TV.

Hai mươi phút sau, tiếng chuông cửa lớn nhà y vang lên. Đinh Nghi như cũ vẫn không nhúc nhích nằm ở trên sofa. Sau khi âm thanh ồn ào duy trì được năm phút, rốt cục cũng hết hy vọng yên lặng trở lại.

Đinh Nghi tắt TV, sau khi rửa mặt xong xuôi yên tâm thoải mái trở về phòng tắt đèn đi ngủ.

May mắn Lăng Tiểu đêm nay tham gia buổi tiệc rượu cùng Đường Hoan, không có về nhà, bằng không không chừng liền ra mở cửa đi.

Ngủ không lâu, mơ mơ màng màng nghe được tiếng cửa chính bị chìa khóa mở ra, tưởng Lăng Tiểu đã trở lại, liền trở mình tiếp tục ngủ. Ai ngờ tiếng bước chân tinh tế lại trực tiếp đi tới cửa phòng y, “Chi nha—” một tiếng, cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra sau đó lại nhanh chóng được khép lại, Đinh Nghi cả kinh, lập tức mở mắt.

Lăng Tiểu tuyệt đối sẽ không sau khi y ngủ chạy tới phòng y.

Trong bóng đêm thấy không rõ người đứng ở cửa là ai. Theo cái bóng người lặng lẽ chuyển qua trước giường y, đang muốn xóc chăn của y lên, Đinh Nghi đột nhiên ngồi dậy, cầm chắc bàn tay vô sỉ kia, lạnh

giọng cười nói: “Nhan Mộ Thương, cậu thật bản lĩnh a!”

Cậu ta khi nào thì lấy được chìa khóa nhà y?!

41. Chương 41

Nam nhân bị y bắt được cổ tay tuyệt không thấy kinh hoảng, ngược lại thuận thế liền lôi một tay Đinh Nghi, đưa y kéo vào trong lòng mình, thấp giọng cười rộ lên: “Cậu điên rồi a, Đinh Nghi. Gọi điện thoại cho cậu cũng không tiếp, ngay cả cửa cũng không mở cho tôi — chìa khóa là Lăng Tiểu cho tôi, cậu đã bị bán đứng.”

Đinh Nghi nhướn mày, cười lạnh: “Cậu ấy thế mà lại đứng về phía cậu.”

“Đúng vậy.” Nhan Mộ Thương vô liêm sỉ cười, “Cho nên tối hôm nay em ấy không về, ở lại nơi nào đó của Đường Hoan. Cậu nói xem, em ấy có ý tốt như vậy, chúng ta phụ lòng nữa thì không tốt.”

Đinh Nghi tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm Nhan Mộ Thương: “Vậy phải như thế nào để không phụ lòng đây?”

Nhan Mộ Thương nhẹ nhàng đè thân thể y xuống, dán ở lỗ tai y cười nhẹ: “Cậu nói xem? Tôi thế nhưng buổi chiều mới về, chênh lệch múi giờ cũng chưa đảo lại liền chạy đến đây, có tính là kinh hỉ không a?”

“Tôi nói.....” Đinh Nghi khước miệng nhắc lên một chút cười khê, bỗng dùng sức một cái, hung hăng đem Nhan Mộ Thương từ trên người xốc xuống dưới, xoay người liền đè lên, nắm cằm hắn, ánh mắt lạnh lùng, “Cậu mẹ nó đem nơi này thành khách sạn, phòng tùy tiện mở, giường tùy tiện nằm sao? Cậu còn trông cậy vào cho tôi kinh hỉ a? Cậu không phải cảm thấy tôi hẳn là phải ôm cậu khóc, hỏi cậu ở Mĩ có chịu ủy khuất hay không chứ? Nhan Mộ Thương!”

Nhan Mộ Thương bị y đặt ở dưới, thế nhưng cũng không phản kháng, trên mặt vẫn là lộ vẻ tươi cười lười biếng kia: “Cậu quan tâm tôi?”

“Thúi lắm!”

“Cậu hôm nay nóng tính quá a, Đinh Nghi. Không phải qua nhiều năm như vậy, cậu tu dưỡng đã tốt lắm rồi sao?” Nhan Mộ Thương duy trì tư thế bị chặn, nằm thẳng nhìn khuôn mặt nam nhân phía trên chính mình. Đinh Nghi tóc hơi dài một chút, xòa trên trán cơ hồ che khuất đôi mắt y. Vết sẹo trên mặt tuy rằng phai nhạt một ít, nhưng vẫn như trước ở đó nhìn thấy mà đau lòng. Vươn tay, hắn nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa trên vết sẹo kia. Thân người Đinh Nghi run rẩy một chút, ánh mắt đột nhiên nghiêm khắc.

Đó là người mà Nhan Mộ Thương từng quen thuộc, thiếu niên Đinh Nghi ngang tàng hung ác.

“Sờ cái gì?” Đinh Nghi lạnh lùng cười, “Cậu cho là sờ hai cái nó sẽ không sao?”

“Giữ lại rất tốt. Một lão nam nhân tướng mạo bị hủy, ngoại trừ tôi cũng không có ai muốn.”

“Ba!” một tiếng, tay Nhan Mộ Thương còn đang lưu luyến trên khuôn mặt kia bị mạnh mẽ đánh xuống. Một con mắt của Đinh Nghi lộ ở ngoài tóc chóp lên âm thầm: “Phải không?”

Giây tiếp theo, áo sơ mi trên người Nhan Mộ Thương đã bị xé ra không chút lưu tình. Hai tay Đinh Nghi giống như mang theo lửa giận vô hạn, một bàn tay tháo bỏ ca vát của hắn, tay kia thì nhanh chóng trượt xuống dưới, túm mở dây lưng, khi chạm đến khóa kéo quần hắn, khi đang muốn cũng một phen tháo ra, bỗng nhiên dừng lại.

“Cho dù đối với một lão nam nhân tướng mạo bị hủy, cậu cũng vẫn cứng lên à?” Trên mặt Đinh Nghi hiện ra vẻ tươi cười ác ý, động tác trên tay cũng không còn thô bạo, mà là nhẹ nhàng bao trùm tại khí quan nóng rực kia, cách quần cũng có thể cảm nhận được nhiệt ý kia đang chồm dậy.

Nhẹ cong ngón tay không có ý tốt một chút, theo vết hầu Nhan Mộ Thương phát ra một tiếng thở trầm thấp mơ hồ.

Khóe môi Đinh Nghi chậm rãi gợi ra, đôi mắt cười trời sinh kia cong lên, cho dù có một mắt đã không linh hoạt, nhưng thời điểm híp lại liền nhìn không quá rõ ra. Trên má phải lộ ra một lúm đồng tiền nhàn nhạt, làm phai đi vết sẹo mang cảm giác dữ tợn kia, trong bóng đêm lại có loại mị lực quỷ dị.

Nhan Mộ Thương cảm thấy dự vọng của mình lại thâm sâu vài phần.

“Tôi cứng lên rồi, cậu khó chịu sao?” Thanh âm Nhan Mộ Thương trầm thấp mà khàn khàn, mang theo ba phần trêu đùa, bảy phần khó nhịn, “Cậu mà lại sờ thêm hai cái, nó liền cứng nhanh hơn.”

Đinh Nghi cúi đầu, nhìn người đàn ông dưới thân mình. Khuôn mặt kia qua nhiều năm như vậy, vẫn là mang theo vẻ ngang ngược tuấn mỹ. Nhan Mộ Thương có một đôi mắt phượng thanh tú câu lòng người, đắm chìm ở trong dự vọng lại thoáng hiện màu sắc ***, cho dù nói xong lời nói hạ lưu như thế cũng là gợi cảm kinh người.

Đinh Nghi cảm thấy trong cơ thể mình cũng có một ngọn lửa cháy bùng lên.

Chưa từng gặp qua cái dạng này của Nhan Mộ Thương..... Ở thời điểm kia bản thân mình mang theo tuyệt vọng vô cùng cường bạo hắn, bên trong con người kia cũng chỉ có hận ý trắng trợn cùng khinh thường lạnh như băng. Y nguyên bản đối với Nhan Mộ Thương tràn ngập lửa giận, người đàn ông này chạy tới Mi hai tuần mà một cuộc điện thoại cũng không gọi về, sau khi về nước không nói một tiếng liền hướng y trên giường sờ loạn. Nhưng là hiện tại, cỗ lửa giận kia cũng dần dần chuyển thành dục hỏa mãnh liệt.

Tay như là mang theo ý thức bản thân bắt đầu cách quần nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa dự vọng của Nhan Mộ

Thương, cảm nhận được thứ đứng thẳng trong lòng bàn tay kia càng ngày càng đứng lên, Đinh Nghi không chút do dự kéo khóa quần Nhan Mộ Thương ra, thâm nhập vào trong quần bắt đầu bao bọc chơi đùa.

Khoái cảm đến mãnh liệt làm cho Nhan Mộ Thương không nhịn được phát ra một tiếng rên rỉ, khép hờ mắt hưởng thụ Đinh Nghi hầu hạ. Dịu dàng khó gặp làm cho Đinh Nghi không tự chủ được càng thêm ôn nhu, thầm nghĩ làm cho Nhan Mộ Thương sau khi thỏa mãn hết sức rồi mình tiến vào là tốt rồi.

“Đinh Nghi..... Đủ.....” Nhan Mộ Thương khó có thể nhẫn nại nhả ra một câu.

Bởi vì dục vọng mà lời nói có phần hơi mơ hồ không rõ vẫn chưa truyền tới tai Đinh Nghi, y vẫn đang liên tục cho tay vào hoạt động, tay kia thì cũng sờ soạng tìm kiếm mặt sau của Nhan Mộ Thương.

Thất lựng bỗng nhiên một phen bị ôm lấy, Đinh Nghi còn không có phản ứng lại, thân mình đã bị giam trụ dùng sức lật một cái, Nhan Mộ Thương nằm ở trên người y.

“Sờ soạng lâu như vậy, đến lượt tôi đi?” Nhan Mộ Thương thấp giọng thở gấp cười nói, nhanh chóng bắt lấy bả vai Đinh Nghi đem y xoay người lại, một bàn tay rút dây lưng áo ngủ của Đinh Nghi ra, tay kia thì một phen xé chiếc áo ngủ xuống, lập tức gắt gao bắt được hai tay Đinh Nghi.

Mặt Đinh Nghi bị ngăn chặn hướng xuống, vừa mới còn đảm đương là người ở thế chủ động, đột nhiên trong lúc này tình thế nghịch chuyển làm cho y giống như ở trong mộng. Sau khi phục hồi lại tinh thần đang muốn phản kháng, Nhan Mộ Thương đã khóa gối ở trên lưng y, dùng dây thắt lưng dài của áo ngủ đem quấn quanh hai tay của y, dùng sức buộc chặt, thắt lại một cái.

“Cậu muốn làm gì?!” Đinh Nghi chấn động, vội vàng quay đầu giận dữ kêu lên.

Nhan Mộ Thương mỉm cười: “Tôi muốn đem cậu trói lại làm.”

“Biến mẹ cậu đi!” Đinh Nghi giận dữ, dùng sức giãy giụa, “Cậu nhanh buông ra..... Nhan Mộ Thương cậu có nghe hay không? Buông!”

“Cậu nghĩ rằng tôi sẽ để cậu ở trên lần nữa?” Nhan Mộ Thương không nhanh không chậm cởi bỏ khuy quần dài, cùng với quần lót cởi ra vứt xuống dưới giường, sau đó cúi thân mình xuống, nhẹ nhàng ngậm vành tai Đinh Nghi, “Kỹ thuật của cậu kém như vậy vẫn là đến lượt tôi đến đi.”

Đinh Nghi khí nộ công tâm, y bị Nhan Mộ Thương trêu chọc động dục hỏa, thầm nghĩ tiến vào thân thể hần hảo hảo phát tiết. Hiện tại bỗng nhiên đổi thành y bị đặt ở phía dưới, vẫn là tư thế khuất nhục như vậy, trong nháy mắt y hận không thể bóp chết người đàn ông đang nằm úp sấp trên người y này.

“Cậu trước buông tôi ra.....”

“Buông cậu ra? Sau đó đánh với cậu một trận quyết định ai trên ai dưới?” Nhan Mộ Thương cười rộ lên, đột nhiên ác liệt hung hăng cắn một chút vào tai Đinh Nghi, vừa lòng nghe được y phát ra một tiếng hít khí, lúc này mới trêu đùa nói, “Tôi cũng không ngu ngốc như vậy, khí lực phải giữ lại để hảo hảo làm cậu, có phải hay không?”

Như thế nào nhiều năm qua đi, người này vẫn cố chấp đáng yêu vậy? Nhìn Đinh Nghi mặt đỏ bừng, ra sức ở dưới thân hấn vụn vụn giấy giữa, Nhan Mộ Thương càng thêm dùng sức đặt ở trên người y, một loại khoái cảm chinh phục bốc lên.

Chính là như vậy! Hấn ảo tưởng bao nhiêu lần đem Đinh Nghi như vậy đặt ở phía dưới, nhìn y chỉ có thể phí công giấy giữa, nhìn y bị chính mình làm đến vô lực phản kháng, nhìn y chỉ có thể thở hổn hển mặc cho mình muốn làm gì thì làm!

Nhan Mộ Thương chưa bao giờ biết trong lòng chính mình còn cất giấu một dục vọng ham thích tàn bạo như vậy.

“Có phải cùng với tư thế năm đó cậu dùng ở trên người tôi giống nhau như đúc hay không?” Nhan Mộ Thương dán ở lỗ tai Đinh Nghi, dùng ngữ khí *** loạn không chịu nổi nhẹ giọng nói, khi Đinh Nghi muốn quay đầu lại tức giận mắng thì trong nháy mắt một bàn tay giữ đầu của y hung hăng đặt tại gối, thanh âm vẫn như cũ nhu tình như nước vậy, “Không cho phép quay đầu nhìn.”

“Cậu mẹ nó biến thái.....” Bị bắt cả đầu chôn ở trong cái gối, Đinh Nghi phát ra một tiếng mắng mơ hồ tức giận.

Nhan Mộ Thương ôn nhu cười rộ lên: “Yên tâm, trong chốc lát cậu liền muốn mắng cũng không được.”

Hai tay không nhanh không chậm xoa lên tấm lưng mỏng manh mịn màng của Đinh Nghi, vuốt ve tràn ngập ý tứ hàm xúc ***, trong phòng hôn ám chỉ thấy trên tấm thân ấm áp trơn nhẵn sáng bóng kia, ở dưới những âu yếm không kiêng nể gì của Nhan Mộ Thương, dần dần nhiễm một tầng hồng nhạt phía trên.

“Hỗn đản.....” Tiếng mắng chửi vỡ vụn mơ hồ đứt quãng từ trong miệng Đinh Nghi phát ra, hai tay bị trói chặt, lại bị đặt ở dưới thân nam nhân kia, không thể động đậy. Ngay cả bộ vị bí mật nhất cũng không có ý tốt bị ma sát chà lộn, thật sự là càng nhiều lời hung ác phát ra không ngừng.

Người đàn ông này..... không phải dùng loại thủ đoạn này trở về phục thù sao?! Không phải lấy loại tư thế làm y khuất nhục nan kham này đòi lại chịu đựng thống khổ năm đó sao?!

Đây là cái mà bọn họ gọi là yêu sao?!

Thân mình bỗng nhiên lại bị lật trở lại, Nhan Mộ Thương nhìn thấy Đinh Nghi bởi vì tuyệt vọng mà nhắm chặt hai mắt, trong lòng rút một cái, nhẹ nhàng hôn lên mặt y, vươn đầu lưỡi tinh tế liếm một tia vệt nước ở khóe mắt y.

“Đừng hận tôi..... Đình Nghi.....” Hấn nhẹ giọng nói, “Tôi không phải trả thù cậu. Tôi muốn làm cậu như vậy..... Tôi muốn đã rất nhiều năm rồi”

Đình Nghi cắn răng mắng ra: “Cậu mẹ nó câm miệng cho tôi!”

Nhan Mộ Thương lập tức cười lên, dùng giọng nói vụn vặt ngọt ngào nói: “Tôi.....muốn đem cậu làm đến muốn khóc cũng khóc không được.”

“Nhan — Mộ — Thương!”

Tiếng rống giận dữ lập tức bị một đôi môi cơ khát ngăn chặn, không còn sự âu yếm vừa rồi nữa, Nhan Mộ Thương hung hăng ở trên thân hình trần trụi của Đình Nghi lưu lại dấu vết rõ nét, Đình Nghi đau đớn thở hổn hển, khoái cảm quét đến như bão tố, linh hồn cùng dục vọng hai tầng đan vào nhau mà bùng cháy. Tình cảm mãnh liệt khát vọng lẫn nhau mười bảy năm, rốt cục làm càn mà phát tiết ra.

Giống như không có cuối cùng.

88888 à vàng, chương H duy nhất đến đây là hết, cảm ơn quý vị và các bạn đã quan tâm theo dõi, thân ái và không hẹn gặp lại =))))))))))

èo uôi thích cực cái đoạn đầu ve vãn nhau trên giường, tym hồng bay tá lả =3=

điều nữa là, cái đoạn họ Nhan miêu tả ‘tắm thân vàng ngọc’ của Đình Nghi thật ra mình đã mạn phép tính lược đi một số từ đồng nghĩa, chỉ để lại những từ hàm xúc nhất mà vẫn thấy câu văn dài đều tả =))) đúng là ‘tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’ | |

42. Chương 42: Hoàn

Buổi sáng ngày hôm sau, Đình Nghi rên rỉ tỉnh lại. Không phải chưa từng làm tình, mà là chưa từng cùng nam nhân làm tình như vậy, Đình Nghi ngay cả bản thân đến tận cùng là như thế nào được buông ra, như thế nào ngủ mất cũng không nhớ rõ.

“Kháo!” Y cau mày thấp giọng mắng, “Lần sau tôi.....”

“Lần sau?” Người nằm ở bên cạnh y bỗng nhiên xoay người một cái ôm thắt lưng y, cười đến hạ lưu, “Lần sau chúng ta có thể thử xem tư thế khác, tôi phát giác độ mềm dẻo của cậu vẫn là rất không tồi.....”

“Biến!” Đình Nghi vung ra một cái tát vào gương mặt đang ghé vào mình bày ra vẻ vô sỉ kia, nghiêng người đi xuống giường, phần eo lại truyền đến một trận đau đớn, rõ ràng ảnh hưởng đến cử động của y. Vì thế

đánh phải giả bộ mạnh mẽ như không có việc gì, bình tĩnh cầm áo ngủ mặc vào trên người, chậm rãi tiến vào toilet.

Người đàn ông trong gương ánh mắt sưng đỏ, vẻ mặt chật vật, một bộ dạng hữu khí vô lực khi bị áp quá mức.

Đinh Nghi phần nộ bóp kem đánh răng lên bàn chải, vừa nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Nhan Mộ Thương cậu chờ đấy..... lần sau tôi phải làm cậu ba ngày không xuống được giường!”

Nhan Mộ Thương giống như quỷ đi theo phía sau y, tựa vào cạnh cửa toilet, cười hì hì nhìn y: “Thực có khí phách..... nhưng mà cậu xác định cậu làm được không?”

Đinh Nghi đỏ bừng mặt thẹn một cái, xuyên qua gương nhìn dáng người Nhan Mộ Thương rèn luyện tốt, lại nhìn lại chính mình..... Không khỏi có chút âm thầm hối hận những năm gần đây không chăm chỉ rèn luyện. Nhưng mà nghĩ lại một chút, bản thân mình từ nhỏ cùng người khác đánh nhau mà lớn, căn bản vẫn còn ở đâu đó đi, vì thế lạnh lùng nở một nụ cười: “Được hay không..... Lần sau cậu thử xem sẽ biết.”

Nhan Mộ Thương ôm cánh tay, không có lên tiếng. Đinh Nghi đánh răng xong chuẩn bị đi tắm, thấy Nhan Mộ Thương dựa ở cửa, liền đẩy hẳn một phen: “Tránh ra một chút, tôi muốn đi tắm rửa.”

Nhan Mộ Thương vươn tay ôm lấy y: “Cùng nhau tắm đi!”

Đinh Nghi biến sắc, thật sự chịu không nổi nam nhân này bỗng nhiên trở nên buồn nôn, nổi giận một tay đẩy hẳn đi ra ngoài, “Phanh—” một tiếng, khóa cửa lại.

Nhan Mộ Thương cười cười, mở ra tủ quần áo lấy ra một bộ quần áo ngủ của Đinh Nghi, lại thuận tay đem quần áo của mình tối hôm qua vứt vào máy giặt, liền đi toilet trong phòng khách tắm rửa.

Đợi cho Đinh Nghi tắm xong đi ra, Nhan Mộ Thương đã làm tốt một bữa sáng đơn giản, ngồi ở bàn ăn chờ y. Hắn trên người mặc quần áo ngủ của Đinh Nghi, tóc vẫn còn ẩm ướt, đang hút thuốc.

Đinh Nghi ngẩn ngơ một chút, bỗng nhiên có loại cảm giác như gia đình.

“Tôi ở Mỹ hai tuần kia.” Nhan Mộ Thương nhìn y, nhẹ nhàng mở miệng nói, “Tuy rằng biết bệnh tình ông nội nguy kịch hơn phân nửa là ba mẹ tôi gạt tôi, nhưng muốn lần này trở về đi xem một chút, lần sau sẽ không biết khi nào mới quay trở lại nữa. Cho nên muốn sẽ tận tâm làm tròn đạo hiếu, bồi bên cạnh ông. Những ngày này ba mẹ tôi, bác, chú thay phiên, lao lực mở miệng khuyên tôi, mắng tôi, uy hiếp nói nếu tôi thực sự về nước, cái gì cũng đều không có.” Hắn cười khổ một chút, “Tôi thiếu chút nữa không về được.”

Đinh Nghi cúi đầu, sau một lúc lâu mới nói: “Cậu hiện tại cái gì cũng đều không có đi?”

“Ít nhất còn có người bạn cùng tôi mở công ty nhỏ.” Nhan Mộ Thương cười cười tỏ vẻ không sao cả, “Yên tâm đi, tôi sẽ không cần cậu nuôi.”

Hắn nhìn vào mắt Đinh Nghi, ôn nhu mà chấp nhất, lại vô cùng tự tin.

Đúng vậy, nam nhân này kiêu ngạo như thế, sao lại cho phép chính mình thất bại.

Đinh Nghi trong nháy mắt tha thứ cho việc hắn ở Mỹ nhiều ngày như vậy chưa gọi cho mình một cuộc điện thoại, hắn chịu đựng rất nhiều áp lực rồi, cũng là không muốn làm cho mình lo lắng đi. Người đàn ông này trước sau vẫn như vậy, chỉ bằng lòng lộ ra mặt rạng rỡ cho người khác xem, những chuyện riêng tư trong lòng lại cự tuyệt tiếp nhận sự đồng cảm của tất cả mọi người.

Vài ngày sau, Lăng Tiểu ra nước ngoài, bộ phim điện ảnh của Đường Hoan cũng quay xong, cũng phaair đi khắp nơi tuyên truyền. Chỉ là không biết vì sao anh ta vậy mà lại mua một căn nhà ở tại thành phố này.

Nhan Mộ Thương khẩn trương: “Cậu sẽ không còn muốn theo đuổi Đinh Nghi đấy chứ?”

Đường Hoan “hừ” một tiếng: “Cậu yên tâm đi, tôi mua có cái nhà cậu khẩn trương cái gì? Chẳng qua tính về sau thỉnh thoảng trở về ở lại thôi. Hiện tại cho thuê, cũng không phải để không.” Thời điểm nói chuyện trên mặt là thần sắc vừa tức vừa hận, cũng không biết có ai đắc tội anh ta nữa.

Đinh Nghi cùng Nhan Mộ Thương không hẹn mà cùng ở trong lòng khinh bỉ, cậu đường đường là một đạo diễn lớn lại còn thiếu chút tiền sao? Chẳng qua nhìn sắc mặt Đường Hoan khó coi, đều để ở trong bụng không dám nói ra.

..

Nhan Mộ Thương vì tích lũy tài chính gây dựng sự nghiệp, bán căn hộ cao cấp ở trung tâm thành phố của mình đi, đến ở chung cùng Đinh Nghi. Mấy tháng sau, công ty hắn dần dần đi vào quỹ đạo, lại có Đinh Nghi giúp hắn giới thiệu khách hàng, rất nhanh liền phong sinh khởi thủy.

Hai người đều là sự nghiệp bận tối mảy tối mặt, thỉnh thoảng cùng nhau ngồi ở nhà ăn bữa cơm tối, liền cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Chập tối mùa hè tháng bảy mát mẻ, Đinh Nghi ngồi ở trên ban công hút thuốc, nhìn xuống dưới lầu không biết trẻ con nhà ai cười đùa chạy đuổi nhau đi xa. Nhan Mộ Thương ở trong phòng ăn gọi y đi vào ăn cơm, cùng với âm thanh của chén bát đặt ở trên bàn.

Đinh Nghi không khỏi nở nụ cười, hai người đàn ông chưa bao giờ phải xuống bếp hiện tại cư nhiên cũng có thể thay phiên làm ra những bữa cơm hữu mô hữu dạng thế này.

Nửa điều thuốc cầm trong tay miễn cưỡng ném xuống, Đinh Nghi lên tiếng, hướng bên trong cánh cửa đi vào.

Mười bảy năm trôi qua như là một hồi ác mộng lặp đi lặp lại không thể nào thanh tỉnh, may mắn cuối cùng mở mắt ra, phát hiện cuộc sống có thể bình thản mà tốt đẹp như vậy.

Đáy lòng mỗi người đều có một con yêu nghiệt, cho dù có đem giết chết, nghiền nát đốt thành tro cũng vô pháp biến mất, nhưng là dù sao vẫn luôn có quyền giành được những niềm hạnh phúc nho nhỏ.

Chẳng sợ chỉ là một niềm hạnh phúc nho nhỏ sống sót sau tai nạn. ()

() hạnh phúc sống sót sau tai nạn: nghĩa bóng có thể hiểu là trải qua muôn vàn khó khăn mới tìm được hạnh phúc

Toàn văn hoàn

Có ai thấy hụt hẫng không nhưng sự thật là hoàn rồi và không có PN =.=

(Lời tác giả:)

Hậu ký: văn này rốt cuộc cũng viết xong rồi, thật là đã phá vỡ tiêu chí của ta, cũng thật là lẩn qua lẩn lại chết ta rồi. Nguyên bản thậm chí nghĩ viết một bộ đơn thuần tình địch biến tình nhân, không biết như thế nào càng viết càng biến vị... BUG (lỗi), đến chỗ nào cũng đều thế, hữu lực chậm rãi sửa đi...

Văn này xem như là một cuốn khó được kết cục khá rõ ràng trong văn của ta, ha, kì thực khi 39 chương liền dự định kết thúc... Ôi thú vị a, ngẫm lại vẫn là viết thêm 2 chương đi, con số 42 này so với 39 nhìn tốt hơn a... Rốt cục chẳng qua chỉ là một cái HE tầm thường, nhưng ít ra có thể làm cho mọi người cảm thấy hài lòng chứ? Ta già rồi ngược không nổi, hai tên yêu nghiệt có thể hạnh phúc liền tận lực để cho bọn họ hạnh phúc đi...

Đa tạ các vị thân bằng một đường truy văn đào hố...Thật sự là rất cảm kích, nói thật nếu văn này không ai đọc, ta tám phần một nửa cũng viết không đến liền quãng hố ()...Hăn. (rót mồ hôi)

Kế tiếp tạm thời không có kế hoạch cụ thể, quay lại lấp hố cũ (trước mắt trong tay có 3 hố: Bán thối khô , Ngã tư đường , Theo dõi)hay là bắt tay vào đào hố mới (dự định mở một cái hố ngược thì mỗi chỉ có bạn bè, cười) đều đang trong suy tính... Tiếp tục lau mồ hôi.

Cúi chào rồi rập

.....

() hố: các tác giả bên TQ đều gọi ‘hố’ là chỉ tác phẩm mới của mình, ‘đào hố/lấp hố’ = đang viết, tiếp tục viết ‘bỏ hố/sụt hố’ = drop, bỏ nửa chừng ‘sa hố’ = cạn ý tưởng =]]

End.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nghiet-hoanh-sinh>